

# ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 12<sup>ON</sup>  
ΑΡΙΘ. 642



3

# ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1940 \*Αριθ. 642

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

## ΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΙ

Δέν είναι ίσως γνωστόν, ἂν ἡ ἐπιθεσις καὶ ἡ ἀμυνα πού μᾶς ἀπασχολοῦν, ἀκολουθοῦν τοὺς κανόνας τῆς νεωτέρας στρατηγικῆς, καθένας ὅμως θά φαντάζεται ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά γίνηται κι' ἄλλοιῶς, ἀφοῦ εἶναι φυσικόν κάθε ἐπιθεσις καὶ κάθε ἀμυνα ν' ἀκολουθοῦν τὴν γενικώτερη ἐξέλιξη τῆς κοινωνίας,

Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Κάθε κοινωνία, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπιτιθέμενους καὶ ἀμυνόμενους. Κανένας δέν εἶναι πάντοτε ἐπιτιθέμενος ἢ ἀμυνόμενος. Ἀλλάζει ὁ κοσμάκης.

Σήμερα κανεὶς ἐπιθεσις, αὐριο σοῦ κανουν. Τί νά γίνη; Δέν θ' ἀμυνθῆς; Πόλεμος εἶναι αὐτός!

Ἐάν ἕνας μπαλωματῆς πάη ν' ἀγοράσῃ κολοκυθάκια ἐπὶ τὴν ἀγορά, ἐπιτιθέμενος εἶναι ὁ μανάβης. Ἀμύνεται ὁ μπαλωματῆς ἀπεγνωσμένως. Τὴν ἐπομένην, ἂν τὰ παπούτσια τοῦ μανάβη θέλουν σόλες, ἐπιτιθέμενος εἶναι ὁ μπαλωματῆς καὶ ὁ μανάβης τίθεται ἐν ἐπιφυλακῇ ἀμύνης. Πόλεμος εἶναι αὐτός.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχουν καὶ οἱ μισοφόροι. Εἶναι οἱ ἐπιτιθέμενοι κατ' ἐντολήν καὶ διὰ λογαριασμὸν τρίτου. Παράδειγμα, ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ.

Ἡ μάχη διεξάγεται ὡς ἐξῆς:

Ἐπιθεσις. — Διακόσιες ἐνενηνταδύο πῆχυς, μαντάμ!...

Ἀμυνα. — Τί λέτε καλέ; Εἶναι πολὺ ἀκριδὸ.

Ἐπιθεσις. — Ἐρέτε, εἶναι καλὸ πρᾶμμα.

Ἀμυνα. — Ναι, καὶ σ' ἕνα μῆνα θά ἔχη λύωσή!

Ἐπιθεσις. — Ἄν τὸ πάρτε, δέν θά μετανιώσετε.

Ἀμυνα. — Ἀδύνατον! Διακόσιες ἐνενηνταδύο πῆχυς; Θά μὲ σφάξῃ ὁ ἄνδρας μου. Δέν μπορεῖ νά γίνη κανένα σκόντο; (Ἀναγνώρισις ἐδάφους).

Ἐπιθεσις. — Νά φωνάξω τὸν κ. διευθυντῆ (Ζητεῖται ἐνίσχυσις).

Ἀμυνα. — Γιὰ φώναξέ τον!... (Ἐπιφυλακῇ).

Καταφθάνει ὁ διευθυντής.

Ἐπιθεσις. — Διακόσιες ἐνενηνταδύο πῆχυς κυρίας; Τρακόσιες δέκα πουλάμ, μαντάμ (αἱ ἐπισχύσεις θάλλουν) ἀλλὰ γιὰ σᾶς ἔγινε σκόντο.

Ἀμυνα. (Κλονίζεται). Δέν τὸ γίγνω. Δέν τὸ παίρνω. (Ἡ ἀμυνα χαλαροῦται).

Ἐπιθεσις. — (μὲ νέαν ἐντασιν). Μὰ δέν ξέρετε τί πρᾶμμα εἶναι. Θά τὸ φορᾶτε δέκα χρόνια καὶ θά τὸ θάλη ὕστερα καὶ ἡ κόρη σας.

Ἀμυνα. — Εἶναι πολὺ ἀκριδὸ. (Σάλπισμα ὑποχωρήσεως).

Ἐπιθεσις. — Σᾶς παρακαλῶ, μαντάμ, μὴ φεύγετε. Κάτι θά γίνη γιὰ σᾶς (Συνεννόησις μετὰ τοῦ ἐπιτελείου).

Ἀμυνα. — Τί νά γίνη; Ἄν τὸ δίνατε διακόσιες ἐβδομηντα.

(Λευκὴ σημαία. Πρώτασις ἀναχωρήσεως).

Ἐπιθεσις. — Πάστε το διακόσιες ὀγδόντα. (Διάσκησις εἰρήνης. Διπλωματικοὶ ὁροὶ διὰ τὴν εἰρήνευσιν).

Ἀμυνα (σθεναρά). — Διακόσιες ἐβδομηντα εἶπα.

Ἐπιθεσις. — Ἄε εἶναι, γιὰ χάρη σας πάρτε το.

Ἡ ἀμυνα τὸ παίρνει. Ἡ ἐπιθεσις ἐπέτυχεν, ἀλλ' ἀπέτυχεν εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἀναχωρήσεως.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Φυσικά, ἡ καθημερινὴ αὐτὴ διαμάχη ἔχει ὅλα τὰ συμπαράμαρτουντα ἐνὸς καθὸς προέπει πόλεμου. Δρᾶ κυρίως ἡ κατασκοπεία ἐκ μέρους τῆς ἀμύνης.

Εἰς τὰ σπύτια, θ' ἀκούσετε συχνότατα, τὸν ἐξῆς διάλογον:

— Θά βγῆς ἔξω Μαίρη;

— Ναι, μαμά!

— Πέραν κι' ἀπὸ τὰ ἐμπορικά νά εἶδες μιὰ ματιὰ στὰ καινούργια ἐμπριμέ καὶ νά δῆς πόσο ἔχουν (Κατασκοπεία).

Ἄλες πάλι φορές, χρησιμοποιοῦνται καὶ ἄλλα συστήματα.

— Μιχαλάκη, θά ψωνίσῃς;

— Βέβαια. Θά πάρω κρέας, εἶπαμι τυρὶ, μακαρόνια, πατάτες...

— Ζάχαρη μὴν ξεχάσῃς.

— Καλά... καλά...

— Νάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου;

— Νά κάνῃς τί;

— Γιατί ἐσὺ τὰ παίρνεις ἀκριδὰ. Σὲ χοροῖδεοῦν.

— Κι' ἐσὺ τί κάνεις;

— Ἐγὼ κάνω παζάρια.

— Ἐλα!

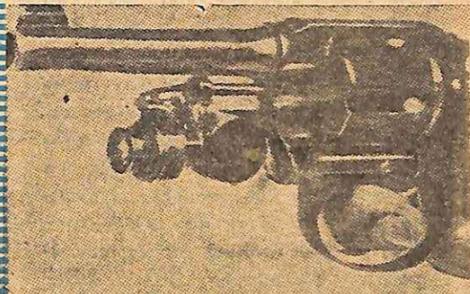
Καὶ φεύγουν γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ οἱ δύο μαζί, ὅπερ σημαίνει ἀπόδρασιν ἀγῆματος δι' ἐπιθεσιν, μὲ ὑποστήριξιν τοῦ στόλου ἢ ἐπιθεσιν ἐν ἀεροβολισμῷ!

Ἐπιτιθέμενοι καὶ ἀμυνόμενοι. Ἐτσι εἶναι ὁ κόσμος. Τί νά γίνη; ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ



### Προσέξτε!

ΜΙΑ εἰκόνα



Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης κατασκεύασε ἕνα μικροσκοπικὸ φωτογραφικὸ μηχανήμα ποὺ προσαρμύζεται πάνω στὸ περιστροφικὸ καὶ φωτογραφίζει τὸν στόχον τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς τοῦ πυροβολισμοῦ. Ἔτσι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀτυνομικοὶ, στὸν ἀγῶνα τῶν ἐναντίων τῶν γκάγκστερ, μποροῦν νά γνωρίζουν μὲ ποῖον ἀντὶπλάξαν πυροβολισμὸν, δταν ὁ τελευταῖος διαφύγει.

### Ἐνα στίχο

ΑΓΑΜΟΙ

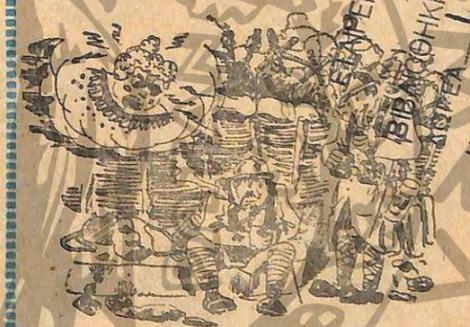
Εἰς τὴν Γαλλίαν, φίλοι συμπολίται ὁ ἀγαμος ὁ πληθυσμὸς φορολογεῖται καὶ κάτι γέρωραπολλὸ συνεικινήθησαν πολὺ:

Δέν ξέρουνε κι' αὐτοὶ τί νά σκαί (φθοῦν: φορολογεῖται) (θοῦν)

Καὶ βλέπουνε οἱ ἀτουχεῖς χωρὶς κανένα ψέμμα μπροστά, τὸν γάμο σάν γκρεμνίσω, τὸν φόρο, ρέμμα!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

### Μιὰ βελιοιογραφία



ΓΙΑΤΙ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΟΤΑΝ

Ὁ Ὀλίβ πού ἔχει μιὰ γυναῖκα λίγο οξύθυμη, εἶναι σκεπτικὸς.

Ἐνας σπορατικὸς τῆς. — Μὴ στενωχωρίσαι, Ὀλίβ! Κάποια μέρα θά τελειώσῃ ὁ πόλεμος, καὶ θά πάμε πάλι στὰ σπύτια μας...

Ὁ Ὀλίβ. — Αὐτὸ ἀκριβῶς σκέπτομαι κι' ἐγώ...



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΠΕΡΤΙΚΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΩΝ  
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ  
ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ  
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 16.8.85  
ΑΡ. 35282

# ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

## ΤΟ ΤΣΕ-ΓΚΑΓΚ ΚΑΤΗΡΓΗΘΗ

Οι καταδικασμένοι εις καταναγκαστικά έργα στις πολιτείες του Τεξάσ και της Γεωργίας είχαν τα πόδια τους δεμένα με αλυσίδες.

Μόλις οι κατάδικοι έφθαναν στην περιοχή όπου θα εξεπλήρωναν την καταδίκη τους, ένας ειδικός σιδηρουργός τους παρελάμβανε και προσήρμοζε στα πόδια τους με δυο χαλκάδες οι οποίοι δεν μπορούσαν να αφαιρεθούν ποτέ μίαν αλυσίδα μήκους 50 περίπου εκατοστών του μέτρου. Έτσι οι κατάδικοι ήταν υποχρεωμένοι να βαδίζουν με βήματα κοντήτερα του κανονικού, και αποκτούσαν ένα ιδιόρρυθμο βάδισμα πού, έπειτα από δέκα ή είκοσι χρόνια φυλακίσεως, τους έμεινε για πάντα και όταν ακόμη, έπειτα από την αποφυλάκισή των, έθραύοντο οι αλυσίδες των.

Το έθιμο αυτό του «τσέ-γκαγκ» είχε καταργηθεί όλιγον κατ' όλιγον στις άλλες αμερικανικές πολιτείες, ως άπάνθρωπο και περιττό. Μόνον οι αρχές των πολιτειών του Τεξάσ και της Γεωργίας εξακολουθούσαν να το εφαρμόζουν, ισχυριζόμενες ότι οι κατάδικοι θα έδραπέτευαν ευκολότερα αν δεν είχαν αλυσίδες στα πόδια. Έγινε όμως επί εξη χρόνια συστηματική παρακολούθηση μιάς φυλακής όπου οι κατάδικοι είχαν τα πό-

δια ελεύθερα, και απέδειχθη ότι αι αποδόσεις όχι μόνον δεν ήταν συχνότεροι, αλλά τουναντίον σπανιότεροι. Και έτσι, το βάρβαρο σύστημα του «τσέ-γκαγκ» εξέλιπε τελείως από τις Ην. Πολιτείες.

## Ο ΣΩΦΕΡ ΤΟΥ Χ.

ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

Την περασμένη εβδομάδα προσήχθη πρό του ειδικού δικαστού των αυτοκινητιστικών παραβάσεων ο Τζέιμς Ρήντ σωφέρ του χ. Τσάμπερλαιν, διότι είχε ύπερβη την επιτρεπόμενη ταχύτητα.

Επειδή ο αγγλικός νόμος δεν χάνει εξαίρεσεις, ο Τζέιμς Ρήντ καταδικάσθη σε πρόστιμο 15 σελληνίων.

## ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ

Τελευταίως τα αγγλικά δικαστήρια επέβαλαν το μεγαλύτερο πρόστιμο πού αναφέρει η ιστορία:

Ο φαρμακοποιός Σμιρρελ, ο οποίος υπέπεσε στις εξής τρεις παραβάσεις: 1ον παρέλειψε να κρατή ιδιαίτερον κατάστιχο για τα ναρκωτικά, 2ον) παράλειψε να κρατή τα ναρκωτικά φυλαγμένα εντός έρμαριού κλειδωμένου, όπως όριζει ο νόμος, και 3ον) ανέθεσε την παρασκευή ναρκωτικών συνταγών εις πρόσωπον πού

δεν είχε δίπλωμα φαρμακοποιού, καταδικάσθη εις πρόστιμον 34.000 λιρών στερλινών, ήτοι δραχμών 19.000.000 περίπου.

## ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕ ΝΑ

ΠΕΡΠΑΤΟΥΜΕ

Τα μέτρα κυκλοφορίας τα οποία επέβαλλε η Διοίκησης Πρωτεύουσας στους κατοίκους των Αθηνών είναι πλήρως δικαιολογημένα. Με την ραγδαία εξέλιξη της συγχρόνου ζωής. Το βάδισμα απαιτεί εξαιρετική προσοχή και ειδικές γνώσεις.

Η στατιστική υπηρεσία της Βασιλικής εξηκρίβωσε ότι τα τροχαία ατυχήματα πού συνέβησαν σε πεζούς κατά το 1938 ανεφέροντο κατά 60) ο σε άτομα έχοντα δίπλωμα σωφέρ και κατά 94 ο) ο σε άτομα πού αγνοούσαν να οδηγούν ένα αυτοκίνητο.

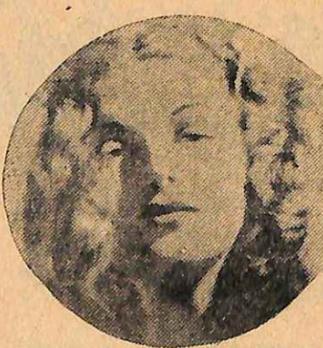
Από τους αριθμούς αυτούς η υπηρεσία εξήγαγε το συμπέρασμα ότι ένα άτομον πού έχει γνώσιν των κανόνων κυκλοφορίας — όπως συμβαίνει συνήθως με τους αυτοκινητιστάς — και όταν ακόμη πεζοπορεί, τηρεί τους κανόνες αυτούς και έτσι σπανιότατα πέφτει θύμα δυστυχήματος. Ένψ οι άλλοι αποτελούν τα 94 ο) ο των θεμάτων της τροχαίας κινήσεως.

# ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Στην σελίδα 18 του παρόντος φύλλου δημοσιεύουμε ένα χαριτωμένο ζώδιο του φημισμένου σκηνοθέτου του Χόλυγουντ Ρουμπέν Μαμουλιάν, το ό-

ποίο θα σας βοηθήση να εξακριβώσετε εάν έχετε τα φυσικά προσόντα να γίνετε στάρ. Ίδου τώρα και οι τέσσεσες τύποι των στάρ πού εκπροσω-

πούν σε έντονο βαθμό τα τέσσερα κύρια χαρακτηριστικά των αστέρων. Έτσι:



Η ANN ΣΕΡΙΝΤΑΝ είναι περίφημη για το «γκλέμορ» της



Η ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΡΝ είναι περίφημη για την «προσωπικότητά» της.



Η ΜΑΡΓΕΛΕΝ ΚΑΡΟΛ είναι περίφημη για την «φωτογένειά» της.



Η ΜΠΕΤΤΕ ΝΤΕΒΙΣ είναι περίφημη για την «εκφρασή» της.



# ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΔΙ ΣΑΝ ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

της κ. Λίλας Καρακιάλο-Καρανικόλα

Τα μάτια του της κάνουν απ' την πρώτη στιγμή μιά παράξενη εντύπωση... Ήταν πολύ μαύρα, πολύ διαπεραστικά, βαθειά χωμένα στις κόγχες τους, μ' ένα βλέμμα κυρίαρχο κι' αυταρχικό, πού την αναμετρούσε ολάκερη, απ' τα ξανθά πυκνά μαλλιά, με τις πορφυρές άνταυγες, ως στις καλοκαυωμένες γάμπες πού κατέληγαν σε δυο μικροσκοπικά πόδια (No 34 1/2), με τις τριανταφυλλένιες φτέρνες και τα ροδαλά κανονικά νυχάκια...

Πολύ πριν απ' το στόμα, οι ματιές κάνουν την πρώτην εξομολόγηση. Σαν τον συναντούσε τυχαία — έτσι νόμιζε — φούντωνε ολάκερη... Γινόταν έξω φρενών γι' αυτό, μ' ατίποτα δεν μπορούσε να το εμποδίση... Ήταν μιά ψηλή, λιγνή, κοπέλλα, μ' άξαφνες κοκκινάδες, κι' απότομα χλωμιάσματα. Μάτια γαλαζοπράσινα βαθειά, με πολύ άνοιχτο το τόξο των φρυδιών, μικρή κανονική μύτη, στόμα κάτι μικρότερο απ' το συνηθισμένο. Το κορμί ψηλό και λυγρό, με έκδηλες τις διακρίσεις του φύλου, μ' όλο πού έδινε την εντύπωση απόλυτης λεπτότητας.

Ήτανε παρφορη ή Νάντα. Μιά όμορφη παράδοξη και μυστηριακή, πού χάριζε απ' τις συνομήλικές της κοπέλλες, «Ένα ξανθό, παράξενο, πλασματάκι, 23 χρονώ, με μοντέρνο εξωτερικό και ψυχή μεσαιωνική. Ναι, κάτι τέτοιο — ψυχή μεσαιωνική... Ή ξαιόη, αλλόκοτη κοπέλλα δεν έιρπε να γεννηθί τον 20ον αιώνα... Κλεισμένη σε παλιό μεσαιωνικό πύργο, σε κάποια χώρα παράδοξη και μακρινή, σ' έναν πύργο με τουφεκίστρες στα παράθυρα, και μιά κινητή γέφυρα πού θ' ανεβοκατέβαινε για να περάσουν μόνο οι έκλεκτοι, ντυμένη με μακρὰ φουστάνια και με μιά μυτερή καλύπτρα στο κεφάλι, πού το πέπλο της θάγγιζε τη γή, σίγουρα θάταν περισσότερο στο στοιχείο της... Ένας τροβαδοῦρος, καθισμένος στα πόδια της θα της τραγουδούσε νοσταλγικά τραγούδια κυτάζοντάς την μ' απέραντη λατρεία στα μάτια, στα μάτια τα ναλαζοπασινα με το σκληρό σαν το άτσάλι βλέμμα και το πολύ άνοιχτο τόξο των φρυδιών... Κι' όταν κάποτε θ' απελιζόταν πώς θα μπορούσε να συγκινήση την καρδιά της, και να κερδίση την αγάπη της... εκεί μπροστά στα πόδια της, θα τρύπαγε την καρδιά του μ' ένα σιλιέττο βουτηγμένο σ' άγνωστο δηλητήριο, πού θάχε στην κόψη του καρφωμένο ένα άλλο τριαντάφυλλο...

Κι' αυτή, όταν θα τον έβλεπε νεκρό μπροστά της, τότε μόνο θάρχιζε να τον αγαπά... μ' ένα έρωτα βαθύ κι' απέραντο, έναν έρωτα δίχως τέλος πού θα την έκλεινε σ' ένα σκοτεινό μοναστήρι με σιωπηλές

χλωμές καλόγρης, πού θάχαν ένα κεκριπαρένιο Έσταυρωμένο, κρεμαστό σ' αδύνατα λαιμά τους. Και τις νύχτες, όταν θάμεινε μονάχη στο γυμνό κελλί της, θάνοιγε τη μυστική θήκη, θάβγαζε το σιλιέττο και το μαραμένο άλλο τριαντάφυλλο και τρελλή από έρωτα, άνομολόγητη ήδονή και με τη συναίσθηση της ατέλειωτης άμαρτίας, θα τα σκέπαζε με φιλιά, κι' άστείρευτα άρμυρά δάκρυα.

Μά τώρα;... Τίποτα φυσικά απ' αυτά δεν μπορούσε να γίνει. Κι' ήταν μονάχη ή Νάντα Μαρτέλου ή κόρη του πλούσιου βιομήχανου Μάρκου Μαρτέλου, ή κάπως μελαγχολική, ή κάπως παράξενη, με τη βαθειά φωνή μετζο-σοπράνο... και τίποτ' άλλο. Ή μεσαιωνική ψυχή κρυβόταν καλά, κάτω απ' τα μεταξωτά σύγχρονα φουστάνια.

Ήταν πολύ γοργό στις εξομολογήσεις του ό Τώνυ Αντωνονόγλου. Άνατολίτης θέρος, με θερμή ιδιοσυγκρασία, κρυμμένη κάτω από φροντισμένο έγγλέζικο έξωτερικό, δεν άργησε να καταλάβη την ιδιαίτερη εντύπωση πού προκάλεσε στην κοπέλλα με την περίεργη ψυχούθηση και κύτταξε να μην άφιση την ευκαιρία να πάη χαμένη. Κάθε μέρα δεν βρίσκονται βέβαια κόρες μεγαλόβιομηχάνων με μεσαιωνική ψυχή και φωνή μετζο-σοπράνο.

Κοσμογυρισμένος, γλεντζές, καταφερτζής, ξεκίνησε από την Πόλη, την πατρίδα του, σε ηλικία 16 χρονών, για να σπουδάση οικονομικές επιστήμες στο Καίμπριτζ της Άγγλιας. Μά ξαφνικά ή δική του οικονομική κατάσταση έπαθε έναν αφάνταστο κλονισμό. Ό πατέρας του, μεγαλοεπιχειρηματίας ξαναγμένος στις μεγαλύτερες άγορές της Εύρωπης, πέθανε ξαφνικά, αφήνοντάς ένα μεγάλ-

λο παθητικό πού μόλις μπόρεσε να το καλύψη ή αρκετά σεβάστη κτηματική του περιουσία... Μά ή οικονομική του περιουσία... Ένα τηλεγράφημα και ύστερα ένα μακροσκελέστατο γράμμα με μαύρο περιθώριο, έμαθε στον νεαρό Τώνυ την οικογενειακή και οικονομική καταστροφή... Ή μητέρα του με συγκινητικά λόγια, τον έκλιπαρούσε να γυρίση άμέσως αυτή κι' οι τρεις άνήλικες άδερφές του είχαν απόλυτη ανάγκη την ήθική, αν όχι την υλική ύποστηρίξη του, αυτός θάταν από άπό τώρα ο προστάτης τους, ό πατέ-



Όχι, δεν θέλω έτσι να με φιλέ-

ρας της οικογενείας. «Όποτε και πά-  
 -τερ φαμίλιας; "Οχι δά!» Κι' έστει-  
 -λε άμέσως την άπάντησή! «Άδύνα-  
 -το να έγκραταλειψη τίς σπουδές του-  
 -θα τά κατάφερνε μόνος, δέν ζητού-  
 -σε τίποτα άπ' τούς δικούς του, μά  
 -και οι δικοί του όριστικά έπρεπε να  
 -τόν ξεχάσουν». Κι' από τότε έπαψε  
 -νά γράφει. 'Η μητέρα του κι' οι τρεις  
 -άδερφές του — πού φυσικά έπαψαν  
 -πρό καιρού νάναι άνήλικες — τόν  
 -περιμένουν άκόμα.

Ό Τώνυ όταν έμεινε στο Λονδίνο  
 -χωρίς ήθικό ή ύλικό έρεισμα, μονά-  
 -χος δίχως φίλους — αύτό πάντα κα-  
 -πορθώνουν να έξαφανίζονται στην  
 -κατάλληλη στιγμή — δέν τάχασε κα-  
 -θόλου. "Αφως τό Καίμπριτζ (ούτε  
 -λόγος να γίνεται πιά για έξακολού-  
 -θηση σπουδών) κι' άρχισε τά πιό  
 -άντιθετα έπαγγέλματα... Γραμματι-  
 -κός μιας πλούσιας λαϊκής με άρκε-  
 -τές χιλιάδες λίρες και... Ισαριθμα  
 -χρονάκια... λαντζέρης, γκρουπιέρης,  
 -πλασιέ, χορευτής κοσμικών κέντρων,  
 -για ένα φεγγάρι και φροντι-  
 -στής στά θαπόρια, μά έπειδή μ' αύ-  
 -τό τό έπάγγελμα έπρεπε σχεδόν πάν-  
 -τα να λείπει άπ' τό Λονδίνο, γρήγορα  
 -τό έγκατέλειψε... "Όπως δά και τά  
 -περισσότερα άπ' τά προηγούμενα...

Έκει όμως πού άπέδειξε έξαιρε-  
 -τική επίδοση ήταν στο έπάγγελμα  
 -του... έρωτεύμενος. Στη γυναικεία  
 -ψυχολογία τά κατάφερνε πάντα πε-  
 -ρίφημα. Είχε όρισμένες άρχές πού  
 -ποτέ δέν έννοουσε να προδώσει. Είλι-  
 -κρινής θαυμαστής του Ντόν Χουάν  
 -της 'Εσπανίας, προσπαθούσε κι' αύ-  
 -τό να βρή την εύτυχία σ' όποιον  
 -λούλουδο πρόβαλε μπροστά του.

Ήταν άπολαυστικά κυνικός, και  
 -χαριτωμένα παλιάνθρωπος... Οι γυ-  
 -ναίκες ξετρελλανόνταν μαζί του...  
 -Τόσο, πού δυο μικρές 'Εγγλεζοπού-  
 -λες μίσησε, ή Γκλάντζ και ή Κίττυ,  
 -απόφασισαν ν' αυτοκτονήσουν για  
 -να ήρουν πού όταν άνακάλυψαν πώς  
 -είχε άρραβωνιασθή και με τίς δυο  
 -είχε ψευδύση τά 'δια έρωτόνυ και  
 -στα ροδαλά... ατάκια και τών δυο,  
 -έπρεπε τίς ίδις... άνθεδέμενες και  
 -στις δυο—άπό τά πιό σπάνια λουλούδια—  
 -Δειπέρα, Τετάρτη, και Σάββατο στην  
 -Γκ. έντυς, Τρίτη, Πέμπτη και Κυρια-  
 -κή στην Κίττυ ή'ην Παρασκευή την  
 -κρατούσε δική του—και δέν έμα-  
 -θε ποτέ τόν λόγο... "Εβινε και στις  
 -δυο μικρούλες μίσησε τά πιό φλογε-  
 -ρά φίλια στά μισονοχία, χλωμό-  
 -ένα χειλάκια... Ένε όρίσει την ίδια  
 -μέρα να πάη και με τίς δυο στο Δη-  
 -μουργείο για τό 'αμο... κι' έξωχνί-  
 -στηκε — φυσικά — στην την μέ-  
 -ρα και για τίς δυο.

Τότε μόνο εκεί στην μεγάλη και  
 -σκοτεινή αίθουσα του Δημουργείου  
 -Μεγάσου, ή Γκλάντζ και ή Κίττυ,  
 -οι δυο μικρές έανθομαλλούσες μί-  
 -σησε, έμοιθαν την ύπαρξη ή μια της  
 -άλλης κι' άνακαλύψαν μετά άγνω-  
 -νιάδη άναμονή, μιά ώρα; πώς πε-  
 -ριμέναν τόν ίδιον άντρα για νάρη  
 -νά τις στεφανωθή... Γυρίζοντας ντρο-  
 -πιασμένες στο σπίτι του, άποφάσι-  
 -σαν να σκοτωθούν. Τώρα άν έφα-  
 -σαν και στο σκοπό τους, δέν μπορού  
 -κατηγορηματικά να σάς τό θεβαιώ-  
 -σω... 'Η 'Αγγλία είναι τόσο μακ-  
 -ρικό... κι' οι πληροφορίες μου στα-  
 -ματουν άκριβώς σ' αύτό τό κρίσιμο  
 -στιγμή!...

Και μιά μέρα, ό Τώνυ έγινε ξαφνι-  
 -κά πλούσιος. Στόν εύτυχισμένο τόπο

πού ζούσε, κανείς δέν ένδιαφέρθηκε  
 -νά μάθη την πηγή του πλούτου του,  
 -πού έμεινε για πάντα μυστηριώδης  
 -κι' άγνωστή σαν κι' αύτόν τόν ίδιο.  
 -"Όταν πιά έπαυσε να τόν άπασχο-  
 -λή τό χρηματικό ζήτημα, κι' όταν  
 -αισθάνθηκε τίς τσέπες του και τά  
 -συρτάρια του γεμάτα λίρες—πρωτα-  
 -ρχικό στοιχείο για μιά τέτοια ζωή —  
 -έθηκε πώς ή όμίχλη του Λονδίνου  
 -και τό έγγλέζικο φλέγμα άρχισαν  
 -να τόν κουράζουν. Και τότε έφυγε  
 -για την 'Ισπανία πού ό αϊθριος ου-  
 -ρανός κι' ό φλογερός της ήλιος του  
 -θύμιζαν την πατρίδα του.

Κι' εκεί φυσικά, τά κατάφερε πε-  
 -ρίφημα. Σ' ένα σύντομο ταξίδι του,  
 -στο Τολέδο, γνώρισε την σεσιόρα  
 -Βαλένθια, γυναικά ένός πάμπλου-  
 -του 'Ισπανού 'Ιθαλγού, ύψηλού, στε-  
 -γανού, άπλησιαστού μ' ένα βάρος στη  
 -ράχη του από 58 «συναπτά έτη» πού  
 -θεωρούσε την γυναικά του κάπως  
 -σαν την καθαρόαιμη άραβική φορά-  
 -δα του, την συλλογή του από σπά-  
 -νιες φαγιάνσες, τά δυο ύπέροχα λυ-  
 -κόσκυλα του κ. τ. λ.. Κάτι πού του  
 -κολάκυε τη φιλαυτία του, μά πού  
 -δέν ήταν άρκετό για να γεμίση τόν  
 -ψυχικό του κόσμο. 'Η σεσιόρα Βαλέν-  
 -θια δεχόταν αύτή την άποψη του άν-  
 -δρός της μέχρις άποδείξεως του έ-  
 -ναντίου... Μέχρις ότου δηλαδή θρο-  
 -σθή ό Τώνυ 'Αντόνιου, ό έγγλεζο-  
 -μαθημένος άνατολίτης, με τά φλογε-  
 -ρά μαύρα μάτια... Τό έρωτικό τους  
 -παράληρημα κράτησε ώστόσο τρεις  
 -μήνες. Ήταν άρκετό... Ό Τώνυ  
 -'Αντόνιου έρθηκε πώς δέν έπρεπε  
 -να κρατήσει περισσότερο και άφελέ-  
 -στατα πήρε τό καπέλλάκι του, τά λυ-  
 -γοστά του υπαγκάζια και χωρίς καμ-  
 -μιά είδοποίηση έφυγε πρds άγνωστο  
 -διεύθυνση. Και τότε ή σεσιόρα Βα-  
 -λένθια, μη έννοώντας να έσαναγίη  
 -φοράδα, τράβηξε την μαντίλα της.  
 -Τώρα κατά πόσον είναι βέβαιον πώς  
 -είνε και μαντίλα δέν μπορούμε να  
 -ξέρουμε. Άλλά άφοδ πρόκειται για  
 -'Ισπανιάλα σεσιόρα είναι πολύ φυσι-  
 -κό να σάς τό θεβαιώσουμε άνευπιώ-  
 -λακτά! Λοιπόν, τράβηξε την μαντί-  
 -λα της κι' έγωσε τόσο θαθεία στην  
 -καοδιά της τό ήαυριτανικό της μα-  
 -γαζι πού δέν ξανασηκόθηκε ποτέ  
 -πιά.

Κι' άν είσθε περίεργοι να μάθετε  
 -πώς μιά 'Ισπανιάλα σεσιόρα έγινε στην  
 -κατοχή της ήαυριτανικό μαντάκι,  
 -δέν μ' έμποδίζει τίποτα να σάς τό  
 -πώ κι' αύτό. 'Η πατοική της άκουέ-  
 -νεια, λοιπών, έθιμώδης, βαστούσε άπ'  
 -τόν μεσαιώνα. 'Απ' τόν καιρό πού οι  
 -Μαυριτανοί είναι κατέβη στην 'Ι-  
 -σπανία. Κι' ό Ντόν Χουάν λοιπών ντε  
 -Θαμόρε (ισπανικά έγινε ένα πλήθος ή-  
 -νόματα άκόμα, πού δέν τά παραθέ-  
 -τομε για να μην έξανατλάσουμε πολ-  
 -ύτης τυπικές κουβέντες και τραθη-  
 -χτηκε σε μιά γωνιά, όπου τρεις νε-  
 -σπές 'Εγγλέζες προσπαθούσαν να λύ-  
 -σουν τό μυστήριο της έλληγνικής φι-  
 -λής. Ό Τώνυ 'Αντόνιου άνέλσθε  
 -νά τις βοηθήση, σ' αύτή την διευ-  
 -κρίνιση... Τό ύπόλοιπο βοάδου, ούτε  
 -γύοισε πιά να την κυττάξη... Δέν συ-  
 -νέθη όμως τό ίδιο και με την Νάν-  
 -τα, πού άθελά της οι ματιές της δι-  
 -ευσθονόταν άκατάπαστα πρds την Ι-  
 -δια μισοσκοτεινή γωνιά. Δέν την  
 -πρόσφεε καθόλου, κι' όμως όταν έ-  
 -μυσε πώς ή Νάντα έφυγε για μιά  
 -κοσμική λουτρούλη με τόν πατέρα  
 -της, δέν δυσκολεύτηκε ν' άφήση μά-  
 -μασο τις πολύ ραφινάτες κυρίες της  
 -«Μπρετάνια» πού δέν θα δυσκολευ-

κάτου άπ' την γέφυρα του Ισπανιόλι-  
 -κού κάστρου, κι' έτσι για μόνο ση-  
 -μάδι της άμαρτίας της σεσιόρας  
 -έμεινε τό πλατό κοφτερό μαχαίρι.  
 -"Από τότε όλες οι Λολίτες και  
 -Βαλένθιες (τά δυο αύτά όνόματα έ-  
 -μειναν πάντα στην οικογένεια) λοιπών  
 -ντε Θαμόρε, κρεμάγανε στις παρθ-  
 -νικές κάμαρές τους τό έμβλημα αύ-  
 -τό από την άμαρτία, τόν έρωτα και  
 -τό έγκλημα... Κι' όλοι οι Ροντρίγκοι  
 -και Χουάν λοιπών ντε Θαμόρε, δέν πα-  
 -ράλειπαν να διηγούδιν την Ιστορία  
 -στις θυγατέρες τους, διωρθωμένη,  
 -πλουτισμένη, στολισμένη, άνάλογα  
 -με τίς κατά καιρούς ιδέες τους περί  
 -ήθικης.

Τώρα, κατά πόσο όλα αύτά είναι  
 -κι' αλήθεια, γεννιώνται άπειρες κι'  
 -ευλογοφανέστατες αντιρρήσεις... Μά  
 -καθώς είναι δύσκολο, άν όχι άδύνα-  
 -το, να πάτε στο Τολέδο για να τά έ-  
 -ξακριβώσετε, δέν μάς έμποδίζει τί-  
 -ποτα να σάς τά βεβαιώσουμε με τόν  
 -κατηγορηματικό τον τρόπο.

— ΕΞ —

Δέν ήταν φυσικά μόνο αυτές οι έ-  
 -ρωτικές περιπέτειες του Τώνυ 'Αν-  
 -τόνιου, μά φαντάζομαι πώς είναι  
 -άρκετες για να νοιώσετε τόν χαρα-  
 -κτήρα του. Μετά τό ταξίδι του στην  
 -'Ισπανία έκανε ένα γύρο στις Βαλ-  
 -τικές χώρες, ύστερα στην Σκανδι-  
 -ναυική χερσόνησο και στο τέλος,  
 -πλούσιος σε πείρα και γνώση ζωής,  
 -γύρισε ή μάλλον κατέθηκε για πρώ-  
 -τη φορά στην 'Ελλάδα...

'Η 'Αθήνα του φάνηκε άρκετά  
 -πρόσφορο έδαφος για μιά νέαν έξόρ-  
 -μηση. 'Η περιπλάνησή του στα με-  
 -γαλύτερα κέντρα της Εύρώπης κι' ή  
 -γεμάτη γλέντι, σπατάλη κι' έρωτι-  
 -σμό ζωή του, είχε σοβαρά κλονίση  
 -τόν όχι κι' άστειρευτο πλούτο του,  
 -και φαντάσθηκε πώς δέν θάταν  
 -άσχημα να κατευθύνη τις θλίψεις  
 -του πρds καινούργιους όρίζοντες, έ-  
 -δώ πού δέν τόν ήξερε κανείς. "Επι-  
 -σας ένα όλόκληρο διαμέρισμα στην  
 -«Γκράν Μπρετάνια», και τό πρώτο  
 -βράδυ έβαλε με τρόπο στο χέρι του  
 -μικρού λίφτ, μιά όλοστρόγγυλη  
 -χρυσή λίρα. Φυσικά τό νέο διαδόθη-  
 -κε άμέσως στο προσωπικό, και σε  
 -λίνο και στοές ένόικους.  
 -"Ήταν άρκετό.

Τό περίεργο, φροντισμένο έξωτε-  
 -ρισκό τού μίζινες-μάν — έτσι τόν ή-  
 -θελαν οι πολύ ραφινάτες κυρίες της  
 -«Μπρετάνια» — ή διαπεραστική μα-  
 -τιά του και οι έλαφρά γκριζωποί  
 -κρόταφοί του, κίνησαν άμέσως τό  
 -ένδιαφέρον τους.

Γνώρισε την Νάντα σ' ένα χορευ-  
 -τικό κοκτέιλ... Δέν έδειξε πώς του  
 -έκανε έντύπωση. Χόρευε μαζί της  
 -δυο γορούς της έκανε τις άπαισι-  
 -τητες τυπικές κουβέντες και τραθη-  
 -χτηκε σε μιά γωνιά, όπου τρεις νε-  
 -σπές 'Εγγλέζες προσπαθούσαν να λύ-  
 -σουν τό μυστήριο της έλληγνικής φι-  
 -λής. Ό Τώνυ 'Αντόνιου άνέλσθε  
 -νά τις βοηθήση, σ' αύτή την διευ-  
 -κρίνιση... Τό ύπόλοιπο βοάδου, ούτε  
 -γύοισε πιά να την κυττάξη... Δέν συ-  
 -νέθη όμως τό ίδιο και με την Νάν-  
 -τα, πού άθελά της οι ματιές της δι-  
 -ευσθονόταν άκατάπαστα πρds την Ι-  
 -δια μισοσκοτεινή γωνιά. Δέν την  
 -πρόσφεε καθόλου, κι' όμως όταν έ-  
 -μυσε πώς ή Νάντα έφυγε για μιά  
 -κοσμική λουτρούλη με τόν πατέρα  
 -της, δέν δυσκολεύτηκε ν' άφήση μά-  
 -μασο τις πολύ ραφινάτες κυρίες της  
 -«Μπρετάνια» πού δέν θα δυσκολευ-

όταν καθολου να περιποιθουν τους  
 -ουζύγους τους, για ν' αλοουθηθη  
 -την κληρονομο με την μεσαιωνική  
 -ψυχή.

Στην έξοχή ή έπαφή γίνεται εύ-  
 -κολη κι' αποτελεσματική. Μιας βου-  
 -μάδας γνωριμια με την Νάντα έ-  
 -φτασε στον Τώνυ 'Αντόνιου να  
 -δημιουργηη χωρίς να το καταλά-  
 -θη καλά-καλά κι' ή ίδια ένα ραντε-  
 -βού στην άκροθαλασσιά, μιά νύχτα  
 -συννεφιασμένη σαν νάταν χειμωνιά-  
 -τική. Βέβαια, δέν χρειάζεται νάχη  
 -έγκυψη κανείς στην έρωτική ψυ-  
 -χολογία για να καταλάβη τί μπο-  
 -ρούσε να συμβη, όταν ένας έγγλε-  
 -ζομαθημένος άνατολίτης βρέθηκε  
 -κοντά σε μιά σύγχρονη ξανθεία κο-  
 -πέλλα με πλούσιο ταμπεραμέντο.

Δέν είναι δύσκολο να καταλάβη,  
 -λέω, κανείς, σαν αύτά τά παράξενα  
 -πλάσματα βρεθούν «τυχαία» μιά  
 -νύχτα στην έρημη άκροθαλασσιά  
 -πού τό φεγγάρι έχει κρυφτή πίσω  
 -άπό πυκνά σύννεφα, τί μπορεί να  
 -συμβη. "Ενα μόνο ήταν καταπιη-  
 -κτικό ή μάλλον άδύνατο να τό φαν-  
 -τασθή κανείς. Πώς αύτή ή κοπέλλα,  
 -με την Ε υ π ν η μ ε ν η α ι σ θ α ν -  
 -τ ι κ ό τ η τ α, τ η φ λ ο γ ε ρ η ή  
 -ψ υ χ η και τίς έκδηλες καμ-  
 -πολύτητες του φύλου, τύχαινε σε  
 -ήλικία 23 χρονών, και σε μιά έποχή  
 -πού και τά δωδεκάχρονα κοριτσά-  
 -κια είναι βαθύτατα κατατοπισμένα  
 -στά μυστήρια του έρωτα, να μην έ-  
 -χη άκόμα φιληθή από άντρα... 'Απί-  
 -στευτο, κι' όμως αληθινό.

Κι' έγινε μιά πραγματική άναστά-  
 -τωση μέσα της, όταν της έδωσε τό  
 -πρώτο φιλή.

— ΕΞ —

—"Οχι, δε θέλω έτσι να με φιλάς.  
 -Μου κάνει κακό... Νομίζω πώς δέν  
 -είμαι, παρά ένα κύπελλο ήδονής και  
 -τίποτ' άλλο...

—Καλό κι' αύτό, κορίτσι μου! Κι'  
 -άν δε σε φιλώ, σαν τί θάπρεπε να  
 -κάνω; Μήπως να λέω τό «Πάτερ ή-  
 -μών»;... "Η να κάνω μετάνοιες;...  
 -Δηλαδή δέν λέω όχι... Σάν θες, σου  
 -κάνω και μετάνοια, μά μόνο για να  
 -φιλησω τά μικροσκοπικά σου ποδα-  
 -ράκια...

Κι' έσκυβε και της τά φιλούσε.  
 -Μά καλά, έκαμε κείνη, δέν  
 -μπορούμε...

Δέν την άφησε να προχωρήση: την  
 -έσφιξε άπάνω του με δύναμη, μιλών-  
 -τας της αυταρχικά :

—Μη παλεύεις άδίκως, θέλω, ά-  
 -παιτώ να μ' αγαπήσης... Κι' ό,τι θέ-  
 -λω, πάντοτε τό κατορθώνω, γι' αύ-  
 -τό μπορείς να σε βέβαιη.

—Μά δε σου λέω όχι... Μίλησέ  
 -μου όμως και συ λίγο για σένα, για  
 -τό έαυτό σου. Να μάθω... Να σε  
 -μάθω... Να νοιώσω την ψυχή σου...

—Κοπέλλα μου, να χαρή! 'Αφησε  
 -την πετριά της ψυχής... Μ' άναγου-  
 -λιάζει... Μ' άρέσει σ' άρέσω, αύτό  
 -φτάνει... Μην ζητάς περισσότερα.

—"Οχι, Τώνυ. "Ασε με να δώ την  
 -ψυχή σου...

—Μά τό Θεό, κορίτσι μου, καταν-  
 -τάς να σε δώ... δέν θέλω να σκέφτω-  
 -μαι μήπως χάνω άδίκαια τόν καιρό  
 -μου μαζί σου Πάσο άπόφασση επί  
 -τέλους; δέν έγο ψυχής... Την πούλη-  
 -σα στο διάβολο!

—Μά καλά να μην ξέρω τίποτα  
 -νιά σένα, τίποτα για τόν έαυτό  
 -σου;

—"Α, βέβαια, για τόν έαυτό μου  
 -πρέπει να ξέρω... σου λέω κι' άπ' το  
 -τόσο. 'Ονήσιον με όδ άνθρωπος  
 -πούχασε τόν έαυτό του... Κι' έτσι

θάσαι μέσα... 'Εγώ, να σου πώ, δέν  
 -βίω δεκαρά για τόν δικό σου έαυ-  
 -τό, ή ή ψυχή σου — για να πιπιλι-  
 -σω κι' έγώ σαν καραμέλλα την άγα-  
 -πημένη σου λέξη. φτάνει πού τά  
 -χειλία σου είναι τόσο κοκκινια και  
 -τ' αγαπώ... "Όσο τά χειλία σου θά-  
 -ναι έτσι πορφυρά, θα μ' άρέσης...  
 -Θά σε θέλω... Μή μου ζητάς τίποτ'  
 -άλλο. Ματαιοπονείς, Μ' άρέσουν τά  
 -χειλία σου και δέν τά χορταίνω. Αύ-  
 -τό άς σου φτάση, όπως μου φτάνει  
 -και μέσα.

Κάτι τέτοιοι ήταν οι διάλογοι των  
 -δυο άρραβωνιασμένων.

Γιατί άρραβωνιάστηκαν μιά μέ-  
 -ρα, ή Νάντα με τον Τώνυ, κι' όμως  
 -κάτι την κρατούσε. Δέν ήξερε καλά-  
 -καλά αν έφταιγε αύτός ή εκείνη, άν  
 -αυτός έδινε πολύ λίγο, ή άν αύτή  
 -ζητούσε πάρα πολλά.

"Ενα μόνο καταλάβαινε πολύ κα-  
 -λά: Πώς τ' αυταρχικά του μάτια  
 -την πρόσταξαν να τόν ύπακούη... Να  
 -πγαίνει πίσω του σαν τό σκυλάκι.  
 -Σάν ένα μικρό πειθήνιο σκυλάκι,  
 -μιά κάτασπρο κατσαρό μαλλί... και  
 -δειλά χαδιάρικα μάτια.

— ΕΞ —

Κι' ήρθε ή μέρα του γάμου.  
 -Στις μεγάλες αίθουσες του μεγά-  
 -ρου της Ναντας ήταν μαζεμένη ό-  
 -λη ή άφόροκρημα της άριστοκρατίας  
 -και του πλούτου.

Στην παρθενική κάμαρά της ή  
 -Νάντα ήταν πιά έτοιμη. Περιέμενε  
 -τόν πατέρα της... Γύρω της, οι φιλε-  
 -νάδες της τιτιύιζαν σαν πουλιά, τό  
 -πρωτό στούς κλώνους τών δέντρων. Ό-  
 -ταν αντί για τόν πατέρα της φάνηκε ό  
 -Τώνυ, σκορπίσθηκαν σκασμένες στά  
 -γέλια σαν να πρόβαλε ό κυνηγός.  
 -Μείναν για λίγα λεπτά μόνου. Την  
 -κύτταξε από πάνω ως κάτω με μιά  
 -ματιά είδικού, και κούνησε ίκανο-  
 -ποιημένος τό κεφάλι:

—Είσαι στ' αλήθεια όμορφη, Νάν-  
 -τα...

"Ελαμψε όλόκληρη... Ήταν σχε-  
 -δόν ή πρώτη φορά πού την έλεγε  
 -με τ' όνομά της κι' όχι με τό ταπει-  
 -νωτικό, όπως της φαινόταν, «κορί-  
 -τσι μου».

Έκείνος είδε την άστραπή στά  
 -μάτια της, μετάνοιωσε: Κι' έσπευσε  
 -να προσέβη:

—Μη νομίζης όμως πώς γι' αύτό  
 -θά μπορεί να με κάνης ό,τι θέλεις...  
 -Όυτε νάσθης κοντά μου, πλάθοντας  
 -δυσία και ύποψίες μέσ' στο κορι-  
 -τσάτικο ύπερό σου. Πόση με όπως  
 -είμαι... Και πόος Θεού... Μη μου  
 -ξανναίλθης περί ψυχής... Μουρχέ-  
 -ται χαλάδα...

Και νέλασε.

Στις διεσταλμένες κόρες τών υα-  
 -τιών της έλαμψε μιά παράδοξη  
 -φλόνα:

—"Ω, πώς μπορείς κι' αύτή άκόμα  
 -τή στυνιά!

—Τά πιστευόνικια μου! Δέν περι-  
 -μένουν να παταστούν για να λύ-  
 -σουν τις διαφάσεις τους;

"Ήταν ό πατέρας της πού τούς  
 -πλησίαζε μ' ένα εύτυχισμένο χαμό-  
 -γελο στα γέλια.

"Ο Τώνυ έπρεπε να σπία με μιά  
 -κονιά ένοιαση κι' άνασάνισσε έδι-  
 -άστα τούς όμιλους. 'Η Νάντα ση-  
 -άνησε από ματόφακο του 'Μπαπέ-  
 -λου'. 'Ο γορός έψαψε τό «Λέσσο  
 -Νάντα» με μίσην ύπέροχη μελωδικό-  
 -τητα...

— ΕΞ —

Λίγη ώρα μετά τό μυστήριο, τη  
 -χάσανε.

—Μη, τσάκασε ή νύφη!

—Μήπως πήδηξε άπ' τό παράθυρο;

—Καλέ, θά φοβήθηκε τό γαμπρό  
 -και κρύφτηκε, φώναξε ό άστειος πού  
 -δε λείπει από κανένα γάμο.

Γέλια, φωνές, φασαρία.  
 -Μά ή ώρα περνούσε κι' ή Νάντα  
 -δέν φαινόταν. Τό βαπόρι έφευγε σε  
 -μιά ώρα για τό Μπριντζεζι. "Επρεπε  
 -να βιαστούν άν δέν ήθελαν να τό  
 -χάσουν. Λογάριαζαν να περάσουν  
 -τόν μήνα του μήνα στη Βενετία.

Ό Τώνυ άνέλσθε να την βρή. "Ε-  
 -τρεξε στην κάμαρά της. "Ανοιξε την  
 -πόρτα σιγά-σιγά, και με τό χαμόγε-  
 -λο στα χείλη σίμωσε τό ντιέάνι.  
 -Είχε προσέξει τη λευκή σιλουέττα  
 -της πάνω στο χοντρό κόκκινο μετα-  
 -ξωτό... Τού θέμιζε πεταλούδα με  
 -διπλωμένα τό όφθαλμό. Είπε κι' ό Τώ-  
 -νυ 'Αντόνιου τις ρωμαντικές του  
 -στιγμές!

—Μπα, δέν άλλαξες άκόμα;... Μά  
 -κάνε γρήγορα!... Σε πήρε ό ύπνος;  
 -Κατεργαρούλα!... Μου κάνεις...

Σίμως περισσότερο. Μιά πικρή  
 -κραυγή σαν ύγρλαχτό ζώο βγήκε  
 -άπ' τό λαρύγγι του. Τό λευκό νταν-  
 -τελένιο τούλι από άληθινές βενε-  
 -τσιάνικες νταντέλλες — του νυφικού  
 -πέπλου — ήταν αλλοιωμένο από μιά  
 -πορφυρή γραμμή, μακρού. Μέσα  
 -στο συσπασμένο μικρό χερσάκι ξε-  
 -φευγε ένα άσπρο γαρτί. Τόβγαλε με  
 -μεγάλο κόπο, ενώ τά μάτια του δι-  
 -αστέλλονταν άφάνταστα. Έτοιμα να  
 -πετανούν έξω από τις κόγχες τους.  
 -«Τώρα την ξανάβρες την ψυχή  
 -σου;...»

— ΕΞ —

'Η Ιστορία θα μπορούσε να τελει-  
 -ώση ως έδω. Θάχε ένα ρωμαντικό  
 -τραγικό τέλος, και πολύ-πολύ πιθου-  
 -νόν νάφευγε και δυο δειλά δάκρυα  
 -στά ματάκια τών πολλών νεαρών δε-  
 -σποινίδων (με αισθηματική διάθεση  
 -πάντοτε) και στά γεροντοκόριτσα  
 -του παληού καλού καιρού... Μά δυ-  
 -στυνώς, ύποχρεώνομαι εχάριν της  
 -άληθείας, να προσέσω κι' έπίλογο  
 -όσο λίγο συγκινητικό κι' άν είναι.

'Η σφαία, δέν βόηκε την Νάντα  
 -στην καρδιά. Κι' ύστερα από ένα  
 -μήνα πρεστού παραληρηματός και  
 -πάλη με τό θάνατο, έντελής θραυ-  
 -πευμένη πιά, έφυγε με τόν άπ' τα  
 -της, για τό τραγικό κομμένο ταξίδι.  
 -Δέν νοιάζεται παρά μιά ύποψιμεί-  
 -ωση. Τόσο ήταν αύτός πού πήγαινε  
 -πίσω της σαν τό σκυλάκι.

Για την άόπια δέν ξαναμίλησαν  
 -ποτέ πιά. Ούτε ή κ' 'Αντόνιου  
 -ένδιαφέρθηκε ποτέ να μάθη άν ό  
 -άντρας της είχε ψυχή... 'Η σφαία  
 -άν δέν της σκότωσε τό κορμί, σκό-  
 -τωσε ώστόσο την δική της τρυφερή,  
 -μεισιανική ψυχή...  
 -'Από τότε πέρασαν 10 χρόνια. 'Η  
 -Νάντα κι' ό Τώνυ άποτελούν άκόμα  
 -ένα τυπικό άστικό ζευγάρι, σαν τά  
 -έκατομμύρια τών άλλων ζευγαριών,  
 -όλων τών καιρών και όλων τών τό-  
 -πων.

Ζητά συναντήση άν έρωτα έμην  
 -κοιτά πάνω έσο μετά στη στήν ή  
 -καλασσάιστου άνασάνισσε με την  
 -εμπνεμένη ρωμαντική έπαφή. Μά  
 -δέν μπορώ να τόν κοιτάξω.

Κι' άκόμα κάτι: Στόν στερό τι-  
 -κό κήλο του ζεύγους 'Αντόνιου  
 -δεν δίδεται «μιά έπίπτωση» πώς σε  
 -μιας μέρας οι σύζυγοι γαυρίζουν.  
 -Καθώς δέν ένουν παιδιά, αύτό δέ  
 -όσο δύσκολο.  
 -Μά πάντως, δέν μπορώ να τό βε-  
 -βαιώσω.

Μπορεί και να είναι πλάσμα.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ—  
 ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

# Πώς άνεκαλύφθη μια διαθήκη

Από το κυκλοφορούν «Δελτίον της Ύψαιρας Ψυχικών Έρευνών», παραλαμβάνομεν την κατωτέρω ένδιαφέρονσαν περίπτωσιν άνευρέσεως κερκυραμένης διαθήκης, όπως την άφηγείται εις έπιστολήν του ό Έφέτης Άθηνών κ. Άριστ. Κορωνάκης:

«Αίτια της παρούσης μου ύπηρεν ή ανάγκη να άπαντήσω διά την τεθείσαν έν άμφιλόλω άλληθειαν ένός έκκληκτικού, ένδιαφέροντος διά την οικογένειάν μου φ α ι ν ο μ έ ν ο υ, ή έκ του όποιου έντύπως διατηρεί έτι έν έμοί όλην την χηρότητα της.»

Τό μέντιομ κ. Παυλάτου, περιήλθε κατόπι παρακλήσεως της σύζυγου μου εις κατάστασιν ύπνωσεως, όπως ει δυνατόν την πληροφορήσιν, εάν ό κατά τόν παρελθόντα Ίανουάριον θανάων έν Ρεθύμνω της Κρήτης πρώτος έκ μητρος θεός της Άνδρέας Ζαχαρίου άφηκε διαθήκην, ήτις άλλως άσφαλώς άνεμενετο και διά την άνεύρεσιν της όποιας κατηναλώθη επί ματαίω όλόκληρον τρίμηνον.

Η κ. Παυλάτου, λοιπόν, έν ύπνώσει έδρικομένη και μετά προηγούμενη έκπλήσσοσαν περιγραφήν μέχρι τών έλαχίστων λεπτομερειών του έσωτερικού της οικίας ένθα διέμενε ό θανάων, άπεκάλυψε έν ύπάρχει έν τη έπανδύσει της όπισθίας έπιφανείας μεγάλου κατόπτρου και έντός σχισμής, μικρός φάκελλος περιέχων Ιδιόγραφον διαθήκην του άποδιώσαντος, συΐ ης έγκαθίστα άνη μητέρα της σύζυγου μου μοναδικήν κληρονόμον άπάσης της τε κινήτης και άκινήτου περιουσίας του, άξίας Ικαών ένκατοτάδων χιλιάδων δραχμών.

Η έπακολουθήσασα μετά ταύτα άνεύρεσις της διαθήκης άκριβώς έν τώ ύποδειχθέντι ύπό της κ. Παυλάτου μέρει, παρήγαγε παρά τη κοιωνία Ρεθύμνου, ήτις παρηκολούθει μετ' ένδιαφέροντος την υπόθεσιν, γενικήν έκπληξιν και άπετέλεσεν εύλόγως επί σειράν ήμερών τό άντικείμενόν της γενικής συζητήσεως.

Και ένώ μόν περιουζομαι να διακηρύξω κατά τόν μάλλον ασθεντικόν τρόπον την άλληθειαν του φαινομένου, έπαφίεμαι δε την έξηγησιν αυτού εις την έπιστημονικήν έννημερότητα τών περι τοιαύτα άσυχολομένων.

Τό «Δελτίον της Ύψαιρας Ψυχικών Έρευνών» έπάγεται ότι ή καταπληκτική άφήγησις του κ. Έφέτου δύναται να έξηγηθή διά της Διορσεως.

Όπως οι ραβ-

δοσκόποι καθορίζουν την θέσιν ύπογείων πηγών ύδατος, όπως άλλοι προσδιορίζουν έξ άποστάσεως την θέσιν πτωμάτων, (περίπτωσις του άβέβα Μερμέ, καθορισαντος την θέσιν πτώματος μικρού παιδιού, όπερ είχε άρπαγή από άετου κλπ.) τοιούτοτρόπως και ή κ. Παυλάτου άντελήθη την ύπαρξιν της διαθήκης. Ομοίαν άκριβώς έπιτυχίαν έσημείωσεν ή ίδια, εις την περίπτωσιν του Ιατρού κ. Καλαμαρά, διευθυντού του Διμοσίου Μαιευτηρίου, καθ' ήν άνεϋρε διαθήκην εύρισκομένην, έν Κυπαρισσία και γραμμένην εις την δευτέραν σελίδα ένός Ευαγγελίου.

Εις τας περιπτώσεις αύτας, ό άγνωστος ψυχικός παράγων, όστις ένεργεί τά ψυχικά φαινόμενα, έκπεπόμενος κατά την διάρκειαν της ύπνωτικής καταστάσεως, κατορθώνει ένίοτε με έπιτυχίαν τόσον τοίς %, να βλέπη άσέτως άποστάσεως διά μέσου της ύλης και να πληροφορηθή είτα τό ένσυνείδητον του μέντιομ.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον άνεκαλύφθησαν ύπό άτόμων ειδικού διαισθητικού όργανισμού και τά περισσότερα τών ύπαρχόντων προσκνημάτων, παλαιά εικόνες, τάφοι κλπ. άποδιδομένης όμως έκάστοτε της εύρέσεως των εις θεϊαν έπέμβασιν.

## Στην Γροιλανδία

Μια οικογένεια Έσκιμών βρίσκεται στο τραπέζι. Έξάσων, ό πατέρας σκύβει και κυρρίζει το πιάτο του, όπου άχνίζει ένα κομμάτι φάλαινας βρασμένης μέσα στο λίπος της.

— Τί συμβαίνει πάλι; ρωτά ή μητέρα.

— Έσκιμώως άπαντά θυμωμένος: — Αύτη ή φάλαινα βρωμα ά... βούτυρο της Σουηδίας!

# Τό θαυματουργό

## ΕΑΝ...

Εάν ή μυτη της Κλεοπάτρας ήταν μεγαλύτερη κατά τι, εάν οι περιφίημες χήνες του Καπιτωλίου ήσαν άφωνες, εάν ό Γκρουσύ έμφανίζόταν στο Βατερλώ πριν άπ' τόν Μπλουξερ, ή μορφή του Κόσμου θα ήταν διαφορετική...

Εάν τά νερά της θάλασσας ήσαν ζεστά, λέγει μια λαϊκή γαλλική παροιμία, τά ψάρια θάταν βρασμένα...

Με τά εάν μπορεί να βάλη κανείς τό Παρίσι σ' ένα μπουκάλι, λέγει μια άλλη έπίσης γαλλική παροιμία.

Πράγματι, ή δύναμις του εάν είναι θαυματουργή. Μερικά τέτοια ΕΑΝ, με τις άπρόοπτες και άκαταμέτρητες συνέπειές των, άναφέρει ένα γαλλικό περιοδικό.

Ετσι, εάν ή Γη έστρέφετο δεκαεπτά φορές ταχύτερα, οι άνθρωποι στον Ίσημερινό δεν θα έβάραιναν καθόλου, και τά ζώα μ' ένα πήδημα θα μπορούσαν να φθάσουν στ' άστρα!

Εάν τό νερό, στερεοποιούμενο, δεν ήταν ελαφρότερο από τό ρευστό νερό — πράγμα που συμβαίνει κατ' εξαίρεσιν μόνον στο νερό — οι λίμνες και οι θάλασσες θα έπάγωναν μέχρι βυθού και μονομιάς!

Εάν ό άτμοσφαιρικός αήρ δεν περιείχε ύδρατους και κοριοτό, οι άόρατες υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου θα κατέτρεφαν κάθε τριχοφυία του άνθρωπίνου σώματος, και θα ήμασαν όλοι φαλακροί σαν ηλεκτρικοί λαμπτήρες!

Εάν κατά την ψύξιν της Γης, έξηφανίζετο τό άνθρακικό όξύ — πράγμα που όλίγον έλειψε να συμβή κατά τους προϊστορικούς χρόνους — κάθε δυνατότης άνθρωπίνης ή ζωϊκής ή φυτικής ύπάρξεως επί της Γης θα έξέλιπε.

## Σοφά λόγια

Η δυστυχία έρχεται πτώντας και φεύγει κουτσάινοντας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κανένας δεν βρίσκει τόσο ψηλά, ώστε να μην μπορη ν' άνεβή ψηλότερα.

Β. ΟΥΓΚΩ

Σε μερικούς άνθρώπους χαμογελά ή τύχη, αλλά μόνο για να τους δείξη τά δόντια της.

ΜΙΑΤΩΝ

Αν θέλεις να σε παινέσουν ζωντανό, κάμε τον πεθαμένο.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ  
ΙΤΑΛΙΚΗ

# Τά κλειστά παράδουρα

## Αθηναϊκό εύθυμονόγραφο του κ. Παν. Πηλαδούκα

ΟΤΑΝ συνήτησα για πρώτη φορά τη Σάσα και την έρωτεύθηκα, ήτανε καλοκαίρι. Αν θέλετε να μάθετε τους λόγους που μ' έκαναν να έρωτευθώ τη Σάσα, θα σας πω πως αυτή ή κοπέλλα ήτανε όμορφη, έξυπνη, χαριτωμένη και, πρό παντός, καλοδεμένη. Κι' έμένα οι καλοδεμένες γυναίκες μ' άρέσουνε πολύ. Έθαύμαζα την έπιδηκτική της έμφάνιση και τό φυσικό κόκκινο χρώμα που είχαν τά μαγουλά της και τά χείλια της. (Θάω οικονομία και στο ρούχι—είπα μέσα μου). Καλοκαίρι, λοιπόν, ήτανε που την έρωτεύθηκα τη Σάσα και καλοκαίρι πάλι—τό ίδιο—που την παντρεύθηκα.

Οι πρώτοι δυό μήνες, ώπου νάρθη τό φθινόπωρο, πέρασαν ήσυχoi κι' εύτυχισμένοι. Κανένα συννεφάκι δεν φαινόταν ν' άπειλή αυτή την εύτυχία, ως τό μοιραίο εκείνο βράδυ του Οκτωβρίου, που, λίγες στιγμές πριν πέσουμε για ύπνο, πήγα να κλείσω τό παράθυρο του δωματίου μας. (Ός τη βραδυά εκείνη, κοιμόμουν με τό παράθυρο άνοιχτό, άφού τό έπέτρεπε ό καιρός).

Τί κανείς έχει; ρώτησε ξαφνιασμένη κάπως ή Σάσα, που είχε πέσει πρώτη για ύπνο.

Κλείνω τό παράθυρο, άπάντησα. — Και για ποιά λόγο παρακαλώ; — Γιατί άπόψε κάνει ψύχρα. Βίμαστε στα μέσα Οκτωβρίου, μήν τό ξεχνάτε!

Αί, λοιπόν; — Τί λοιπόν; Άφού άρχισε να κάνη κρύο, θα κλείσουμε, βέβαια, τό παράθυρο.

Όχι, φίλε μου, όχι! Έγώ έχω συνήθεισι να κοιμάμαι με άνοιχτά παράθυρα, χειμώνα-καλοκαίρι!

Έλα στα καλά σου, Σάσα! Πώς σου ήθελε αυτό;

Από μικρό κορίτσι έτσι συνήθισα, είμαι φυσιολάτρης! Λοιπόν, άρσιέ το άνοιχτό!

Μα θα κρυώσουμε!

Δεν θα κρυώσουμε, μή φοβάσαι. Έσύ ρίξε μια κουβέρτα ακόμα επάνω σου. Και θα ιδής τί εύχάριστο ύπνο θα κάνης!

Για να μή δυσαρεστήσω τη Σάσα, συμμορφώθηκα με την έπιθυμία της. Πρέπει να όμολογήσω πως κοιμήθηκα εύχάριστα εκείνο τό βράδυ, καθώς και τά άλλα τέσσερα στη συνέχεια. Αλλά τό έκτο βράδυ ή ψύχρα έσφιξε. Άρχισε να κάνη κρύο άρκετά δυνατό. Κι' εκείνο τό βράδυ, έπήγα πάλι να κλείσω τό παράθυρο.

Πάλι κλείνεις τό παράθυρο; μου είπε εκείνη.

Μα άπόψε, χρυσή μου, τό κρύο είνε τσουχτερό.

Τόσο τό καλύτερο! Όσο περισσότερο κρύο κάνεις, τόσο πιο εύχάριστα κοιμάσαι με άνοιχτό παράθυρο. Ρίξε μια κουβέρτα ακόμα επάνω σου!

Κι' έσύ;

Έγώ κοιμάμαι πάντα με μια. Μήν ξεχνάς πως είμαι φυσιολάτρης!



—Περίφημη ιδέα! Κι' αυτό θα γίνεται κάθε χρόνο;

να προσέσω πως τά περισσότερα παράθυρα του σπιτιού ήταν άνοιχτά και την ήμερα.

Οι μέρες περνούσαν, κι' έφτασε ό Δεκέμβριος μ' έναν άπότομο χιονιά. Κι' ένα μεσημέρι έγύρισα στο σπίτι κουβαλώντας μια σόμπα.

Τί είν' αυτό που μου φέρετε; έκανε ή γυναίκα μου τρομαγμένη μόλις την είδε.

Σόμπα! Δέν βλέπετε;

Τί να την κάνουμε;

Διάβολε! Θα την άνάψουμε!

Και γιατί θα την άνάψουμε;

Γιατί είναι χειμώνας, γιατί κάνει κρύο και γιατί όταν κάνη κρύο οι άνθρωποι ζεσταίνονται.

Σόμπα μέσα στο σπίτι δεν μπορώ να ύποφέρω! Η θερμοκρασία μου φέρνει πονοκέφαλο!

Και μένα μου φέρνει πονοκέφαλο τό κρύο. Μου σφιγγει τό μυαλό.

Μα τό κρύο είναι ύγιεινό!

Ναι, όταν τό κάνη άπόξω κι' εσύ είσαι καθισμένος κοντά στη φωτιά!

Δέν ξερω τί μου λές έσύ! Έγώ μια φορά δεν μπορώ να ζήσω ούτε με κλειστά παράθυρα, ούτε με φωτιά!

Ναι, αλλά κι' έγώ δεν μπορώ να ζήσω ούτε με άνοιχτά παράθυρα, ούτε χωρίς φωτιά.

Μήν ξεχνάς πως είμαι φυσιολάτρης!

—Και γι' αυτό πρέπει να ζεσταίνω;

— Τότε τί θέλεις να γίνη;

— Θα μοιράσουμε τό σπίτι στα δύο! Θα πάρησιν τά παράθυρα και δεν θ' άνάβησιν ούτε σόμπα, ούτε μαγκάλι, ούτε στίβο. Θα πάρω κι' έγώ τό άλλα δύο και θα κάνω ό,τι θέλω Σμύφωναί;

— Συμφωνοί.

Και τά κανόνισαμε έτσι. Τό μισό σπίτι είχε μεταβληθή σε Κεντρώα Άφρική και τό άλλο μισό σε Βόρειο Πόλο. Όπως καθόμουνα όμως, άντελήθηκα κάτι ψυχρά ρεύματα στην πλάτη μου. Κατάλαβα από που έρχότανε, κι' άνοιξα την πόρτα που ένωνε τά δυό κτίματα του σπιτιού. Την ίδια στιγμή όμως άνοιγε και ή Σάσα.

— Σε ήθελα, της είπα.

— Κι' έγώ σε ήθελα, μου άπάντησε.

— Έγώ σε θέλω να σου πω πως από τις χαραμάδες της πόρτας μπαίνουν ρεύματα ψυχρού άέρα και μου χαλάνε τη θερμοκρασία!

— Κι' έγώ σε θέλω να σου πω πως από τις χαραμάδες της πόρτας μπαίνει ζέστη και χαλάει τη δική μου θερμοκρασία. Και με πιάνει και πονοκέφαλος!

— Τί θέλεις να γίνη λοιπόν;

— Να σβύσης τη σόμπα!

— Κι' έγώ λέω να κλείσης τά παράθυρα.

—Αυτό δεν γίνεται! Φεύγω τώρα. Δεν γυρίσω ή σόμπα να έχη σβύση.

— ΕΕΕ =

Όταν έφυγε ή γυναίκα μου εκάθησα και σκέφτηκα σοβαρά αυτή την περίεργη ιστορία. Και κατέληξα σε μια άλλη άπόφαση. Όταν έγύρισε κατά τό άπόγευμα, της είπα:

— Έβρεις τί σκέφτηκα Σάσα;

— Τί;

— Να χωρίσουμε!

— Πώς; Να χωρίσουμε;

— Ναι, αλλά όχι για πάντα. Προσωρινώς μόνο. Θα χωρίσουμε δηλαδή τό χειμώνα. Έσύ θα πές να μείνεις σ' ένα άλλο σπίτι, έν θέλεις μάλιστα, μπορείς να πάρης έν' άντισκίνο και να πές να τό στήσης στον Όλυμπο. Έγώ θα μείνω εδώ με τη σόμπα μου. Και όταν περάση ή χειμώνας κι' έρθη ό Άπρίλης, τότε ξαναγινομάστε άντρόφυνο. Δέγξασαι;

— Περίφημη ιδέα! Κι' αυτό θα γίνεται κάθε χρόνο! Έτσι;

— Μάλιστα! — ΕΕΕ =

Και τώρα, κύριοι, βρίσκομαι μονάχος μου στο σπίτι, με μοναδική συντροφία τη σόμπα. Με όλη τη ζέση που κάνει, τό σπίτι μου φαίνεται κρύο... Και κι' αυτό σκέπτομαι σοβαρά να παντρευτώ ακόμα μια γυναίκα για τη χειμερινή σαιζόν. Μια γυναίκα που να της άρέσει ή ζεστασιά, ή σόμπα και τά κλειστά παράθυρα. Αυτή την ιδέα τη σκέπτομαι πολύ σοβαρά. Μόνο που φοβάμαι μήπως κάνη τό ίδιο κι' ή γυναίκα μου για λογαριασμό της. Από τους φυσιολόγους όλα μπορεί να τά περαμένη κανείς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΠΟΥ ΕΘΕΛΓΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΜΑΣ

## ΤΙ ΘΕΛΩ

Δέν θέλω ούτε άψυχον, ούτ' έμψυχον κανένα να άγασπά, ούδέ πτηνόν, ούδ' άνθη, ούδ' αστέρια, ό,τι δεν είμαι—δι' αυτήν να είμαι όλα ξένα, και να κατέχω όλας της τας νύκτας και ήμέρας. Κι' εις ύπνον όταν κλείωσι γλυκύν οι όφθαλμοί της, εις όναρ να με θεωρή άγάπη ή ψυχή της!

Θέλω τό Σύμπαν εις τό έν—κι' έμέ εις τ' άλλο μέρος, και να έκλέξη!

(Άπόμασμα έκ του «Ερωτοε»)

ΑΧΙΛΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τό «Δελτίον της Ύψαιρας Ψυχικών Έρευνών» έπάγεται ότι ή καταπληκτική άφήγησις του κ. Έφέτου δύναται να έξηγηθή διά της Διορσεως.

# Ο «Ρωμής» του Σουρή

**Μ**ΙΑ εφημερίδα που ανήκει με το μικρό της σχήμα, απέκτησε μεγάλη φήμη και τεράστιες συμπάθειες μεταξύ του Έλληνικού κοινού, ήταν ο «Ρωμής» του Σουρή.

Μια μικρή εφημερίδα με γείση την φήμη. — Πώς εγράφετο ολόκληρη σε στίχους. — Ο «Ρωμής» καθρέφτης μιας εποχής 35 χρόνων. — Πώς άπερρίφθη ο Σουρή στο Πανεπιστήμιο και ξανάρχισε τον «Ρωμής». — Η ζωή και το έργο του Γ. Σουρή. — Πώς τον έκλειδωνε η σύζυγός του κάθε Παρασκευή.

Ο «Ρωμής» εγράφετο ολόκληρος σε στίχους. Σατυρικούς και ευθυμογραφικούς, αλλά και λυρικούς και κάποτε μονάχα διαφημιστικούς. Όλα μέσα στη μικρή εφημερίδα ήταν συνθεμένα σε στίχους. Και το «Φώς» του Σοφοκλή Καρούδη εγράφετο κατά μέγας μέρος σε στίχους. Είχαν όμως και πεζή ύλη. Ο «Ρωμής» όμως πέρα-πέρα εγράφετο σε στίχους.

Ο τίτλος του ήταν έμμετρος:

«Ο «Ρωμής» εφημερίς που την γράφει ο Σουρή».

Έπειτα ακολουθούσαν σε στίχους το έτος τής εκδόσεως, ή ημερομηνία, οι αριθμοί συνδρομών και καταχωρήσεων και ο αριθμός του φύλλου. Ακόμη και το όνομα του τυπογραφείου στο τέλος του φύλλου ήταν γραμμένο σε στίχους, έτσι:

«Έκ του τυπογραφείου Κορίννης τής καλής δόδο, του Προαστίου, κοινόρτος πολύς!».

Και πραγματικά ή ύδός Προαστίου (τώρα Έμμ. Μπενάκη) όπου ήταν τή τυπογραφεία τής «Κορίννης» που έτύπωναν τον «Ρωμής», ήταν γεμάτη σκόνη... Ακόμη τότε δεν είχαν εφαρμοσθή ή ασφαλτόστρωσις των Αθηναϊκών δρόμων.

Όλο το κείμενο του «Ρωμής» ήταν γραμμένο σε στίχους. Συχνά το μεγαλύτερο μέρος ήταν ο διάλογος Φασουλής και Περικλέτου, που έκοιταν τα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα. Ο διάλογος είχε τον στερεότυπο τίτλο:

«Φασουλής και Περικλέτου ο καθένας νέτος-σκέτο».

Υπήρχαν ακόμα και άλλα κομμάτια σατυρικά ή λυρικά, όλα σε στίχους, γεμάτα ευθυμογραφία ή σατυρά ή γιορμού. Και το φύλλο έκλεινε με μερικές έμμετρος άγγελίες, που είχαν τίτλο:

«Και όλιγες ποιηλίες, μ' άλλους λόγους άγγελίες».

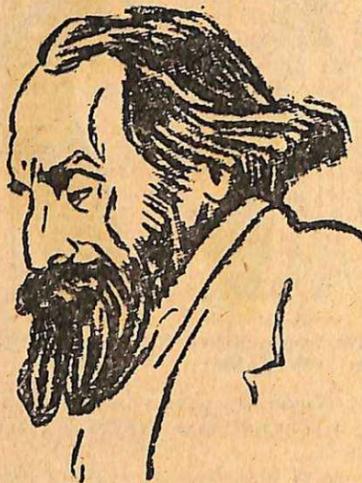
Το κάθε φύλλο του «Ρωμής» που έξεδίδετο κάθε Σάββατο, είχε τέσσερες μικρές διστίχες σελίδες. Η μισή πρώτη σελίδα εγγείμει με τον τίτλο και ή μισή τρίτη με μία γελοιογραφία, ξυλογραφημένη τις περισσότερες φορές. Έτσι ή έμμετρο ύλη του φύλλου ήταν 6 στίχες περίπου. Το κάθε φύλλο λοιπόν του «Ρωμής» άπετελείτο επάνω-κάτω από 300 στίχους.

— Π —

Ο «Ρωμής» του Σουρή άρχισε να εκδίδεται από τον Άπρίλιο του 1883 και έξεδίδετο επί 35 έλλάκηρα χρόνια, δηλαδή έως το 1918. Από τις σελίδες του έπείσσε ευθυμογραφικά γεωμνητή ή πολιτική ή κοινωνική ζωή αυτής τής εποχής τής Ελλάδος. Ο Χ. Τρικούπης,

ο Θ. Δεληγιάννης, ο Τζωρτζής Θεοτόκης, ο Ξανθός Δ. Ράλλης και οι άλλοι πολιτικοί εκείνων των καιρών μαζί με τους ευθυμολόγους σανταστικούς ήρωες Φασουλής και Περικλέτου έκαναν παρέλαση από τις στήλες του «Ρωμής» κι έζωγραφούσαν το πνεύμα τής εποχής.

Πραγματικά ο «Ρωμής» είναι ο καθρέφτης τής εποχής του. Δίνει όμως τήν εικόνα τής μοιρολατρικής και βραδυκίνητης εποχής, όλη τήν ζωγραφία τής



Ο Γ. Σουρή (Σκίτσο Μίμ. Παπ.)

τευπελιάς, του ξεγοβαλώματος, τής αναβλητικότητας, αλλά και του πολιτικού αληθισματός...

Πολύ χαρακτηριστική ήταν και ή εικόνα που συνόδευε πάντα τον τίτλο του «Ρωμής». Ένας τεμπέλης Ρωμής ήταν ζωγραφισμένος μέσα στο Ο τού τίτλου. Με το ένα χέρι κοποόσε την εφημερίδα που εδιάβαζε, με το άλλο ή μαρκούτσι του ναργιλέ, που έκάπνιζε. Ήταν ξαπλωμένος στην καρέκλα του τεμπέλικα, ενώ ένας λούπτος του εγγυάλιζε τή παπούτσια... Τέλειος ή ζωγραφία του Ρωμής περασμένου καιρού!

Γενικά ο «Ρωμής» είναι ένα ζωντανό ην ανη-το μισή έπνοψη. Δίνει έλη τήν ψυχοσύνθεση και όλα τή έλατ-όμνη τής κοινωνίας του καιρού του. γνήσια και ήλιγνη τήν έπιθεση των πολιτικών άποψέσεων τής κοινοβουλευτικής Ελλάδος από το 1880 έως το 1910.

Στην άρχή τής εκδόσεως του ο «Ρωμής» ενοήσσε από τον Γ. Σουρή, από τον Δ. Κόκκο και από τον Ιωάννη Πολέμη. Οι τρεις ποιητές μαζί έγραψαν το φύλλο. Έκατό στίχους ο καθένας πενήπου τήν εβδομάδα.

Τότε ο Γ. Σουρή ήταν ποιητής τής Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μα κάποτε του ήλθεν ή ι-

δέα να πάρη τή πλώμα του. Διέκοψε λοιπόν τον «Ρωμής» κι έδωσαν εξετάσεις. Στις εξετάσεις του όμως ήταν άτυχος. Ο Έλληνοστής Φιντικλής και ο Λατινστής Σεμιτέλος τον άπέριψαν. Έχάθη λοιπόν ένας έπιστήμων και ο τόπος άσιστικά έκέρχισε τον Σουρήν.

Κατόπι από τήν άποτυχία του ο Γ. Σουρή άπεφάσισε να ξαναβάλη μόνο του τήν «Ρωμής», χωρίς συνεργασία του Κόκκου και του Πολέμη. Κι έτσι ένα πρωί εδημοσιεύθη στην Ακρόπολη ή άκόλουθη έμμετρο άγγελία:

«Μετά μεγάλης μου χαράς τούς φίλους άναγγέλλω πώς εξήτάσθη. των θυρών έρημητικώς κλεισμένων στον Πολυγένη Φιντικλή και στον σπανό Σεμιτέλο και άπερρίφθη μυστικά... μετά πολλών έπαινων. Δι' ε και πάλιν, Έλληνες, άρχίζουμε τή πρώτη, πάλι «Ρωμής» και ξάπλωμα, πάλι ζωή και κόττα».

Ξανάρχισε λοιπόν ο «Ρωμής» με τον συντάκτη τον Γ. Σουρή που τον ένοσασεν από τήν άρχή ως το τέλος κάθε εβδομάδα.

— Π —

Άλλ' ως ίδούμε ποιός ήταν ο Γεώργιος Σουρή, ο μοναδικός συντάκτης του «Ρωμής».

Γεννήθηκε στην Έρμούπολη τής Σύρου το 1853 από πατέρα Χιώτη. Νέος ήθελε να καταγίνη στο έμπόριο, μα είδη πώς δεν είχε κλίση. Έπειτα ένεγράφη στην Φιλοσοφική σχολή και κατέγινε στή φιλολογία με πολλήν όρεξη. Μα γρήγορα τον άραξεν ή δημοσιογραφία και άφισε τις σπουδές του στή μέση.

Σέ ήλικία 25 χρονών, το 1878, ήσέθηκε συντάκτης στο «Ρωμής» του Κλ. Τσιανταούλου. Έκεί εόργάσθηκε, γράφοντας πεζά και έμμετρα, έως το 1880. Έπειτα έγινε συντάκτης στο «Μή γά νεσα» του Βλ. Γαβουηλίδη. Και το 1883 πού το «Μή γά νεσα» με-εμορφώθη σε καθημερινή εφημερίδα κι έγινε «Ακούστικος» έξέδωκε και ο Σουρή τον «Ρωμής» του.

Και κατά τήν διάοκεια όμως τής εκδόσεως του «Ρωμής» ο Γ. Σουρή ένοσασε ποιήματα και στή σατυρικά περιόδικά του Θ. Αννίνου «Ασπυδαίος» και «Αστία» καθώς και σ' άλλα φύλλα. Άντίσσε ο Σουρή ένοσασε και μονόπρακτα κομωδίες και όλόκληρους τούτους ποιημάτων. Έπως ο «Φασουλής Φιλόσοφος» ο «Αλόν Ζούμα» και άλλα. Μετέσσεσε και τήν κομωδία «Νεφέλαι» του Α. Σιπριάνου σε στίχους.

Η εύκολία με τήν όποιαν ο Σουρή ένοσασε ποιήματα ήταν μεγάλη. Σ' όλα τή έπιθεση έπείσσε έμμετρο κομμάτια. Άσπυδαίος και σ' δημοσιογραφικές συνεντεύξεις, τού έπνοσαν μαζί των άπαντούσε με στίχους...

— Π —

Άλθινα ή Σουρή, ως συντάκτης του «Ρωμής» άπείλησε άκόνασση δόξα (Συνέχεια στή σελίδα 50)

# Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ

## του Κιτρίνου ποταμού

### Ένα άριστουργηματικό διήγημα τής ΠΗΡΛ ΜΠΟΥ

ΓΕΝΙΑ των Βάγκ ζούσε ειρηνικά και ήρεμα στο φτωχικό τους χωριούδακι. Μακριά από τις μεγάλες πολιτείες, σπάνια έρχόταν οί Βάγκ σε έπαφή με άλλους ανθρώπους και θά ήσαν τέλεια εϋτυχισμένοι αν πλάι τους δεν κυλούσε άκατάπαυστα ή συμφορά και ο θάνατος. Γιατί, το χωριό των Βάγκ, ήταν χτισμένο στην χαμηλή ύψη του ίερού Κιτρίνου Π ο τ α μ ο υ, που τα νερά του αποτελούσαν ένα διαρκή κίνδυνο για τους φτωχούς χωρικούς. Όταν ξεχείλιζαν, ξεπερούσαν το ύψος του μεγάλου ύδατοφράγτη, και ξεχυόταν μουγκρίζοντας σαν θέρια άνήμερα στην γύρω περιοχή. Τα χωράφια, όλόγυρα μεταβαλλόταν τότε σε μια άπειρη λίμνη, τα σπίτια παρασύρονταν από τα πελώρια κύματα ή σκεπαζόταν από το βούρκο και άνθρωποι και ζώα γινόταν.

Τήν τελευταία όμως αυτή εποχή, οι κάτοικοι του φτωχικού χωριού είχαν διπλή άγωνία. Είχαν πληροφορηθή από καιρό κάτι άπίστευτα πράγματα: Ότι κάποιοι άνθρωποι, οι Γιαπωνέζοι ένας άγνωστος για τους Βάγκ λαός, έκαναν πόλεμο κατά των Κινέζων. Έκείνη λέει, τα σπίτια και τις σοδειές του ρυζιού, και έσφαζαν άμείλιχτα τους άντρες, τις γυναίκες και τα παιδιά. Έκείνο όμως που δεν μπορούσαν να νοιώσουν οι δυστυχισμένοι χωρικοί, ήταν αυτό το πρωτακουστο πράγμα που τους είχαν πη: Πώς δηλαδή οι Γιαπωνέζοι έρχόταν ψηλά από τον ούρανο, μέσα από τα σύννεφα, πάνω σε κάτι παράξενες μηχανές που τις άνωμάζαν άεροπλάνα. Αυτό το πράγμα δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, γιατί δεν χωρούσε στο φτωχικό τους μυαλό. Μα πού πολύ από όλους δεν μπορούσε να καταλάβη όλα αυτά τή παράξενα πράγματα ή γρηά κυρά Βάγκ. Όστόσο, δεν άντέλεγε. Τα τελευταία χρόνια συνέβαιναν τόσο περίεργα γεγονότα ώστε δεν τολμούσε πιά ή γρηά γυναίκα να φέρη άντιρρήσεις. Μήπως τάχα οι παλαιοί Κινέζοι δεν τής είχαν μάθει να πιστεύη πως ο Αυτοκράτορας και ή γυναίκα του ήσαν άθανatoi, και πως ποτέ δεν θά πέθαιναν. Νά όμως πού τώρα και τόσα χρόνια όλοι έλεγαν πως ή γυναίκα του Αυτοκράτορα πέθανε και πως ή Κίνα δεν είχε πιά ούτε αυτοκράτορα ούτε βασίλισσα.

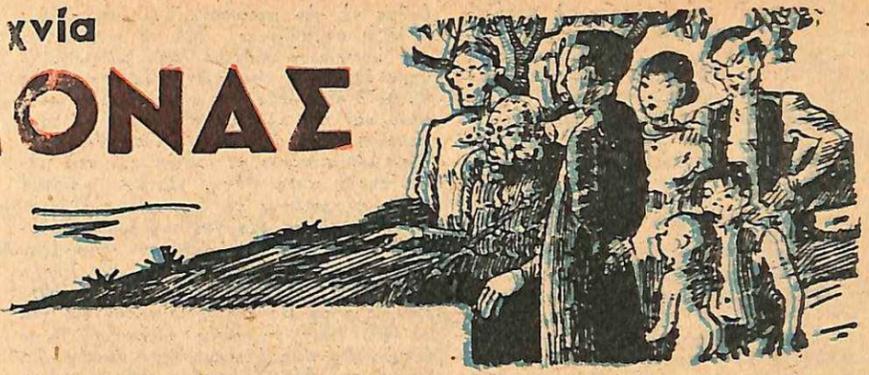
Οί Βάγκ όστόσο δεν είχαν άντικρύσει ποτέ κανέναν Γιαπωνέζο και τή όσα άκουαν αυξαναν τον φόβο και τήν άγωνία τους. Δεν ήξεραν πιά ποιόν έπρεπε να φοβούνται περισσότερο οι δυστυχισμένοι χωρικοί: τους Γιαπωνέζους ή το μεγάλο φοβερό πατάμι...

Η γρηά Βάγκ ήταν ή πιό ηλικιωμένη μέσα στο χωριό. Τα μάτια τής είχαν δη πολλά και γνωρίζε ένα σωρό πράγματα. Για τούτο, και όλοι μέσα στο χωριό τήν εκτιμούσαν και ή γνώμη τής βάραινε στο κάθε ζήτημα. Αυτή έβλεπε με τις σοφές συμβουλές τής τις διαφορές των συγγωριανών τής, κι αυτή είχε αναλάβει να έπιθεωρή τήν άνοχη του ύδατοφράγτη και να συμβουλεύη τους χωρικούς όταν τή νερά ύψωνόταν έπικίνδυνα.

Ο άντρας τής κυρά-Βάγκ είχε πεθάνει έδώ και χρόνια. Τον άραξε κάποτε το πνεύμα του ποταμού με τή άτιθάσσα κύματα του. Καθένας από τους χωρικούς είχε ύποχρέωση να φροντίξη για ένα ώρισμένο κομμάτι του ύδατοφράγτη. Ο γρηά Βάγκ όμως είχε πασαμείσει το έργο του, και κάποια μέρα επί τέλους άποφάσισε να πλησιάση και να έπιθεωρή τις βλάβες του φράγματος πού του άνηκε, τή νερά τή συνέτριψαν και τήν έπνιξαν. Η γυναίκα του μόλις κατόρθωσε να σωθή μαζί με το παιδί τής, άνεβαίνοντας στή στέγη του σπιτιού.

Τόν έκλαψε πολύ τον Βάγκ ή γυναίκα του, και νήστειψε και προσευγήθηκε στον Μεγάλο Βούδα για να σώση τήν ψυχή του από τή καθαρήση. Μα όταν ο παπάς του Βούδα τής είπε πως έπρεπε να καταβάλη στον ναό δέκα άκόμη δολάρια, για να σωθή όλωσδιόλου ο άντρας τής, πού βρισκόταν με το ένα πόδι στο Καθαρήσιο, έκείνη σκέφτηκε πως ο Βάγκ θά μπορούσε να σωθή πιά και μόνος του χωρίς έκείνη να καταβάλη αυτό το τεράστιο ποσό, πού τόσο το είχε ανάγκη για να αναθέρψη το μικρό παιδί τής.

— Π —



Άκουαν αυξαναν τον φόβο και τήν άγωνία τους. Δεν ήξεραν πιά ποιόν έπρεπε να φοβούνται περισσότερο οι δυστυχισμένοι χωρικοί: τους Γιαπωνέζους ή το μεγάλο φοβερό πατάμι... Η γρηά Βάγκ ήταν ή πιό ηλικιωμένη μέσα στο χωριό. Τα μάτια τής είχαν δη πολλά και γνωρίζε ένα σωρό πράγματα. Για τούτο, και όλοι μέσα στο χωριό τήν εκτιμούσαν και ή γνώμη τής βάραινε στο κάθε ζήτημα. Αυτή έβλεπε με τις σοφές συμβουλές τής τις διαφορές των συγγωριανών τής, κι αυτή είχε αναλάβει να έπιθεωρή τήν άνοχη του ύδατοφράγτη και να συμβουλεύη τους χωρικούς όταν τή νερά ύψωνόταν έπικίνδυνα.

Ο άντρας τής κυρά-Βάγκ είχε πεθάνει έδώ και χρόνια. Τόν άραξε κάποτε το πνεύμα του ποταμού με τή άτιθάσσα κύματα του. Καθένας από τους χωρικούς είχε ύποχρέωση να φροντίξη για ένα ώρισμένο κομμάτι του ύδατοφράγτη. Ο γρηά Βάγκ όμως είχε πασαμείσει το έργο του, και κάποια μέρα επί τέλους άποφάσισε να πλησιάση και να έπιθεωρή τις βλάβες του φράγματος πού του άνηκε, τή νερά τή συνέτριψαν και τήν έπνιξαν. Η γυναίκα του μόλις κατόρθωσε να σωθή μαζί με το παιδί τής, άνεβαίνοντας στή στέγη του σπιτιού.

Τόν έκλαψε πολύ τον Βάγκ ή γυναίκα του, και νήστειψε και προσευγήθηκε στον Μεγάλο Βούδα για να σώση τήν ψυχή του από τή καθαρήση. Μα όταν ο παπάς του Βούδα τής είπε πως έπρεπε να καταβάλη στον ναό δέκα άκόμη δολάρια, για να σωθή όλωσδιόλου ο άντρας τής, πού βρισκόταν με το ένα πόδι στο Καθαρήσιο, έκείνη σκέφτηκε πως ο Βάγκ θά μπορούσε να σωθή πιά και μόνος του χωρίς έκείνη να καταβάλη αυτό το τεράστιο ποσό, πού τόσο το είχε ανάγκη για να αναθέρψη το μικρό παιδί τής.

Η κυρά Βάγκ παρακολουθούσε τή παράξενα αυτά όντα με μεγάλη περιέργεια. Αυτά φτερουγίζαν τώρα πάνω από τή χωριό. Εσφηνικά ή γρηά Βάγκ όπως και όλοι οι χωρικοί, είδαν ένα μακροπύλο πράγμα, όμοιο με τεράστιο αυγό, γυαλιστερό, ν' άποσπάται από ένα από τή πουλιά, και να πέφτη σφουρίζοντας στή γη. Άμέσως σκεδόν το είδαν να φθάνη στην άκρη του χωριού. Ένας κρότος τέτοιος πού ποτέ άλλοτε δεν είχαν άκούσει ή Βάγκ γινόμισε τήν άτιθάσσα. Το έδαφος αίστηκε τόσο πολύ ώστε να γινόταν σεισμός. Ένα σύννεφο μαύρο υψώθηκε στο σημείο όπου έπεσε το άντικείμενο εκείνο, ενώ τή σπύττα πού βρισκόταν γύρω γρομίζόταν κάτω. Άκίνητοι από τόν τρόμο παρακολουθούσαν το θέαμα οι φτωχοί Κινέζοι. Δεν ήξεραν ούτε τί να πούν, ούτε τί να κάνουν. Το ποτό όμως έκείνο αυγό, άκολούθησε ένα δεύτερο, ένα τρίτο, ένα τέτατο... Οί κρότοι γινόμιναν με θρονητά άπαισις τήν άτιθάσσα, κι ή άντιλαβός τους άκούσαν μακριά, πολύ μακριά... Τα σπίτια γρομίζόταν τή ένα έπειτα από τή άλλα.

γισαν να μιλούν πάλι για τους Γιαπωνέζους.

— Με τί να μοιάζουν άραγε οι άνθρωποι αυτοί; ρώτησε κάποιος.

Ο Βάγκ ο φούρναρης άνελαβε να τόν πληροφορήση. Οί Γιαπωνέζοι θά ήσαν ξένοι, αφού έσφαζαν τους Κινέζους. Δεν τέτοιοι λοιπόν, θά έμοιάζαν με τόν ξένο πού είχε δη κάποτε ο Βάγκ ο φούρναρης. Ήταν ψηλός, τόσο ψηλός, ο ένθρωπος έκείνος, ώστε τή κεφαλή του άγγίγιζε στίς στέγες των σπιτιών. Τό δέρμα του ήταν κάτασπρο, τή μάτια του γαλανά και τή μαλλιά του είχαν τή γρώμα του γρουσού. Τέτοιοι θά ήσαν άσφαλώς οι Γιαπωνέζοι. Τέτοιους τους φανταζόταν και ή κυρά Βάγκ.

— Π —

Ένα πρωί ή κυρά Βάγκ ξύπνησε από τις τρομαγμένες κραυγές του έγγονού τής.

— Εύπνα γιαγιά!.. Κάνε γλήγορα!.. Έφτασαν! φώναζε πανικόδολητος ο μικρός.

Η γρηά σηκώθηκε άργά και βγήκε έξω. Όλοι οι Βάγκ βρισκόταν στή μικρή πλατεία του χωριού με στυλωμένα τα κατατρομαγμένα μάτια τους στον ούρανο. Ένας τρομαδός ξερός κρότος γινόμισε τήν άτιθάσσα. Πέρα έκεί, στή βάση του όριζοντος, διακρινόταν ένα κοπάδι σταχτιά πουλιά πού πλησίαζαν όλοένα στο χωριό των Βάγκ. Η γρηά Βάγκ ποτέ άλλοτε δεν είχαν άντικρύσει τέτοια παράξενα και γρομώτερα πουλιά. — Τι είναι αυτά; ρώτησε άνήσυχη τή ύψη τής.

— Άεροπλάνα!.. Οί Γιαπωνέζοι!.. Χαθήκαμε! άπάντησε με φωνή γιομάτη συγκίνηση και φόβο ή γρηά γυναίκα.

Η κυρά Βάγκ παρακολουθούσε τή παράξενα αυτά όντα με μεγάλη περιέργεια. Αυτά φτερουγίζαν τώρα πάνω από τή χωριό. Εσφηνικά ή γρηά Βάγκ όπως και όλοι οι χωρικοί, είδαν ένα μακροπύλο πράγμα, όμοιο με τεράστιο αυγό, γυαλιστερό, ν' άποσπάται από ένα από τή πουλιά, και να πέφτη σφουρίζοντας στή γη. Άμέσως σκεδόν το είδαν να φθάνη στην άκρη του χωριού. Ένας κρότος τέτοιος πού ποτέ άλλοτε δεν είχαν άκούσει ή Βάγκ γινόμισε τήν άτιθάσσα. Το έδαφος αίστηκε τόσο πολύ ώστε να γινόταν σεισμός. Ένα σύννεφο μαύρο υψώθηκε στο σημείο όπου έπεσε το άντικείμενο εκείνο, ενώ τή σπύττα πού βρισκόταν γύρω γρομίζόταν κάτω. Άκίνητοι από τόν τρόμο παρακολουθούσαν το θέαμα οι φτωχοί Κινέζοι. Δεν ήξεραν ούτε τί να πούν, ούτε τί να κάνουν. Το ποτό όμως έκείνο αυγό, άκολούθησε ένα δεύτερο, ένα τρίτο, ένα τέτατο... Οί κρότοι γινόμιναν με θρονητά άπαισις τήν άτιθάσσα, κι ή άντιλαβός τους άκούσαν μακριά, πολύ μακριά... Τα σπίτια γρομίζόταν τή ένα έπειτα από τή άλλα.

και στο σημείο που έπεφταν τα παράξενα εκείνα αντικείμενα ανοιγόταν τεράστιες όπες, ικανές να χωρέσουν και τους εκατό Βάγκ. Το έδαφος ασιόταν ώσάν να ήταν έτοιμο να εξαφανισθί...

— ΠΑ —

Το χωριό ήταν τώρα μια άμορφη μάζα έρειπίων που κάπνιζαν. Οι άνθρωποι είχαν εξαφανισθί στο βάθος του ορίζοντα. Κανείς δεν έμεινε στο χωριό παρά μονάχα η κυρά Βάγκ. Μόνο εκείνη δεν ακολούθησε αυτούς που έφευγαν. Τά εζήτητα πέντε χρόνια της βάραιναν πολύ τα πόδια της, ώστε να μίν μπορί να τρέξη. Ήθελε άλλωστε να μείνη εκεί, να δή, να μάθη. Ποτέ ως τότε δεν είχε δή τέτοιο θέαμα και ήθελε να το παρακολουθήσει ως το τέλος.

Ανέβηκε λοιπόν σήν κορυφή του φράγματος και παρακολουθούσε τήν φρικτή σκηνή της καταστροφής. Τά αεροπλάνα διέγρασαν μεγάλους κύκλους στον ορίζοντα. Πόσο θά ήθελε να δή ένα από αυτά τά καταστροφικά μηχανήματα από κοντά, ώστε να μπορί να το άγγίξη με τά κοκκαλιάρικα χέρια της ή κυρά Βάγκ! Δεν είχε όμως συμπληρώσει στη σκέψη της τόν συλλογισμό της αυτό, και ένα από τά αεροπλάνα που άρχισαν ήδη ν' απομακρύνωνται, στροφούρισε γοργότερα από τά άλλα στον άέρα σαν πουλί γτυπημένο και σχεδόν άμέσως έπεσε με τρομαρό πάταγο στη γή. Η μύτη του καρφώθηκε όλόκληρη στο έδαφος κι ένα ακοτεινό σύννεφο τό τύλιξε.

Χωρίς να γάση καιρό, ή γορά Βάγκ πλησίασε τό παράξενο αντικείμενο. Δυό σκυλιά είχαν στήσει εκεί ποιόν άπ' αυτήν κι αύλοιαζαν άπαίσιμα. Τά προσμέρισε, σοβερίζοντας τα με τό ραβδί της, κι έπειτα γτύπησε τά πλευρά του αεροπλάνου που άστραφταν κάτω από τίς φωτεινές άγτίδες του ήλιου.

— Μπα! Ψθύρισε ή γορά. Είναι από μέταλλο! Ίσως να είναι καυωμένο από ύστει... Οι Βάγκ θά υποσούν πουλώντας το να ξαναγτίσουν τά σπίτια τους...

Έπειτα από τήν διαπίστωση αυτή, άρχισε να έσεινά τό ανέλπιστο εύρημά της. Τό βλέμμα της όμως σταμάτησε ξαφνιασμένο στην άκρη του αεροπλάνου που είχε υπηλθί μέσα στη γή. Ένας νέος βοισκόταν μέσα στο μικρό άνοιγμα με τό κεφάλι πεσμένο προς τά κάτω. Η σολή του ήταν κατακόκκινη από τό αίμα.

— Είναι πληγωμένος, ψθύρισε ή γορά και τόν πλησίασε. Πράγμα παράξενο. Δεν ήταν ξένος! Έμοιαζε σαν ήλους τούς ανθρώπους που γνώριζε. Είχε μαύρα μαλλιά, μικρά λοζά μάτια, και γρώμα ώχροκιτρινο. «Α, όχι! σκέφθηκε ή γυναίκα. Δεν θάναι άπ' αυτούς τούς Γαπωνέζους. Θά είναι μάλλον κάποιος από τό Βορρά.

Με μεγάλο κόπο τόν σήκωσε, τόν έβγαλε μέσα από τό αεροπλάνο, τόν έτέφερε σιμά στο ποτάμι, τού έπλυσε τήν πληγή που είχε στο κεφάλι και τού τό έδεσε με μία λουρίδα πανί που έκοψε από τά έσώρονα της. Έπειτα έτρεξε στο έρειπωμένο χωριό να σόη λίνο ψωμί, γιατί ο άνθρωπος αυτός χωρίς άλλο θά πενούσε.

Η κατάληξη της κυράς Βάγκ υπήρξεν μεγάλη όταν επιστρέφοντας με τά ψωμάκια που κατώθωσε με χίλιους κόπους ν' ανακαλύψη μέσα στα έσειπια του φούρνου του Βάγκ, στο μέσο όπου είχε άσειει τόν τραυματισμένο άνθρωπο,

βρήκε να τόν περιτοιγίζουν ένα πλήθος Κινέζοι στρατιώτες. Μα ή κατάληξη της μεγάλης πότερο όταν πληροφορήθηκε από τούς στρατιώτες εκείνους, πως αυτός ο άνθρωπος που έπεσε από τόν ουρανό και που έμοιαζε τόσο πολύ με τούς Κινέζους, δεν ήταν παρά ένας Γαπωνέζος. Δεν πίστευσε στ' αυτά και στα μάτια της ή κυρά Βάγκ. Όσοσο μοίρασε στους στρατιώτες τά ψωμάκια της, κρατώντας μονάχα ένα για τόν άρρωστο άνθρωπο, κι έμπόδισε κάποιον που έπεχείρησε να τόν χτυπήσει με τή λόγχη του. Όταν οι στρατιώτες απομακρύνθηκαν, ή κυρά Βάγκ πλησίασε τόν νέο για να του δώσει να φάγη. Γλήγορα όμως άντελήθη πως εκείνος ήταν νεκρός. Τά γείλη του ήταν σφιγμένα και τά χέρια του παγωμένα...

Η Βάγκ έκύτταζε τό άβυγο εκείνο νεανικό σώμα και τά μάτια της βοούκωσαν. Πόσοι τέτοιοι νέοι δεν θά έγαναν τά νειάτ τά τους σ' αυτό τό φριχτό μακαλειό! Η γορά θυμήθηκε τότε όσα τής ειπαν οι στρατιώτες. «Ότι δηλαδή υποχωρούσαν κυνηγημένοι από τούς Γαπωνέζους που προχωρούσαν όλοένα, σόάζοντας τούς Κινέζους και καίγοντας τά σπίτια τους. Έπρεπε λοιπόν κι' εκείνη ν' απομακρυνθί γοργά γιατί οι έχθροί δεν θ' άργούσαν να φτάσουν.

Σκέφτηκε να ίγκαταλείψη τό έρειπωμένο χωριό και να προσπαθήσει να στήση τούς άλλους Βάγκ. Μα πριν να φύγη ά-

### Χάρ ν του Δουμά

Κάποιος παντρεύτηκε μιά άνεψιά του Άλεξάνδρου Δουμά, με μεγάλη προίκα και έξαιρετικά άσχημη.

Μιά μέρα ο μεγάλος συγγραφεύς, συναντά τόν σύζυγο στον δρόμο, τόν έρωτά για τήν υγεία της γυναίκας του και φεύγοντας, τού λέει:

—Νά της πής χαιρετίσματα και να μου τήν φιλήσει...

Κι' ο δυστυχής σύζυγος άπαντά μ' ένα μικρό χαμόγελο:

—Πρός χάριν σας, κ. Δουμά, θά τήν φιλήσω...

### Ακατονόητον

Η κυρία Ζ., που πέρασε μιά νεότητα όχι πολύ τακτική, έδειχνε έπειτα υπερβολική άσπιρητητα:

—Δέν επιτρέπω να περάση από τήν πόρτα μου καμμιά γυναίκα ύπόπτου ήθικης, έλεγε.

Και ο Ωρελιέν Σώλλ, ένας από τούς μεγαλύτερους χιουμορίστας του περασμένου αιώνας, που τήν άκουσε, ειπε:

—Και τότε, πως θά μπή μέσα στο σπίτι της;

νέθηκε για τελευταία φορά στο φράγμα σαν γάβηλε ν' αποχαιρετήση τό τρομαρό Ποτάμι, τό ποτάμι που τής είχε πάρει τόν άντρα της, τό ποτάμι που είχε ναυουρίσει τά μικρά της χρόνια...

—Κι' όμως, γέρω-δαίμονα, έσύ είσαι πάντα πρόθυμος να κάνης τό κακό...

Έστρεψε τό βλέμμα της προς τό βάθος του ορίζοντα, προς τήν κατεύθυνση που είχαν εξαφανισθί οι δικοί της. Έπειτα στράφηκε προς τήν αντίθετη πλευρά, από εκεί που οι στρατιώτες τής είχαν πη πως θά έρχόταν ο έχθρός. Και πράγματι:

—Οι Γαπωνέζοι! Ψθύρισε μηχανικά ή γορά κι' ένα μειδίαμα φάνηκε στα ώχρά της χείλη. Ναι. Στόν ορίζοντα είχαν φανή ξανά τά αεροπλάνα που συνόδευαν Γαπωνέζους στρατιώτες, τούς σκληρούς καταχτητές.

«Τί θέλουν λοιπόν άκούμη;» συλλογίστηκε ή γορά Βάγκ. «Δέν άφισαν τίποτε τά αεροπλάνα τούς στο χωριό. Μόνο έγω μένω. Θέλουν λοιπόν έμένα; Η τούς άλλους Βάγκ, για να τούς σφάζουν, όπως έσφαξαν στο Πάο τόν κακομοίρη τόν άδελφό μου;... Έγώ είμαι γορά... Μα κι' άλλοι, αυτοί που έφουαν, είναι νέοι και πρέπει να ζήσουν. Οι Γαπωνέζοι δεν θά τούς θάσουν...»

Ένα αεροπλάνο είχε στήσει στο μεταξύ πάνω από τό καταστραμμένο χωριό. Έπρεπε λοιπόν να κάνη γήγορα ή Βάγκ, πριν τήν ανακαλύψουν και τήν σκοτώσουν.

Η γορά Βάγκ είχε πάρει τώσα τήν άπόφασή της. Θά έμπόδιζε τούς Γαπωνέζους να πογωώσουν. Αν οι άλλοι άνθρωποι πολειούσαν με τά αεροπλάνα και τίς βόμβες, εκείνη θά γορημοποιούσε ως ήλιο τόν σοβερό ποταμό.

Πλησίασε στο σημείο του σοβανιάρους όπου ύδρευόνταν οι άγροί. Εκείνη θά άνοιγε τήν κενήν στρόφιγγα. Τά γινάσια θά πλημμύριζαν, και οι Γαπωνέζοι θά πνιόνταν μέσα στην άπέοιατη λίμνη που θά σχηματιζόταν.

Πήρε στα γόνατα γόνα της τούς εύλινοους μογλούς και με μεγάλη προσπάθεια άρχισε να τούς κινή. Λίγο άκούμα και ο μογλός θά έλευθεωνε τούς φοάγτες. Τό έμπόδιο θά υποχωρούσε, και τά νερά θά κατάρυζαν τήν πεδιάδα.

—Θά άποφύγω πάχατες τό Καθαρήριο Πύρ σκεφτόταν ή γορά γυναίκα. Ίσως! Έτσι, θά μπορέσω να σώσω άπ' αυτό και τόν μακαρίτη τόν άντρα μου, που στέκει σ' αυτό με τό ένα πόδι. Ο μογλός εκείνη τήν στιγμή έστριψε, ο φοάγτης έπεσε άπότομα, και τά κίτρινα λασπόδη νερά, έλευθεωμένα, ξεγυρόταν με άτέλειωτο μουγκρητό στην πεδιάδα...

—Γέρω-δαίμονα! Ψθύρισε ή γορά Βάγκ. Είσαι τώρα έλεύθερος! Προστάτησε τή γή που τή λιπαίνεις τόσοις αιώνες...

Μα τήν ίδια στιγμή άντελήθη πως έγασε τήν ίσοροπία της, τά νερά τήν άρπαξαν και τήν έσφενδόνισαν σαν μπαλόνη στον άερα. Για ένα λεπτό, τό βλέμμα της είδε τόν ουρανό να φωτίεται με γλήγορα ξανάπεσε στα νερά, που σκεπάζον-άε τήν, τήν παρέσυραν στο τοσάλο τοξείμύ τους. Τά νανιασμένα κίτρινα κύματα ξεγυρόταν όλοένα για να φράξουν τόν δρόμο στον έχθρό.

ΠΗΡΑ ΜΠΟΥΚ (Βραβείον Νόμπελ).

# Για άνεψια του δικαστηρίου

## Η ώραία άνεψιά

του κ. Δ. ΨΑΘΑ



ΕΚΕΙΝΗ ήταν νεαρή. Και άρκετά κομψή. Και πολύ νόστιμη. Εκείνος όχι νεαρός. Άλλά άρκετά κομψός. Και πολύ πλούσιος. Έφαινετο, δηλαδή, πλούσιος από τήν κοιλιά, τό παλτό και τήν πόζα. Άνέβαινε εκείνος, κατέβαινε εκείνη.

—Θείε μου!  
—Πώς;  
—Χρυσέ μου θείε!  
—Για στάσου, κοπέλλα μου...  
—Δέν μ' άναγνωρίζεις;

Ο σοβαρός άνθρωπος εστάθηκε για μιά στιγμή. Έκτύταζε τό ζωηρόν θήλυ από πάνω ως κάτω, βρέ που τήν ξέρω; Πού τήν ξέρω;—Πουθενά δεν τήν ήξερε!

Ο Θεός όταν έφτιαξε τό θήλυ, έβαλε πρώτα μέσα του τήν αναίδειαν. Ύστερα τήν πονηρία. Ύστερα τό μυαλό — τό τελευταίο δεν είναι έξηκριθωμένο. Όταν όμως έφτιαξε τόν άντρα ο καλός Θεός, πρώτα τού έδωσε τό μυαλό. Ύστερα τήν αναίδειαν, ύστερα τήν πονηρία — τό τελευταίο δεν είναι έξηκριθωμένο.

Πλάσμα του Θεού ήταν ο σοβαρός κύριος. Αναίδειαν μπορεί να μην είχε. Πονηριαν επίσης μπορεί να μην είχε. Είχε όμως μυαλό. Σου λέει, λοιπόν: Νόστιμη κοπέλλα. Με ξέρει, δεν τήν ξέρω. Πέριτε επάνω μου, πλάφ, άγκαλιά. Άνεψιά μου, λέει, άνεψιά δεν έχω. Κάτι λάκκον έχει ή φάβα:

—Όστε είσαι άνεψιά μου;  
—Πώς, καλέ! Η Έλένη!  
—Α, ή Έλένη είσαι;  
—Ναι, θείε μου!  
—Τί κάνει ή μαμά σου;  
—Καλά, Η θεία;  
—Άριστα. Πάμε να σου δώσω μιά μπύρα. Έχεις δουλειά;  
—Όχι.  
—Εμπρός, λοιπόν.

Τί θελκτική άνεψία. Τί χαριτωμένη! Και τί νόστιμη! Έμυρίσθηκε, τώρα, ο θεός, ότι ή άπροσδόκητος αυτή άπόκτησις της άνεψιάς κάπου άπέβλεπε, αλλά που άκριβώς, δεν μπορούσε να ύποπτευθί. Μιά φορά, όταν ένας σοβαρός κύριος δεν έχη άνεψιαν και τήν άποκτά τώσον άπροόπτως άποκτηθείσα άνεψία είναι και νέα και νόστιμη, ο θεός πονηρεύεται μεν, αλλά ού λέει πάλιν: «Άσε να δούμε τή θά γίνη. Δέν χάνει κανείς ποτέ, όταν έχη να κάνη με ύμορφες κοπέλλες».

—Μπυρίτσα;  
—Μερί;  
—Μεξεδάκι;  
—Ω, εύχαριστώ  
—Κι' άλλη;  
—Μά, θείε...

Και έφαγαν καλά και ήπιαν καλά. Τά ποτά όμως δημιουργούν διαγύσεις κι' ή θερμή άνεψία έγινε άκόμα θερμότερα και διαχυτικότερα. Κι'όσο δέ έπήγαιναν στον δρόμο του άπροσδοκήτου παραδείσου, ή θελ-

κτική άνεψιά ένηγκαλίσθη τόν θεϊόν της με θερμότητα ελάχιστα συγγενικήν και τό χέρι της έπροχώρησε έρευνητικώς εις τά άδύτα της τσέπης του, όπου άνεπαύετο σεβαστή πορτοφόλα. Η πορτοφόλα άντιληφθείσα ξένην χείρα, άντελήθη τόν μεγάλο κίνδυνον, έκινήθη σπασμωδικώς και τότε τό χέρι τού σοβαρού κυρίου έκινήθη άκόμη σπασμωδικότερα προς τό σημείον του κινδύνου



— Για στάσου κοπέλλα μου!  
και συνέλαβε τήν τρυφερή χείρα της άνεψιάς:  
—Αχ, θείε μου...  
—Πορτοφολατζού είσαι;  
—Αχ, όχι, θείε μου.  
—Όχι; Κάτσε μιά στιγμή  
Σ' αυτό τό σημείον τών σχέσεων του ζεύγους, τά πράγματα μετεβλήθησαν άποτόμως. Ο σοβαρός κύριος — κάτοχος άθρόνου μυαλού και ελάχιστης καρδιάς — έφώνασε πάραυτα άστυφύλακα και ή θελκτική άνεψία έντός όλίγου ώδηγείτο εκεί όπου οδηγούνται όλοι οι θελπιμμένοι συγγενείς και φίλοι του πνεύματος τής ματασάργας.  
—Ονομάζεσαι;  
—Άννα Παπατζή.  
—Σεσημασμένη;  
—Όχι, κύριε.  
—Πόσους θεϊούς έχεις,  
—Ένα.  
—Τόν βρήκες τέλος πάντων;  
—Ένόμισα πως ήταν ο θεϊός μου.  
—Α, λάθος έκανες.  
—Λάθος έκανε ή καύμένη. Άλλά ο παριστάμενος θεϊός τά έξηγει τά πράγματα καθαρώτερα:  
—Είχε βάλει τό χέρι της μέσα άπ' τό παλτό μου, κάτω άπ' τό σακκάκι μου κατ' εύθείαν στην τσέπη μου. Έγώ κατάλαβα πρό πολλού τούς σκοπούς της, αλλά τήν άφισα να δω

τί θά κάνη. Τήν ώρα, λοιπόν, που έπιανε τό πορτοφόλι μου και τό τραβούσε, τήν άρπαξα.

—Μήπως έκανε λάθος;  
—Λάθος;  
—Έτσι λέει...  
Στρέφεται στην άνεψία:  
—Ε; Τί έσύ; Λάθος μπορεί να έκανες, άς τό παραδεχθούμε. Άλλά έδώ τό ποινικόν σου μισρών μάς λέει άλλα πράγματα. Σ' όποιον επάνω πέφτεις, τόν περνάς για θεϊό σου. Πόσος θεϊός κατάφερες ως τώρα;  
—Κανένα.

Τόν λόγον έχει ο δημόσιος κατήγορος.

Σηκώνεται επάνω ο δημόσιος κατήγορος. Α, τί σου είναι αυτοί οι άνθρωποι! Τίποτε δεν τούς συγκινεί. Ούτε τά θέλητρα, ούτε ή ύμορφιά, ούτε τό σεξ-άππηλ τών ώραιών λαποδυριών.

—Πρόκειται έκ συστήματος και έξ επαγγέλματος λαποδυτριάς. Έκμεταλλευσμένη τήν φυσικήν τών άνδρών άδυναμίαν προς τό θήλυ, ύποδύεται συστηματικά τήν άνεψιαν τών άνυπόπτων διαβατών και λυμάνεται τά πορτοφόλια των. Τό έδικήμα είναι αυτόφωρον. Τρίμηνος φυλάκισις.

Τό δικαστήριον επιβάλλει ποιήν αυστηράν. Και ή θελκτική άνεψία οδηγείται εις τό φρέσκο διά να συνέλθη από τήν άπροσδόκητη ψυχρολουσία που της έπεφύλασε ο σκληρότερος και ψυχρότερος θεϊός που ώριζε ή μοίρα της να γνωρίση...

Δ. ΨΑΘΑΣ

### ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ο παραγγελιδόχος. — Αύτή ή πλυντική μηχανή, κυρία μου, άν τ' ι' κ' α' θ' ι' σ' τ' α' σε δ' λ' α τήν ύπηρέτρια. Πλένει ασυστιγμει τά μαχαιροπήρσους, τά ποτήρια, τά πιάτα... Η κυρία. — Τά σπάζει κι' όλας;

### ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

Ο τ σ ε ι δ ι ώ τ η ς. — Παράξενο! Πέρυσι που πέρασα από 'δώ, μου φαίνεται πως ύπήρχαν δυό άνεμόμυλοι αντί ενός... Ο χωρικός. — Ύπήρχαν, πράγματι, δυό άνεμόμυλοι, ε'λλά γκρεμίσανε τόν ένα, γιατί δεν ύπήρχε άρκετός άέρας για να γυρίξη και τούς δυό...

# Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

## Πού γύρισε από τόν 'αήλο κόσμο

### Από τὰ προηγούμενα

Κυνηγημένος από τή θύελλα του Ευρωπαϊκού πολέμου του 1914, ο Γιάγκος Φρόδης γυρίζει από τή Γαλλία, όπου έμεινε έως τότε, στην πατρίδα του, τή Χαλκίδα. Άντίκρου στο πατρικό του σπίτι, εξακολουθεί να μένη η πανέμορφη Λούλα, τὸ λουλούδι του Εύριπου, όπως τή λένε στη Χαλκίδα για τήν όμορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα έπεράσαν μαζί τὰ παιδικά των χρόνια. Η Λούλα όμως είναι απαρηγήρητη τώρα, γιατί ο πατέρας της, ένας εύκατάστατος έργοστασιάρχης τής Χαλκίδος, θέλει να τήν παντρέψη μ' ένα νεαρὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον, τὸν Ἄγγελον Σ., τὸν ὅποιον εκείνη ἀποκρούει, επειδή είναι βεβαία ὅτι ὁ Ἄγγελος θέλει να τήν πάρη για τήν ποικία της. Ο πατέρας τής Λούλας ἐξ ἄλλου, πὸν νομίζει ὅτι ἡ κόρη του είναι ὑπεύθυνη για τή διάλυση τοῦ συνοικεσίου, τήν φέρνει στην Ἀθήνα και τήν κλείνει ἐσωτερικῆ σ' ένα οἰκοτροφείο, για να πάρη τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο. Ο ἄληθινὸς ὅμως ἔνοχος για τήν διάλυση τοῦ συνοικεσίου είναι ἡ φίλη τής Λούλας ἡ Μιμή, πὸν με τήν πικάντικη ὁμορφιά της, μ' ένα διαβολικὸ τέχνασμα και συκοφαντώντας τή Λούλα στὸν Ἄγγελο, καταφέρνει να κἀνη τὸν Ἄγγελο να τήν ἀγαπήσῃ τοελλά και να τήν παντρευθῆ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στην Ἀθήνα ὁ Γιάγκος με τὴ μητέρα του. Συγκαντώνται με τήν Λούλα και ἔνας ἀγνὸς ἔρωτας, πὸν τὸν συνδέουν οἱ ὁμορφες ἀναμνήσεις τής παιδικῆς ἡλικίας, ἀρχίζει να γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος ὅμως πέσσει ὅθια αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος και μεταφέρεται στὸ νοσοκομείο, ὅπου ἡ Λούλα παρασκέεται σὰν μιά πονεμένη ἀδελφή. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στην Ἀθήνα και ὁ Ἄγγελος με τήν Μιμή, γιατί ὁ Ἄγγελος μετετέθη στὸ Κεντρικὸ Κατάστημα τής Τραπεζῆς.

### 9ον

**Α**ΛΗΘΕΙΑ, ὁ Ἄγγελος εἶχε δικηο να φοβάται, γιατί ὅποιος ἔπερνοσε κοντά ἀπὸ τὸ τροπεζάκι τους, τὸ θράδυ τὸ κείνο, — νέοι, μεσόκοποι, γέροι — ἦταν ἀδύνατο, να μὴ γυρίσῃ να κυττάξῃ τή Μιμή, ἄλλοι με μιστιές θαυμασμοῦ, οἱ περισσότεροι ὅμως με μιστιές ἐρωτικὸ πόθου, πὸν τὸν ζυπνοῦσεν ἡ προκλητικὴ ὁμορφιά της, ἡ ὁμορφιά πὸν εἶχε ξετρελλάνει τὸν Ἄγγελο. Ἐκείνο τὸ θράδυ μάλιστα, ἔτσι ὅπως ἔπεφταν στὸ πρόσωπο τής Μιμῆς οἱ ἀκτινές ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἠλεκτρικοὺς γλῶμπους τοῦ «Πανελληνίου», ἡ ξελογιαστικὴ ὁμορφιά της ἐφάνταζε πὸν κτυπητή, τὰ μάτια της με τὸ μογιόλικο γέλιο

τους και τὰ ροδόχρομα χεῖλη της πὸν ἔδειχναν μιά σειρά ἀπὸ μαργαριταρένια δόντια, ἐτρικύμιζαν τις αἰσθήσεις, θύμιζαν τις πὸν τρελλές ἐρωτικές στιγμές, προκαλοῦσαν στὸ πὸν ἀσυλλόγιστο ἐρωτικὸ ξεφάντωμα. Και με τί σὶκ ἔτρωγε, ἡ Μιμή, σὰν μιά γυναίκα, πὸν ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια εἶχε ζήσει μέσα στην αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία τῶν σαλονιῶν και τῶν κοσμικῶν δεξιώσεων. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε κοντά των και οἱ παθητικὲς νότες τοῦ βιολιοῦ ζυπνοῦσαν ζωηρότερον τὸν πόθο τής μεγάλης ζωῆς, στη Μιμή. Μὰ ξαφνικά, μόλις ἔσκυψε στὸ κομπὸ πιάτο, με τὸ μούσ-γκλασέ ἀ-λ-ὀγκρουάζ, πὸν εἶχε φέρει τὸ γκαρσόνι, εἶδε τὸν ἄνδρα της να μισοσηκωνεται ἀπὸ τήν καρέικλα του και να χαιρετᾷ, με μιά ὑπόκλιση σεβασμοῦ, κάποιον. Ἡ Μιμή σήκωσε τότε τὰ παιχνιδιάρικα μάτια της και λίγο ἔλειψε να ξεφωνισῇ ἀπ' τήν ἐκπληξή της. Μπροστά τους, ἐκεῖ κοντά ἀπὸ τὸ τροπεζάκι τους, ἔπερνοσε ὁ ἀπογευματινὸς ἐπισκέπτης τής κ. Ρεγγίνας, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἄνδρός της, ὁ μεσόκοπος κύριος με τὸ γενάκι, με τὸ γκριζὸ κοστοῦμι και με τὸ σκληρὸ καπέλλο. Τὴ φορά αὐτὴ ὅμως ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἄγγελου ἐκύτταξε κατὰ μέρος και παρατεταμένα τή Μιμή, σὰν με μιά μεγάλη ἐκπληξῆ, σὰν με κάποιον θαυμασμό, ἀνάμικτο με τὸν λίγο ἀδιάντροπο ἐκείνο ἐρωτικὸν πόθο, με τὸν ὅποιον μερικοὶ ὄριμοι ἄνδρες κυττάζουν τις νεαρὲς γυναίκες, ἀδιαφορώντας για τήν παρουσία τοῦ ἄνδρός των. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ κ. Θεοφάνης ἔμεινε τόσο ἐκστατικός, μπροστά στην πικάντικη ὁμορφιά και στὰ θέλητρα τής Μιμῆς, — πὸν τώρα ὅπου ἦταν ντάμα πιά, εἶχε γίνει περισσότερο σαγηνεύτρα — ὥστε κοντοστάθηκε και στυλώνοντας τὸ βλέμμα του, ἔνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ σκοτεινοὺς πόθους, δὲν εἶδε τὸ γκαρσόνι πὸν ἐρχόταν φορτωμένο με τοὺς δίσκους και πὸν δὲν πρόλαβε να παραμερίσῃ. Τὸ γκαρσόνι ἐξ ἄλλου, με τὴ φόρα πὸν εἶχε, δὲν ἐπρόλαβε να σταθῆ, και ἔνας μεγάλος δίσκος τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του, τὰ σερβίτσια ἐσκορπίσθηκαν και ἔπεσαν χάμω, στις πλάκες με πάταγο, ἀφοῦ πρὶν στὸ ριγέ πανταλόνι, πὸν ἐφοροῦσεν ὁ μεσόκοπος γλεντζές, ἐχύθηκε ἔνα ποτήρι μπύρας, ἐρέχοντας τὸ πανταλόνι και τις ἀσπρες γκέτες του. Ὁ Ἄγγελος ἄφισε ἀμέσως τὸ πηροῦνι του, ἔβγαλε τήν πετσέτα, πὸν εἶχε στὸ γιλέκο του κι' ἔτρεξε κοντά στὸν προϊστάμενό του, ὁ ὅποιος ὅμως γελῶντας πάντα μ' ἔνα εἰωονικό, σχεδὸν

ΜΙΑ Ἀληθινὴ ἱστορία ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

δηκτικὸ γέλιο ἐκύτταζε, πότε τὸ ριγέ πανταλόνι του και πότε τή Μιμή, πὸν ἦταν κι' ἐκείνη ἔτοιμη να προσφέρῃ τήν βοήθειά της. — Ὅριστε καθήστε, ἐπροθυμοποιήθηκε ὁ Ἄγγελος, κολακευμένος για τήν τιμὴ αὐτὴ και δίνοντας μιά καρέικλα στὸν προϊστάμενό του. Ὁ κ. Θεοφάνης, πὸν δὲν ἤθελε παρακάλια για να καθῆση κοντά στην ὁμορφὴ ἐκείνη γυναίκουλα, πὸν, για μιά στιγμή τήν ἐπῆρε για μιά ἀθέμιτη σύντροφο τοῦ ὑφισταμένου του κι' ἦταν ἔτοιμος να τοῦ ψιθυρίσῃ στὸ αὐτί: «Δὲν περνᾷς ἀσχημα, κατεργαράκι!», ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Μιμῆς. Ὁ Ἄγγελος, με τὸ ἀπαιτούμενο σέβας, πάντοτε, ἔκαμε τις ἀπαραίτητες συστάσεις. Ἄδιαφοροῦσεν ὅμως τώρα ὁ μεσόκοπος γλεντζές, ἄν θὰ τὸν ἐχογιαζαν ἐκείνοι πὸν θὰ τὸν ἔβλεπαν, να κάθεται σ' ἔνα κοσμικὸ κέντρο στὸ ἴδιο τροπεζάκι με ἔναν ὑφιστάμενο του. Καὶ ὄχι μόνον ἀδιαφοροῦσεν, ἀλλ' ἦταν σὰν να ἔλεγε, σ' ὄσους ἔμπαιναν, τὸ θράδυ ἐκείνο και τοῦ ἔβγαζαν τὸ καπέλλο ὡς κάτω: «Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο να κἀνης παρὰ με μιά τόσο ὁμορφὴ γυναίκουλα!».

Στὴν Μιμή ἐξ ἄλλου ὄλ' αὐτὰ φαινόνταν σὰν μιά κινηματογραφικὴ ταινία. Καὶ δὲν μπορούσε ἀκόμη να τὸ πιστέψῃ, ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ ἄνδρός της, πὸν τὸ ἀπόγευμα τής ἡμέρας ἐκείνης τὸν εἶδε να βγαίνει, τόσο παράξενα, ἀπὸ τὸ σπίτι τής κ. Ρεγγίνας, τώρα ἐκάθητο μαζί τους στὸ ἴδιο τροπεζάκι. Σὲ μιά στιγμή ὁ Ἄγγελος, για να ἐξυπηρετήσῃ τὸν προϊστάμενό του, ἐσηκώθηκε και πῆγε ὁ ἴδιος στὸν πάγκο τής μπυραρίας, για να φέρῃ τήν βρεγμένην πετσέτα, πὸν εἶχε ζητήσῃ ὁ κ. Θεοφάνης, και πὸν τὸ γκαρσόνι ἄρρασε να φέρῃ.

ἔσσυμα τότε ὁ ἀνωτερος τραπεζιτικός και στυλώνοντας τὸ διεσδυτικὸ βλέμμα του, στὰ παιχνιδιάρικα μάτια τής Μιμῆς, τής εἶπε: — Μαντάμ, με συγχωρεῖτε, πὸν ἔγινα ἀφορμὴ να διακόψετε τὸ φαῖσας. Ὅθ' ἦταν ὅμως πὸν εἰλικρινῆς, ὁ μεσόκοπος γλεντζές ἄν τής ἔλεγε: «Για χάρι σας ἔρριξα τοὺς δίσκους τοῦ φορτωμένου γκαρσονιού!» Ἡ Μιμή διαμαρτυρήθηκε: — Σὰς παρακαλῶ, τί λέτε!... Σεις ἐπάθατε τὴν ζημία. Δὲν πιστεύω ὅμως ν' ἀφίση λεκέ ἢ μπύρα. Ἐξ ἄλλου θὰ τὸ στείλετε στὸ καθαριστήριο... Ὁ κ. Θεοφάνης ἔχαμογέλασε μισοειρωνικά και με κάποιον ζιπασμὸ τής εἶπε: — Ἄ, στὸ καθαριστήριο... Ἄπλοῦστατα θὰ πάη μαζί με τ' ἄλλα, στὰ παλιά! Ἡ Μιμή τότε κατὰλαβε τὴ γκάφα της. Εἶχε μιλήσει, ὅπως θὰ μιλοῦσε σ' ἔναν συνάδελφο τοῦ ἄνδρός της. Ἄλλα για να μὴ δειξῇ, πὸν ἀνεγνώριζε τὴ γκάφα της, ἔγέλασε κι' αὐτὴ κι' εἶπε: — Καλὲ αὐτὸ εἶναι κατακαίνουρο! — Πράγματι, εἶναι ἡ δεύτερη φορά πὸν τὸ φορῶ, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Θεοφάνης, ὁ ὅποιος δὲν ἔπαψε στὸ διάστημα αὐτὸ να περιεργάζεται τή Μιμή και ν' ἀνακαλύπτῃ σ' αὐτὴν, με τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ γλεντζέ, νέους θησαυροὺς ὁμορφιάς και θεληγῶν. Σὲ λίγο ξεαναγύρισε κοντά τους ὁ Ἄγγελος μαζί με τὸ γκαρσόνι, πὸν ἔκρατοῦσε δύο πετσέτες, τὴ μία βρεγμένη στὸ νερὸ και τήν ἄλλη στεγνή. Καὶ ὅταν τὸ γκαρσόνι ἔσκυπτε με τὴ στεγνὴ πετσέτα, τὸ ριγέ πανταλόνι τοῦ κ. Θεοφάνη, ἐκείνος, με τὸ ὄφος του, τὸ κάπως ἀπότομο, τοῦ εἶπε: — Να μοῦ φέρῃς ἀμέσως, τὸ λογαριασμὸ για τὰ σερβίτσια, πὸν ἔσπασαν και τὸ λογαριασμὸ τοῦ κυρίου — κι' ἔδειξε τὸν Ἄγγελο. Τόσον ὁ Ἄγγελος, ὅσο και τὸ γκαρσόνι διαμαρτυρήθηκαν. Ἄλλ' ὁ μεσόκοπος γλεντζές, με μιά χειρονομία τοὺς διέκοψε κι' ἔπειτα πὸν προστακτικὰ εἶπε στὸ γκαρσόνι: — Τὸ λογαριασμὸ! Ἡξέρε πὸν καλὰ ὁ κ. Θεοφάνης, σὰν παλῆος γλεντζές και κυνηγὸς τῶν «Πουλιῶν τοῦ Ἐρωτος» πὸν ἦταν, ὅτι ἡ γενναιοδωρία θαμπώνει πάντα τις γυναίκες ἐκείνες, για τις ὁποῖες ἡ μόνη εὐτυχία στη ζωὴ εἶναι τὸ χρῆμα. Καὶ τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ ψυχολόγου τής γυναικειῆς καρδιάς δὲν εἶχε γελασθῆ προκειμένου για τήν Μιμή. Τί κι' ἄν ἦταν γυναίκα ἔνδος ὑφισταμένου του; Ὁ κ. Θεοφάνης δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους πὸν ἔχουν τήν ψυχραιμία και τήν φρόνησι να βάζουν φραγμοὺς στοὺς ἐρωτικοὺς πόθους των (1). Ἡ γαλαντομία του πράγματι ἔκανε, ὅπως τὸ προέβλεψεν ἄλλωστε ἐντύπωση στη Μιμή. Γι' αὐτὸ, ὅταν τὸ θράδυ ἐκείνο ἐγύρισε στὸ σπίτι χα-

(1) Σ. Σ. Ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τής ἱστορίας αὐτῆς βρίσκονται ἀκόμη στη ζωὴ, τὰ ὄνόματά των, για εὐνοήτους λόγους, ἔχουν ἀλλαχθῆ.

ροῦμενη, γιατι ἐσπερεν, ὅτι ἡ τὴν ἐνοήθουσε ν' ἀνεθῆ ἐκεῖ ὅπου ἀνευρεόταν, γρηγορότερα ἀπ' ὅτι τὸ ἐπεριμεναν, εἶπε στὸν ἄνδρα της εὐθυμα: — Πολὺ σὶκ ἄνθρωπος ὁ προϊστάμενός σου! Τοῦ κόσμου! Καὶ γαλαντόμος ἔ; Ἄπορροφημένος ἀπὸ τις σκέψεις του, ὁ Ἄγγελος τήν ἐκύτταξε χωρίς να τής ἀπαντήσῃ. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἦταν ἱκανοποιημένος, γιατι ἡ τὴν τάφερε να καθῆση ὁ προϊστάμενός του, στὸ ἴδιο τροπεζάκι μ' αὐτὸν και με τὴ γυναίκα του, ἐκείνο τὸ θράδυ κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐδοκίμαζε μιά παράξενη ἀνησυχία, κάτι σὰν δυσάρεστο προαίσθημα, για τήν Μιμή. Τώρα ἔβλεπε πὸν ὁμορφιά της, (πὸν τὸν ἐθάμπωσε ὅταν ἀκόμη ἦταν στη Χαλκίδα και τὸν ἔκανε να διαλύσῃ τὸ συνοικεσίο με τὴ Λούλα) ἦταν πὸν ἐπικίνδυνη. Καὶ ἀνησυχες σκέψεις ἐφτερουγίζαν στὸ μυαλό του, ἀδιάκοπα. Πρέπει ὅστόσο να σημειώσωμε ἐδῶ για να ἐξηνήσωμε τὴν παρουσία τοῦ κ. Θεοφάνη τὸ θράδυ ἐκείνο, στὸ «Πανελλήνιο», ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ «Πανελλήνιο» ὅπως ἀργότερα και τὸ «Πάνθεον». ἦταν τὰ μόνα κοσμικὰ κέντρα τής νυκτερινῆς Ἀθήνας, και οἱ γλεντζέδες καθὼς και οἱ ξενοχῆδες, ἔκαναν κάθε θράδυ τὴ βόλτα τους, στὰ κέντρα αὐτά...

### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' Η ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ ΓΙΡΑΝΤΑ

Οἱ μελωδίες τῶν πουλιῶν, πὸν ἄν και τὸ φθινόπωρο ἦταν πρὸς τὸ τέλος του, ἔξακολουθοῦσαν να στήνουν τρελλὸ ξεφάντωμα στὰ γέρικα δένδρα τοῦ περιβολιοῦ τοῦ οἰκοτροφείου, ζυπνοῦσαν κάθε πρῶτὴ τῆ



—Πολὺ σὶκ κύριος, ὁ προϊστάμενός σου, εἶπε ἡ Μιμή.

Λούλα. Μέσα στην ἀγνή καρδιά της ἐνοιωθε τώρα μιά κρυφὴ χαρὰ, μὰ και μιά γλυκεῖα ἀνησυχία, μαζί ἡ χαρὰ της ἦταν γιατι ἡ ὕγεια τοῦ Γιάγκου καλύτερευε, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Καὶ ἡ γλυκεῖα ἀνησυχία — για τὰ ὁμορφο λόγια πὸν τής ἔλεγε ὁ παιδικὸς της φίλος, κάθε φορά ὅπου ἔμειναν οἱ δύο τους. Κι' ἐνοιωθεν ἡ Λούλα ζορη τήν ἐπιθυμία να φανερώσῃ, σὲ ἔνα ἔμπιστό της πρόσωπο, τήν κρυφὴ χαρὰ της, τὰ μυστικὰ δνειρά της πὸν τὴ νύχτα λές και χάρδεσαν με ἀθώρητα λευκά φτερά τὸ πρόσωπό της, και ἔκαναν πὸν ἑλαφρὸ, πὸν τερπνὸ τὸν ὄπνο της. Μὰ σὲ ποῖα να φανερώσῃ τήν ἀλάλητη χαρὰ της; Σὲ ποῖα να μιλήσῃ για τήν εὐτυχία της; Πολλές φορές σὰν ν' ἀγνάντευε τήν εὐτυχία αὐτὴ, πὸν ἐρχόνταν, ξεχνιόνταν με ἀνοηχτὸ τὸ βιβλίον στὸ χέρι, μπροστά στὸ παράθυρο τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ οἰκοτροφείου και κῦτταζε πέρα, τὸν μενεζελὶ ἀτμὸ πὸν σκέπαζε τήν Πάρνηθα. Καὶ λησμονημένη ἐκεῖ, ἐνομίζε πὸν τὰ μάτια της θὰ ἔσφαλοῦσαν σὲ γλυκεῖες ὀπτασίες. Τis νύχτες πάλι, ὅταν καμμιὰ φορά ἀφουγκραζόταν ἀπὸ τὸν κοιτώνα τοῦ οἰκοτροφείου για να ἰδῇ ἄν κόντευε να ξημερώσῃ και εἶχε ἀρχίσει ἔξω στοὺς δρόμους ἡ κίνηση, σὰν δὲν αἰκουεν οὔτε τὸν παραμικρὸ θόρυθο και βθεῖα ἡσυχία ἀπλώνονταν παντοῦ, νομίζε πὸν μέσα στη σιγαλιὰ ἔβαστοῦσε κι' ὁ ἀέρας τήν πνοή του, για να μὴ ταραξῇ τὴ γλυκεῖα γαλήνη τής νύχτας. Στὸ οἰκοτροφείο ἡ Λούλα δὲν εἶχε φίλιες με καμμιὰ ἀπὸ τις κοπέλλες πὸν ἔμειναν ἐκεῖ. Ἐφερνόνταν πάντα εὐγενικά, πρὸθυμα και καταδεχτικὰ σ' ὄλες, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ τοὺς κοριτσιότικους ἐκείνους τύπους πὸν δὲν δίνουν θάρρος, ἀλλὰ φέρονται μᾶλλον με μιά εὐγενικὴ ψυχρότητα, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἀποκτήσει φίλιες. Εἶχε μάθει ὅμως — εἶχε ἰδῆ μάλιστα πολλές φορές — ὅτι πολλές κοπέλλες ἔκρατοῦσαν τὰ ἀθῶα ἐκείνα ἡμερολόγια τής ζωῆς των — σ' ἔνα τετρά-

διο — όπου έγραφαν τὰ μικρογεγονότα τῆς καθημερινῆς τῶν ζωῆς, τίς ἀδολεσκέψεις τῶν καί τίς ἐντυπώσεις τῶν. Κάποια μέρα μάλιστα, ἡ Λούλα ἀκούσε στὸ σπουδαστήριό του κοπέλλες τοῦ οἰκοτροφείου νὰ μιλοῦνε γιὰ τὰ ἀθῶα αὐτὰ ἡμερολόγια. Καί σὲ μιὰ στιγμή ἢ μιὰ ἀπὸ τίς κοπέλλες μὲ πονεμένη ἔκφραση, εἶπε στὴν ἄλλη:

—Νὰ ἤξερες πόσο καλὸ μοῦ κάνει ἡ ἐξομολόγηση αὐτὴ στὸ ἀψυχοχαρτί!

Ἡ Λούλα κατάλαβε τότε, ὅτι μιλοῦσαν γιὰ τὰ ἀθῶα μυστικά που ἐξομολογοῦνταν στὸ χαρτί. Ἀμέσως τότε μιὰ σκέψη τῆς ἦλθε στὸ νοῦ: Ν' ἀποκτήσῃ κι' αὐτὴ τὸν ἀψυχον ἐξομολογητὴν, ἕνα τετραδίον, ὅπου θὰ ἔγραφε τὰ ἀθῶα μυστικά της. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως μετενόησε, σὰν νὰ ἦταν νὰ κἀνῃ κάποιον σφάλμα. Καί φαινόταν στὴν ἀπονήρευτη κοπέλλα σφάλμα κάτι ποῦ θ' ἀναγκάζοταν νὰ κρατήσῃ κρυφὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄλλ' ἔπειτα, σὰν εἶδε πὼς δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ μεταίωση τὴν ἀπόφασί της, ἐπῆρεν ἕνα ἀπὸ τὰ τετραδιά της, κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ οἰκοτροφείου, μακρὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο μάτι, κι' ἐνῶ τ' ἄλλα κορίτσια ἦταν ἀποροφημένα ἀπὸ τὸ διδάσκαμα, ἡ Λούλα, μὲ μιὰ γλυκεῖα ταραχὴ, ἀρχισε νὰ γράφῃ, ρίχνοντας κάθε τόσο, φοβισμένες ματιές γύρω της:

— ☞ —

«Ποτὲ δὲν θυμάμαι, ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια, νὰ εἶμαι τόσο χαρούμενη, ὅσο τώρα. Ὅλα γύρω μου εἶναι σὰν νὰ μοῦ λένε πὼς μιὰ μεγάλη εὐτυχία μὲ περιμένει. Θάλλῃ, ἀλήθεια, ἡ εὐτυχία αὐτὴ, θὰ βγοῦνε ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς ταιγγάνας, ποῦ νομίζω πὼς τ' ἀκούω ἀκόμη, ὅπως τὸ ὄμορφο ἐκεῖνο πρωὶ τῆς γέφυρας τοῦ Εὐρύπου; Ἡ μήπως ἡ τύχη παίζει μαζί μου; Δὲν θυμάμαι ποῦ ἔτυχε νὰ διαβάσω πὼς ἡ Μοῖρα, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαῦρο μανδύα καί καθισμένη στὸ τιμόνι κυβερνάει τὴ βαρκοῦλα τῆς ζωῆς μας. Καί εἶναι τόσο εὐθραυστὴ ἡ βαρκοῦλα αὐτὴ, ποῦ μοιάζει μὲ καρδιοσυμφλο, τὸ ὅποιο παραδέρνει στίς τρικυμίες καί στίς θύελλες τῆς ζωῆς». Μὰ τώρα δὲν θέλω νὰ συλλογίζωμαι τὰ θλιβερά αὐτὰ πράγματα. Θέλω νὰ σκέπτομαι τὰ χαρούμενα.

»Σήμερα, ὁ γιατρός τοῦ νοσοκομείου, ποῦ κουράει τὸν κ. Γιάγκο, ἐβεβαίωσε τὴ μητέρα του, ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες ὁ κ. Γιάγκος θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ καί θὰ μπορῆ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ κ. Γιάγκος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Ἐφρόντισε μάλιστα καί βρῆκε θέση μηχανικοῦ σὲ μιὰ μεγάλη ἔταιρία. Μοῦ τὸ εἶπε χθὲς ὁ ὁ ἴδιος, ὅταν ἐπῆγα, μοῦ τὸ εἶπε μὲ τόσο μεγάλη χαρὰ! Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, μὲ κάποιο δισταγμὸ — ὦ, αὐτὸ τὸ θυμάμαι σὰν νὰ τὸ βλέπω τώρα μπροστά μου — ναι, ἐδίστασε νὰ μοῦ τὸ πῆ:

—Ἐτσι θὰ σὰς ἔχωμε κοντὰ μας, δεσποινὶς Λούλα!

»Ἦθελε νὰ ποσοθέσῃ καί κάτι ἄλλο, μὰ δὲν ξεῦρω γιατί ἐδίστασεν. Ἡ μητέρα του λογασιάζει νὰ πουλήσουν τὸ σπίτι ποῦ ἔχουν στὴ Χαλ-

κίδα καί ν' ἀγοράσουν ἐδῶ ἕνα. Τῆς ἀρέσει πολὺ ἡ Ἀθήνα καί τὸ καλοκαίρι θὰ παραθερίζουν, ὅπως μοῦ εἶπε, στὴν ἀγαπημένη μας Χαλκίδα. »Δὲν ξέρω γιατί κάθε φορὰ, ὅπου φθάνω ἔως τὸ κατῶφλι τοῦ νοσοκομείου καί σχεδιάζω ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ νὰ πῶ στὸν κ. Γιάγκο, μὲλις μπαίνω μέσα στὸ θάλαμο καί τὸν ἀντικρίζω, δὲν μπορῶ νὰ πῶ λέξη. Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ δυνατὰ, τόσο πολὺ δυνατὰ, σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεταχθῆ μέσα ἀπὸ τὸ στήθος μου. Τὴν ταραχὴ αὐτὴ τὴν ἐνοιῶθα καί πρὶν συμβῆ τὸ ἀτύχημα στὸν κ. Γιάγκο. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ὅπου μοῦ ἐδιάθεσε τὰ πονεμένα ἐκεῖνα λόγια ἀπὸ τὸ ρομάντζο, ἡ ταραχὴ μου ἐμεγάλωσε. Καί ἀδιάκοπα ἀπὸ τότε, μοῦ ἐρχόνται στὸ μυαλό μου τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ποῦ ἐπεράσαμε μαζί στὴ Χαλκίδα. Σήμερα μάλιστα θυμῆκα κι' ἕνα μικροεπεισόδιο, ποῦ εἶχε συμβῆ τότε. Μιὰ μέρα ποῦ ἐπαίζαμε στὴν ἀκρογιαλιά κι' ἐχαράζαμε στὴν ἄμμο ὁ ἕνας τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου καί διασκεδάζαμε μὲ τὸ κύμα ποῦ ἐρχόταν καί μὰς ἐσθινε τὰ ὄνομα, μιὰ πέτρα μὲ βρῆκε ξαφνικὰ στὸ μέτωπο, λίγο πάνω ἀπὸ τὸ μάτι. Ἐφοβήθηκα κι' ἔφερα τὸ χέρι μου στὸ μάτι μου. Μ' ἕνα σάλτο ὁ Γιάγκος ἦλθε κοντὰ μου καί μὲ ρώτησε ἂν ἐπνοούσα. Δὲν θυμάμαι τί τοῦ ἀπάντησα. Τὸ μόνο ποῦ θυμάμαι εἶναι ὅτι ἔτρεξεν ἀμέσως καί ἐπίασεν ἀπὸ τὸν γιακᾶ, ἐκεῖνον ποῦ μοῦ εἶχε πετάξει τὴν πέτρα — ἦταν ἕνα παιδί μεγαλεῖτερο στὰ χρόνια ἀπὸ τὸν Γιάγκο. Πόσο ἐφοβήθηκα μὲ τυχόν τοῦ κάνουν κακό! Κι' ἦταν τόσο ὁ φόβος μου, ὥστε ξέχασα τὸν πόνο μου ἀπὸ τὴν πέτρα. Πόσο ἀγωνιούσα, τὴν ὥρα ποῦ τὸν ἐβλεπα νὰ πιάνεται στὰ χέρια μὲ τ' ἄλλα παιδιά. Καί δὲν ἐπαψε ἡ ἀγωνία μου, παρὰ τὴ στιγμή ὅπου οἱ δύο μικροὶ ἀντίπαλοι τοῦ Γιάγκου ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια καί νὰ φύγουν φοβισμένοι. Μὲ τί θαυμασμὸ τὸν ἐκύτταζα τότε σὰν ξαναγύρισε κοντὰ μου!

»Τὸ ἄροεπεισόδιο αὐτὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας μοῦ ἦλθε σήμερα στὸ νοῦ. Ἢ αὐτὸ κάθε φορὰ ποῦ ἡ αὐτὸς ἢ ἡ μητέρα του λείει δείχνοντάς με: ἢ «παιδικὴ φίλη σου», ἀισθάνομαι μιὰ γλυκεῖα συγκίνηση νὰ μὲ κυριεύῃ, σὰν οἱ συνηθισμένες αὐτὲς λέξεις νὰ ἔχουν γιὰ μένα μιὰ μελωδία γλυκόχη. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου νοιώθω τὰ αἰσθήματα αὐτὰ. Καί ἡ χαρὰ μου γίνεται μεγαλύτερη, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι λίγο ἀκόμη καί θὰ ἐγινόμενον σύντροφος τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ γιὰ τὴν προίκα μου! Ἡ χαρὰ μου αὐτὴ, εἶν' ἀλήθεια, ὅτι μοῦ στοίχισε τὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὴ γλυκεῖα μου μητεροῦλα, τὸν πατέρα μου καί ἀπὸ τὴν ἀδελφοῦλα μου.»

— ☞ —

« Π ἔ μ π τ η , ἀ π ὄ γ ε υ μ α ,

»Αὐτὴ τὴ σπινιτὴ ἐνύπνια ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ κ. Γιάγκος ἦταν εὐθυμος, γιατί ὁ γιατρός τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι τὴ Κυριακὴ θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Μπορεῖ ἐξ ἄλλου καί περπατᾷ ἐλεύθερα. Τὰ τραῦμα του εὐτυχῶς δὲν ἄφησε κανένα ση-

μάδι. Δὲν πρέπει μόνο νὰ περπατῆ πολὺ, τοῦ εἶπεν ὁ γιατρός. Μο, εἶδε νὰ μπαίνω στὸ θάλαμο, ἦλθε κοντὰ μου καί μὲ πολλὴ χαρὰ μοῦ εἶπε:

—Δεσποινὶς Λούλα, ἔχω νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μιὰ εὐχάριστη εἰδήση. Ἀπαλλάσσεσθε ἀπὸ τὰ νοσοκομειακά σας καθήκοντα. Ἡ ἀγγαρεία σας τελειώνει. Δὲν ξεῦρω ὅμως πὼς νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ ὅ,τι ἐκάνατε γιὰ μένα. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

—Σὰς παρακαλῶ, ἐπιθύρῃσα ταραγμένη.

»Καί δὲν μπόρεσα νὰ τὴν περισσότερα, γιατί ξαφνικὰ εἶδα ὅτι τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει δάκρυα. Ἀισθάνθηκα τότε τὰ μάγουλά μου νὰ πετοῦν φωτιές. ὦ, ναι, ἦμουν πολὺ κόκκινη. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἢ μητέρα τοῦ κ. Γιάγκου — τί εὐγενικὴ κυρία, ἀλήθεια — εἶπε:

—Ἡ δεσποινὶς Λούλα, θὰ κάμῃ τὸ καλὸ νὰ μὰς ἔλθῃ καί τὴν Κυριακὴ, γιὰ νὰ φύγωμε ὅλοι μαζί ἀπὸ δῶ.

—Εὐχαριστῶς, τῆς ἀπάντησα πρόθυμα.

»Ἦλθε τότε κοντὰ μου ἡ εὐγενικὴ κυρία, μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε καί μοῦ εἶπε:

—Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ κοροῦλα σὰν καί σένα!

»Δὲν ξέρω γιατί τὰ λόγια τῆς αὐτᾶ μ' ἔκαμαν νὰ κοκκινίσω περισσότερο. Θὰ ἤθελα ἐκεῖνη τὴ στιγμή νὰ φύγω. Ὁ κ. Γιάγκος δὲν εἶπε λέξη. Σὲ λίγο ὅμως ἡ μητέρα του ἐπρόσθεσε:

—Τοῦλάχιστον ἂς μὲ βοηθήσῃ ἡ τύχη νὰ κάνω νοσοκομὴ στὸ Γιάγκο μου, μιὰ κοπέλλα ὄμορφη καί καλὴ, σὰν καί σένα, παιδί μου!

—Μητέρα, ἐπενέθη τότε ὁ Γιάγκος, μὲ τὰ λόγια σας κάνετε τὴ δεσποινίδα Λούλα νὰ κοκκινίξῃ.

»Εὐτυχῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή μῆκε μιὰ νοσοκόμα στὸ θάλαμο. Ἄλλ' ὅταν ἐμίναμε μόνοι μὲ τὸν κ. Γιάγκο — ἢ μητέρα του ἐπῆγε νὰ ρωτήσῃ κάτι τὸ γιατρό — ξαφνικὰ ἦλθε κοντὰ μου καί μοῦ εἶπε:

—Δεσποινὶς Λούλα, σήμερα μοῦ ἔφεραν ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῶν φωτογραφικῶν εἰδῶν τὴ μηχανὴ μου ποῦ τὴν εἶχα δώσει γιὰ ἐπιδιόρθωση. Τὴν ἔχω ἀγοράσει στὸ Παρίσι. Εἶναι πολὺ καλὴ. Θὰ σὰς πάρω μιὰ πόζα. Θέλω νὰ εἰσθε σεις ἡ πρώτη φωτογραφία ποῦ θὰ βγάλω..

»Σάστια. Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἡ πρότασί του ἦταν βέβαια εἰλικρινῆς, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑστεροβουλία. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅμως δὲν ξεῦρω, γιατί μοῦ ἤλεγεν ἢ φίλη μου ἢ Μιμῆ, ὅταν ἀκόμη εἴμασθε στὴ Χαλκίδα, «Ἐνας νέος, μοῦ εἶχε πῆ ἢ Μιμῆ, δὲν πρέπει νὰ ἔχη ποτὲ τὴ φωτογραφία μιᾶς κοπέλλας, οὔτε δυὸ γραπτὰ λόγια της, γιατί μπορεῖ νὰ τὴν ἐκθέσῃ».

—Διστάζετε, δεσποινὶς Λούλα; ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ κ. Γιάγκου.

»Κατακόκκινη πάλι ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου καί μὲ κάποια ἀβεξιάτητα, γιατί νόμισα πὼς εἶχα κάνει κάτι ποῦ δὲν ἦταν εὐγενικὸ ἐκ μέρους μου, τοῦ ἀπάντησα:

—Ἐγὼ; Ὁχι. Μὰ γιατί νὰ σὰς βάλω σὲ κόπο;

»Κατακόκκινη πάλι ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου καί μὲ κάποια ἀβεξιάτητα, γιατί νόμισα πὼς εἶχα κάνει κάτι ποῦ δὲν ἦταν εὐγενικὸ ἐκ μέρους μου, τοῦ ἀπάντησα:

—Ἐγὼ; Ὁχι. Μὰ γιατί νὰ σὰς βάλω σὲ κόπο;

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΣΥΛΒΙΟΥ



—Τὴν ἔχεις, καλὲ Προφύρια μου, καί κουτσαίνεις; ρώτησε ἡ Ἐλενιώ ἢ γειτόνισά της, ποῦ τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ ἀπὸ τὸ φοῦρνο κουτσαίνοντας. Ἡ Προφύρια μὲ μισοκλαμμένο ὄφρος εἶπε:

—Ἄστα, Ἐλενιώ μου, καί ζαβλακώθηκα. Ἦμουνε τί καλά, μὰ γιὰ ν' ἀκούσω ἐκεῖνη τὴν ἀφοροσμένη τὴ Μιμῆκα τοῦ Γκαβοῦ, νὰ πάω στὸ λουτρό χτὲς ματζί τση, ἠπιάστηκα καί τώρα μὴν τὰ ρωτᾶς. Οὐλὴ τὴ νύχτα ἔτσι ξημερώθηκα ἀπὸ τὰ ρεματικά.

—Ἄμ' ἐσὺ πάλι, εὐλοημένη, λουτρό ἤθελες μ' αὐτοὶ τοσοὶ καιροί;! Ὁ μισὸς συνοικισμὸς εἶναι κρεββατωμένος μὲ φλοέντσα, καλέ.

—Καί νὰ μοῦ περάσῃ καλὰ. Ἄμ' ἂν μείνω σακατεμένη, ποῖς θὰ μοῦ κάμῃ τὴ λάτρα μου; Ἡ κόρη μου ἀπὸ τὸ μωρὸ δὲν ἀδείαξῃ ὥρα καί στιγμή.

—Ἐχεις δίκιο, κακομοῖρα. Νάτανε καλοκαίρι, θάκανα καμπόσα λιτζα καί θὰ μοῦ περνοῦσε, μὰ τώρα χειμῶνας καιρὸς τί νὰ κάνω;

Ἡ Ἐλενιώ χτύπησε τὸ κεφάλι της:

—Στάσου, καλέ. Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα. Ἡ Ἀντριάννα τοῦ Ζεμπέκη, ἔχει ἕνα γιατρικὸ γιὰ τὰ ρεματικά ποῦ τση τὸ φέρανε λείει ἀπὸ τὴν Ἰντια. Καί γιατρεύει κόσμο καί κοσμάκη. Εἶναι ἕνα πράμμα σὰν τὴ φουσκὰ τση θάλασσας καί τῶχει σ' ἕνα βαθὺ πιάτο. Βράζει χαμόμηλο καί τὸ περιχάει καί τὸ πρῶτὸ τὸ πίνει.

—Καλὲ τί μοῦ λές!!

—Ἄλλο νὰ στὸ λέω κι' ἄλλο νὰ τὸ δῆς. Πολὺς κόσμος ἀνιτρεύθηκε μ' αὐτὸ. Ἡ Μαρτιάνθη τοῦ Κουτσικα ἦτανε πιασμένη χειροπόδαρα καί τώρα μπορεῖ καί κουνιέται, ἢ Ἐρηνιώ τοῦ Φρίγκου δὲν μποροῦσε νὰ χτενιστῆ. Νὰ τὴ δῆς τώρα, κάνει μονομερίτικη μπουνάδα μονάχη τση.

—Μὰ πὼς θὰ μοῦ τὸ δώσῃ ἡ Ἀντριάννα, ἀφοῦ τῶχει γιὰ τὸν ἑαυτὸ τση;

—Καλὲ αὐτὸ γενναίει κάθε 15 μέδες, θὰ σοῦ δώσῃ τὸ γεννημένο.

—Ἡμάρτων, θέ μοῦ! Γενναίει; Καλὲ μπάς κι' εἶναι δαιμονικό; Νὰ μὴ τὸ καταπιῶ καί πάθω τίποτα, καλέ; Μπάς καί μῆθ' ὁ διάολος μέσα μου!

—Μὰ εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου; Ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς ἡ Ἀντριάννα ἀπὸ τότες ποῦ τὸ παίρνει ἠθέριμε, Γιατρεύει τὰ ρεματικά, τὸν πονοκέφαλο, τὸν ἀσθρῖτη, τὸ κίχ-άνεση, τὸν πεσμένο ἀφᾶλό, τὸ ἀτρίδῶνες..

—Ὁ Θεὸς νὰ σέχη γεροῦ. Ἐλενιώ μου! Σήμερα θὰ πάω νὰ βρῶ τὴν Ἀντριάννα. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ γυρέψῃ παράδες;

—Ὁχι δά. Τὸ δίνει γιὰ τὴ ψυχὴ τση!

Σὰν ἐφυγε ἡ Ἐλενιώ, ἡ Προφύρια ντύθηκε καί τράβηξε κατ' εὐ-

θεῖαν στὸ σπίτι τῆς Ἀντριάννας. Τὴν ἤρε νὰ ζυμῶνῃ μιὰ ζύμη γιὰ γλύκισμα.

—Καλοξόδιαστα ἐκεῖνα ποῦ κἀνεις. Ἀντριάννα μου.

—Φοινίκια ἦκανα γιὰ νὰ στεῖλω τοῦ γαμπροῦ μου. Πρέπει νὰ σοῦ καλοθλέπωμε τοσοὶ γαμπροί, γιατί γερνοῦμε, Προφύρια μου, καί μιὰ μέρα θάχωμε τὴν ἀνάγκη τσου.

Ἡ Προφύρια κάθησε.

—Ἄκου γιατί ἤρθα. Ἀντριάννα μου. Μοῦπανε πὼς ἔχεις ἕνα γιατρικὸ γιὰ τὰ ρεματικά ποῦ εἶναι λείει μοναδικό. Κι' ἐγὼ ἠγοουσευρήκα

με κουρέλια τὸ ἴδιο χρῶμα. Τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη καί πήγε βραδάκι στὴν Ἀντριάννα.

Ἡ Ἀντριάννα ἔλειπε στοῦ γαμπροῦ της, τὴν ἐδέχτηκε ὅμως ἡ ἀδερφή της ἢ Ἀργυρῶ, μιὰ γρηά μ' ἕνα μάτι.

—Καλῶς τῆμε, ἔλα νὰ μοῦ κἀνης συντροφιά κομμάτι, ὡς ποῦ νάρθῃ ἢ ἀδρεφὴ μου.

Ἡ Προφύρια πήγε μέσα καί τὸ μάτι της ἦτανε κακῶς μὲν στὸ πιάτο ποῦ εἶχε τὸ γιατρικὸ. Ἀφοῦ εἶπε χιλίες δυὸ κουβέντες, παρακάλεσε τὴ γρηά νὰ τῆς δώσῃ δυὸ φύλλα δεντρολίβανο ἀπὸ τὸ περιβολάκι τους.

—Θὰ κάνω λίγο σαβόρε τοῦ γαμπροῦ μου στὸ τζινέρι, καί δὲν ἔχω νὰ σὲ χαρῶ.

Ἡ γρηά ἔτρεξε μὲ προθυμία νὰ κόψῃ. Ἡ Προφύρια ἤπρε τὸ μανιτάρι τῶβαλε σ' ἕνα κουτί ποῦ εἶχε μαζί της κι' ἄπλωσε τὴ φουσκὰ μέσα στὸ νερό.

—Νά! Σουφερα ἀρκετό, εἶπε ἡ Ἀργυρῶ.

—Καλὲ γιατί νὰ κόψῃς τόσο; Εὐχαριστῶ. Πάω, γιατί θὰ μὲ καρτερᾷ ἡ κόρη μου.

Ἐφυγε σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν χιλιοὶ διαβόλοι.

Ἐβαλε τὸ μανιτάρι στὸ πιάτο καί τῶχυμε μέσα σ' ἕνα ντουλαπάκι.

Ἡ Ἀντριάννα χυμογέλασε: Ἡ Ἀντριάννα τὴν ἄλλη μέρα τὴ πρωί, καθὼς ἤπιε τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὸ πιάτο, στράβωσε τὰ μούτρα της.

—Καλὲ αὐτὸ βρωμᾷ γκάτζι, εἶπε Ἀργυρῶ, μπάς κι' ἤρριξες γκάτζι μέσα στὸ γιατρικὸ;

—Τί λές, καλέ; Ἠλωλάθηκα;

—Μ' αὐτὸ ἠγένηκε ἀλλαξιμιο! Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; Θαρρῶ πὼς ἤξάρωσε...

Τὸ ξετάσανε καλὰ κι' εἶδανε πὼς εἶναι φουσκὰ μὲ κουρέλια.

—Καλὲ ποῦ νὰ κοποῦν τὰ χέρια τση! Ἡ βρῶμα ἢ Προφύρια τῶκανε τὴν ὥρα ποῦ πῆα νὰ τση κόψω δεντρολίβανο, εἶπε ἡ γρηά.

Μετὰ ἕνα τέταστο κι' οἱ δυὸ ἀδερφές ἦτανε στῆς Προφύριας τὸ σπίτι. Ἀπὸ τίς φωνές τους μαζεύτηκε ὅλη ἡ γειτονιά. Ἡ Προφύρια ἔκανε τὴν ἀνίδη.

—Καλὲ εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, Ἀντριάννα, ποῦ θάρρω νὰ σοῦ πάρω τὸ γιατρικὸ;

—Τῶκλεμες, μωρὴ γουρουνα τῶκλεμες, μὰ ἔνοια σου, θὰ σοῦ βγῆ ἀπὸ τὴ μύτη. Φασοῦνα θὰ γίνῃ νὰ σὲ φαρουακῶσῃ, γιατί ἐγὼ μὲ τὴν καλὴ μου καρδιὰ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω, κι' ἐσὺ τὸ πήρες σαμπουκαλίδικα.

Ἡ Προφύρια ἔφυγε τίς παλάμες της ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ἀκούτε τὴ λωλή ποῦ θὰ τση πάσω τὰ δικολικά ποῦ ἔχει σπῆτι τση ἢ μάστα! Φοῦθ' σου καρραβοπητήχτρα! Καί τί νὰ κλέψω. Ἐνα μανιτάρι. Χά, χά, χά!

Ἡ Προφύρια ἔφυγε ζεματισμένη. Νὰ καρτερᾷ τόσες μέρες νὰ πάρῃ τὸ γιατρικὸ! Τί νὰ κἀνῃ ὅμως;

Πῆγε στὸ σπίτι καί τᾶπε στὴν κόρη της τὴν Σουλτάνα. Ἐκεῖνη χυμογέλασε εὐχαριστημένη.

Ἡ Προφύρια ὅμως ἤθελε νάχη τὸ γιατρικὸ ἀμέσως. Τὸ μυαλό της δούλευε. Βρῆκε μιὰ φουσκὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ μπαλλόνια ποῦ παίζουσαν τὰ μικρά, χρῶμα καφέ ἀνοιχτό, τὴν ἔκανε ἴδια σὰ μανιτάρια καί τὴ γέμισε

Γιὰ νὰ γνῶρισετε τὸν ἑαυτὸ σας

# Ἔχετε τὰ προσόντα νὰ γίνετε στάρ;

## Τί λέει ὁ Ρουμπὲν Μαμουλιάν

Ἐκατομύρια νέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο κρύβουν μέσα τους ἕναν ἀπροσδιόριστο πόθο: θάβελαν ὄλοι νὰ γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Ρουμπὲν Μαμουλιάν, ὅμως ὁ περίφημος Ἀρμενορρῶσος σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ, ἀποφαινεται ὅτι οἱ ἀστέρες δὲν γίνονται ἄλλα γεννοῦνται.

Θέλετε λοιπὸν καὶ σεῖς νὰ μάθετε ἂν γεννηθήκατε ἔχοντες τὰ προσόντα ἀστέρος; Ἀκούστε τί λέγει ὁ διάσημος σκηνοθέτης:

«Πρῶτα-πρῶτα» λέγει πρέπει νὰ ἔχετε τὴν δύναμη ν' ἀπαντήσετε μὲ ἀπόλυτη εὐλιχρίεια στὰ ἐρωτήματά μου. Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι σχετικὰ μὲ τὰ διάφορα προσόντα καὶ τίς ἱκανότητες ποὺ πρέπει νὰ ἔχη κάθε ἐπίδοξος κινηματογραφικὸς ἀστήρ καὶ ἀποτελοῦν τὸ συμπέρασμα τῆς μακροχρόνιας πείρας μου ὡς σκηνοθέτου.

Θὰ ἐξετάσετε λοιπὸν τὸν ἑαυτὸ σας

ἂν κατέχη καθένα ἀπὸ τὰ προσόντα αὐτὰ καὶ ἂν ἀναί, τότε θὰ ἐξετάσετε σὲ ποῖο βαθμὸ τὰ κατέχει.

Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ 1 καὶ θὰ φθάσατε ὡς τὸν ἀριθμὸ πὸν σὰς ὑποδεικνύω πὼς ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατο ὅριο, τὸ ἄριστον σὰν νὰ λέμε. Δηλαδή θὰ βαθμολογήσετε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ θὰ τοῦ βάλετε πρῶγματι στὸ ἀνώτατο βαθμὸ τίς ἰδιότητες ποὺ ἀφορᾷ ἡ ἐρώτησίς μου. Ἀλλοῦτως, θὰ βάλετε ἕναν βαθμὸ κατώτερο, ἀναλόγως. Τὸ ἴδιον θὰ κάμετε καὶ γιὰ ὅλες τίς ἐρωτήσεις.

Καὶ τέλος θὰ προσθέσετε τοὺς ἀριθμοὺς τῆς βαθμολογίας σας. Ἐπειτα θὰ θέσετε στοὺς φίλους σας ἢ τοὺς γνωστούς σας τὰ ἴδια ἐρωτήματα, καὶ θὰ ζητήσετε καὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ σὰς βαθμολογήσουν τὰ προσόντα σας αὐτὰ. Θὰ ἀθροίσετε τὴν βαθμολογία τους καὶ τὸ ἀθροισμα αὐτὸ θὰ τὸ προσθέσετε στὸ ἀθροισμα τῆς ἰδικῆς σας βαθμολογίας. Κατόπιν τὸν ἀριθμὸν ποὺ θὰ βρῆτε θὰ τὸν διαιρέσετε διὰ δύο.

Ἄν τὸ πηλίκον τῆς διαιρέσεως σὰς δώσῃ ἑκατὸ, σὰς συμβουλεύω νὰ ἐπιδιώξετε νὰ γίνετε «στάρ». Ἄν τὸ πηλίκον τῆς διαιρέσεως εἶναι μικρότερο ἀπὸ 80, μὴν χάνετε τὸν καιρὸ σας σὲ ἄδικα ὄνειρα. Σκεφθῆτε πὼς ἡ ἡρεμὴ ζωὴ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴ ζωὴ τῶν ἀστέρων, τὴν γεμάτην πικρίας.

Ἄν πάλιν ὁ ἀριθμὸς ποὺ θὰ σὰς δώσῃ ἡ διαιρέσις εἴσεται μεταξὺ τῶν 80 καὶ 98, μὴν ἀποθαρρυνθῆτε τελείως. Ἔχετε ἐλπίδες ἐπιτυχίας 1 ἐπὶ 100.000.000!

Ἄν ὁ ἀριθμὸς ποὺ θὰ πετύχετε εἶναι 99 τότε τὸ ποσοστὸν τῆς ἐπιτυχίας σας εἶναι καταπληκτικόν: Ἔχετε 1)1.000.000 ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Πρέπει ὡς τόσο νὰ ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψιν σας ὅτι καμμιά φορὰ καὶ ἡ τύχη μπορεῖ νὰ σὰς αὐξήσῃ τὸ ποσοστὸν αὐτὸ τῆς ἐπιτυχίας... Λοιπὸν τώρα, χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος, χωρὶς πολλὰ ὄνειρα ἀλλὰ καὶ μὲ θάρρος ἐξετάσετε τὸν ἑαυτὸ σας:

1ον ΕΡΩΤΗΜΑ:

### Ἔχετε γκλέμορ;

(Ἀνώτατον ὅριον βαθμολογίας εἶναι τὸ 40).

Ἐνας περίφημος σκηνοθέτης δίδει τὸν ἀκόλουθο ὀρισμὸν γιὰ τὸν γκλέμορ, ποὺ εἶναι κοινώτατος ὅρος στὴν κινηματογραφικὴ γλῶσσα. Γκλέμορ λοιπὸν εἶναι τὸ ἀπροσδιόριστο θέλημα, ποὺ ἀσκεῖ ἕνα πρόσωπο στὸν ἀντικρουτὸν του καὶ ποὺ ἐμποδίζει τὰ μάτια τοῦ ἄλλου νὰ βλέπουν ἀκόμη καὶ τὴν πιδὸ ἀπτή... πραγματικότητά! Εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐπίδρασις, ἡ γοητεία ποὺ ἀσκεῖ ἕνα ἄτομο πάνω σ' ἕνα ἄλλο.

Ἡ ἰδιότης αὕτη εἶναι κάτι τὸ πραγματικὸ ποὺ ὡστόσο ἡ λογικὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ καὶ νὰ τὸ κρίνῃ μὲ κανόνες. Περιλαμβάνει τὴν ἐλξή, τὸ θέλημα, τὸ σκέρτος, τὴν ἐπιβολή.

Στὸν κινηματογράφου γκλέμορ σημαίνει τὴν δύναμη ποὺ ἔχει ὁ ἥθοποιος νὰ συναρπάξῃ τὴν φαντασία τοῦ θεατοῦ καὶ νὰ τὸν σκλαβώνῃ.

2ον ΕΡΩΤΗΜΑ:

### Ἔχετε προσωπικότητα;

(Ἀνώτατον ὅριον βαθμολογίας: 30).

Τὸ ζήτημα τῆς «προσωπικότητος» ἀποτελεῖ κί' αὐτὸ ἕνα αἰνίγμα. Γιὰ νὰ διαπιστώσετε ἂν ἔχετε ἀπροσωπικότητα, φροντίστε νὰ ἐξακριβώσετε ὅταν βρισκεσθε μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο γεμάτο κόσμο, ἂν ξεχωρίζετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐπίσης προσέξτε, ὅταν βρισκεσθε μέσα σ' ἕνα σαλόνι ἂν, ὅσοι δὲν σὰς γνωρίζουν, ζητοῦν μὲ περιέργεια νὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς γνωστούς σας ποῖς εἶσθε. Ἐπίσης προσέξτε, ὅταν χαμογελάσετε σὲ κάποιον ἀγνωστὸν σας, ἂν τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἢ ἀντίθετα ἂν κατσουφιάζεται. Προσπαθήστε τέλος νὰ θυμηθῆτε ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ προκαλῆτε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδικῶν σας φίλων, ἢ ἂν ἐκείνοι σὰς ἀποφεύγουν πιδὸ ὀριστικά. Ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ θὰ δεβιασθῆτε ἂν ἔχετε ἢ ὄχι προσωπικότητα, καὶ σὲ ποῖο βαθμὸ.

3ον ΕΡΩΤΗΜΑ:

### Ἔχετε κινηματογραφικὴν φύσιν;

(Ἀνώτατον ὅριον βαθμολογίας: 25)

Ὅταν βρισκεσθε πάνω ἀπὸ τὴν κούνια ἐνὸς μωροῦ, σὰς χαμογελά ἢ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ; Ὅταν περπατᾷτε στὸν δρόμο, οἱ ἀγνωστοὶ σας μουρμουρίζουν μὲ θαυμασμόν, ἢ οἱ γυναῖκες σὰς κυττάζουν μὲ ἐνδιαφέρον. ἢ περνοῦν πλάι σας χωρὶς νὰ σὰς δίδουν σημασίαν;

Τέλος, προσπαθήστε νὰ ἀντιληφθῆτε τί ἰδέαν σχηματίζουν οἱ ἄλλοι γιὰ τὸ πρόσωπό σας, τὴ φωνή σας, τὸ ἀνάστημά σας, τίς κινήσεις σας, τὴ φωνὴ σας. Τοὺς εἶναι εὐχάριστα, ἀδιάφορα ἢ ἀποκρουστικά;

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ ἥθοποιος τοῦ κινηματογράφου πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἡ ἐπιτυχία του ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὴν γενικὴ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισιν. Ἀπὸ τίς κινήσεις του, ἂν εἶναι συναρπαστικῆς, ἀπὸ τὴν φωνὴν του, ἂν εἶναι θερμὴ καὶ ὑποβλητικὴ, ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ ἀντανακλᾷ τὸ πρόσωπό του ἐξαρτᾷται ἂν τὸ κοινὸν θὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἢ ὄχι. Πρὸ πάντων τὸ πόσωπο παίξει σπουδαῖο ρόλο. Πρέπει νὰ ἔχη φωτογένεια, δηλ. νὰ εἶνε ἔτσι διαμορφωμένον ὥστε στίς φωτογραφίας νὰ εἶναι ἐντυπωσιακὸ.

Γιὰ νὰ πεισθῆτε ἂν ἔχετε φωτογένεια, παρατηρήστε τοὺς ἄλλους μὲ ποῖο τρόπο σὰς κυττάζουν. Ἄν οἱ ἄλλοι σὰς κυττάζουν μὲ θαυμασμὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶσθε φωτογενικὸς.

4ον ΕΡΩΤΗΜΑ:

### Ἔχετε ἠθοποιϊαν;

(Ἀνώτερον ὅριον βαθμολογίας: 5).

Αὐτὸ ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὴν δύναμιν ἐκφοράσεως τοῦ προσώπου σας, τῶν κινήσεών σας, τῆς φωνῆς σας. Ἄν δηλαδή μπορεῖτε μὲ αὐτὰ νὰ ἐκφράσετε τὰ συναισθήματα ποὺ σὰς κατέχουν ἢ ποὺ θέλετε νὰ ἐκδηλώσετε.

ΡΟΥΜΠΕΝ ΜΑΜΟΥΛΙΑΝ

Στὸ περιδῶριο τῆς ἐπ' καιροῦ τῆτος

# Τὰ πολεμικὰ τεχνάσματα

## Ἀπὸ τὸν Δούρειο ἵππο ἕως τὰ «κόλπα 1940»

«ΣΤΟΝ πόλεμο, χρησιμοποιεῖται ἀλληλοδιαδόχως ἡ λεωντῆ καὶ ἡ ἀλωπεκῆ», ἔλεγε ὁ Φρειδερίκος 2ος τῆς Πρωσίας.

Καὶ πρόσθετε: «Ὁ δόλος ἐπιτυγχάνει πάντοτε ἐκεῖ ὅπου ἡ δύναμις ἀποτυγχάνει».

Πόσο εἶχε δίκην ὁ αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, τὸ ἀπέδειξαν οἱ πόλεμοι ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ σημερινὸς μεταξὺ Ρωσίας καὶ Φινλανδίας ποὺ κρατᾷτε κατὰπληκτὸν τὸν κόσμο ὅλο γιὰ τὰ σφάνταστα κατορθώματα τῶν Φινλανδῶν. Μιά φοῦντα ἀνθρώπων κατορθώνει ὄχι μονάχα νὰ ἀποκρούῃ τίς ἐπιδρομὰς ὀλοκλήρων στρατιῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιπιτῆται καὶ νὰ εἰσχωρῇ στὸ ἐχθρικό ἐδαφος, ἐπιφέροντας μεγάλες καταστροφές στὸν ἀντίπαλο καὶ σὲ κάθε τι ποὺ τοῦ χρησιμεύει ὡς ἔρεισμα, ὅπλα ἢ μέσον ὀπισθοήτου ἐπιθέσεως ἢ ἀντιστάσεως. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ διάφορα τεχνάσματα καὶ δόλους ποὺ κατέχειτε καὶ ὅλο τὸν ὄγκο τοῦ ἐπιτιθεμένου.

Τὸ τεχνάσμα ἐφαρμόσθηκε εὐρύτατα καὶ στὸν περασμένον παγκόσμιον πόλεμο, ὅπως χρησιμοποιεῖται καὶ τώρα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἰδίως στὸ δυτικὸ μέτωπο. Ἔχετε διαβάσει γιὰ τίς τραγικὰς «ἐκπλήξεις» ποὺ ἐπιφυλάσσουν οἱ Γερμανοὶ ὑποχωρώντας σὲ ὀρισμένα σημεῖα τοῦ μετώπου αὐτοῦ στὶς προελαύνουσες γαλλικὰς προφυλακὰς, γιὰ τίς περιφημὰς παγίδες τους, ὅπως τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν ποὺ ἀνοίγονται ἡ προκαλοῦν οἱ ἀνύποπτοι Γάλλοι στρατιῶται τὴν ἐκρηξὴν κάποιου καταχθονίου μηχανήματος ποὺ τοὺς διαμελίζει οἰκτρά, ὅπως τὰ κάδρα τοῦ Φύοερ ποὺ ἔχουν κρυμμένα πίσω τους κάποια βόμβρα, ὅπως οἱ λάκκοι οἱ σκεπασμένοι πρόχειρα μὲ κλαδιὰ καὶ χῶμα κτλ.

Γνωστὰ εἶπιν καὶ τὰ διάφορα καμουφλάζ καὶ ἄλλα κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν τεχνάσματα τῶν ἐμπολέμων.

— — —

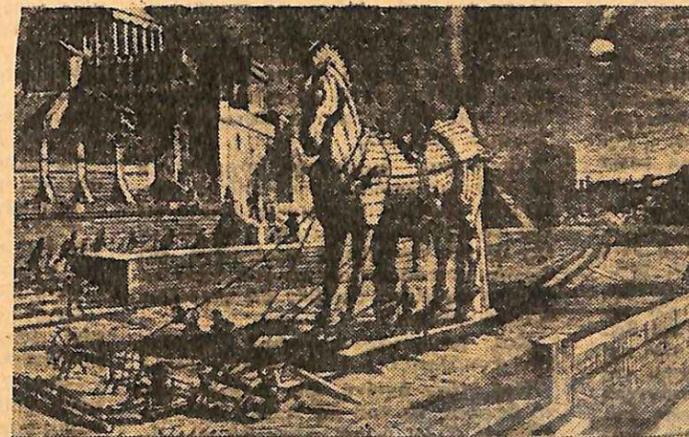
Τὰ πολεμικὰ δὲμὰ κόλπα δὲν εἶναι ἐπινοήσεις τῶν μοντέρνων χρόνων.

Κλασικώτατο παράδειγμα εἶναι ὁ περίφημος Δούρειος ἵππος τῶν Ἑλλήνων, χάρις στὸν ὁποῖον οἱ πολιορκητὰί τῆς Τροίας ἔχον κατορθώσει ἐκεῖνο ποὺ μὴνες ὀλόκληροι ἐπιθέσεωσιν καὶ μαχῶν, ἢ χρησιμοποίησις θηλαδῆ τῆς δυνάμεως καὶ μό-

νης, δὲν κατώρθωσαν: νὰ μπουδν μέσα στὴν Τροία.

Ὁ Μ. Ναπολεὼν ἀμφισβήτησε τὸ πραγματικὸν τοῦ τεχνάσματος αὐτοῦ ποὺ ἀποδίδεται στὸν Ὀδυσσεά.

«Δὲν εἶναι δυνατὸν ἔγραφε, νὰ ἦσαν τόσο βλάκες οἱ Τρῶες, ὥστε νὰ μὴ στελεθῶν καμμιά ψαρὸθάρκα ὡς τὴν Τένεδο, ποὺ θὰ ἦταν ἄλλωστε ὀρατὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς πύργους τῶν τειχῶν τους, γιὰ νὰ βεβαιωθῶν ἂν πράγματι ἔφυγαν τὰ χίλια πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ριφοκινδυνεύσουν τόσο ἐπιπόλαια τὰ καλλίτερα στε-



Ἡ εἰσοδὸς τοῦ Δουρείου ἵππου στὴν Τροία, ὅπως τὴν ἐφάντασθη ἕνας ζωλογράφος τοῦ μεσαιῶνος.

λέχη τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὅσοι ἦσαν οἱ ἐγκλεισθέντες μέσα στὸν Δούρειο ἵππο καὶ μετὰ τῶν ὀπίων καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Δὲν ἦταν διόλου ἀπίθανον νὰ ὑποπτεῖσθῶν τὸν δόλον οἱ Τρῶες καὶ νὰ τοὺς περᾶσουν ὄλοι ἐν στόματι ρομφαίας. Τέλος, πὼς μποροῦσε τὸ τεράστιον αὐτὸ ἔθλιον ἄλογο μὲ τὸ κολλοσιαῖον φορτίον τοῦ τῶν ἑκατὸ τοῦλάχιστον ἀνδρῶν ποὺ θὰ εἶνε μέσα στὴν κοιλία του, νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πόλεως, περνοώντας μάλιστα καὶ δύο ποταμούς χωρὶς κανεῖς νὰ ὑποπτεῖσθῇ τὸ ὑπερφυσικὸν βάρος του;

Αὕτη εἶναι — ἐν παρεκβάσει — ἡ γνώμη τοῦ Μ. Ναπολεόντος γιὰ τὸν Δούρειο ἵππο. Πάντως, εἴτε ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητά, εἴτε ὄχι, τὸ ὅτι ἀναφέρεται ὡς ἕνα πολεμικὸν τεχνάσμα εἶναι ἀνεκτὴ ἀπόδειξις ὅτι τὰ κόλπα τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἦσαν ἐν γοῆσι καὶ στοὺς ἀρχαιοτάτους ἀκόμη χρόνους.

— — —

Στοὺς νεωτέρους χρόνους κλασικὸν θὰ μείνῃ τὸ παράδειγμα τοῦ στρατιώτου Μπαρμπό, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει, μόνος του, ν' ἀποκρούσῃ τὴν Ἀγγλίαν ποὺ εἶχαν πολιορκήσει ἕνα μεγάλο μύλο καὶ στὸ τέλος

νὰ παραδοθῇ... συνθηκολογώντας καὶ μὲ ὄλας τὰς τιμὰς!

Αὐτὰ συνέβαιναν κατὰ τὴν πολιτορκία τῆς Λά Ροσέλ, στὰ 1573.

Ὁ Μπαρμπό, καταδικώμενος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς εἶχε καταφύγει στὸν μύλο αὐτό. Σὲ λίγο κατέφθανε καὶ τὸ ἀγγλικὸ ἀπόσπασμα καὶ ἐκύκλωσαν τὸν μύλο. Καθὼς ἦταν σκοτάδι, οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶται νόμισαν ὅτι ὁ Μπαρμπό δὲν ἦταν μόνος, ἀλλ' ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ ὀλόκληρον γαλλικὸν λόχον. Ὁ Μπαρμπό κατάλαβε τὴν πλάνην τους ἀπὸ τὰ μέτρα ποὺ εἶχαν λάβει καὶ τὴν ἐκμεταλλεῦσθη-

κε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατέφθανον ἐν τῷ μεταξὺ ἐνισχύσεις. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν πότε ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρο, σιναζώντας διαρκῶς, μὲ διαφορετικὴ φωνὴ καὶ ἐν ἑνεί κανόντας τέτοιο θόρυβο, ὡς νὰ τῶνε μέσα στὸν πύργο πολλοὺ ἀνθρώποι. Ἡ κατάσταση αὕτη κράτησε ὄρες. Στὸ τέλος, ὁ ἠρωϊκὸς Μπαρμπό, βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε πιδὸ σφαῖρας καὶ ὅτι ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐφθασαν καὶ οἱ ἀναμενόμενες ἐνισχύσεις, ἀναγκάσθηκε νὰ παραδοθῇ, ἀλλὰ καὶ πάλι ὡς νὰ τῶνε, ὀλόκληρος λόχος. Βγῆκε ἔξω μὲ μιά λευκὴ σημαία καὶ ἀκού διεπραγματεύθη μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς μίαν «ἐντιμὸν παράδοσιν», τότε μόνον τοὺς ἐδέλωσε ὅτι ἦταν... ὁ μόνος ἐχθρὸς!

— — —  
Οἱ νεώτατοι — καὶ ἰδίως οἱ σημερινοὶ — χρόνοι εἶναι πλουσιώτατοι σὲ πολεμικὰ τεχνάσματα. Περίφημον, καὶ ἀπὸ τὰ πιδὸ τελευταῖα εἶναι τὸ τεχνάσμα τῆς διαφυγῆς τοῦ γερμανικοῦ ὑπερωκεανείου «Βρέμη», τὸ ὁποῖον κατώρθωσε, μολοντὸ τὸ περιμενε ἔξω ἀπὸ τὸν λιμῆνα τῆς Νέας Ἰόρκης ἕνα ἀγγλικὸν πολεμικὸν νὰ φθάσῃ σὺς καὶ ἀκέραιον στὴν Γερμανία. Καὶ ἴδου πὼς:

Ἄσπὸ ἐτοίμασε τὰ ναυτιλιακὰ του ἔγγραφα γιὰ ἀναχώρησιν, ὁ κυβερνήτης τῆς «Βρέμης» ἔβαλε καὶ ἐξώλεσαν τὸ μηχανήμα τοῦ ἀσφυμάτου τοῦ ὑπερωκεανείου καὶ τὸ ἐτοπθέτησε μέσα σὲ μιά μεγάλη βενζινάκατο, στὴν ὁποία μαῆκαν καὶ διὰ ἀσφυματισταί. Ἡ βενζινάκατος ἀνοίχθηκε στὸ πέλαγος καὶ ἔλαβε κατεῦθυσιν πρὸς τὴν Εὐρώπην, ἀρχίζοντας ἐν τῷ μεταξὺ νὰ στέλνῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ καθιερωμένα σηματοδότησάματα μὲ τὸ στήγμα της κτλ. Τὸ περιπολοῦν ἀγγλικὸν πολεμικὸν νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ γερμανικοῦ ὑπερωκεανείου, ἐτέθη εἰς καταδίωξίν του καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὄρασαν, συμπλάσθησαν τὴν βενζινάκατον ἐν τῷ «Βρέμη» ἔπλεε ἀσφαλῆς πρὸς τὴν Εὐρώπην!



# ΠΩΠΩΜΕΝΗ

## Από τὰ προηγούμενο

Ἡ Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεώ, ἔχει σκοτώσει ἑπάνω σὲ μιὰ διαία σκηνὴ τὸν ἄνδρα τῆς Γεωργίου. Γιὰ τὸν φόνο αὐτὸ κατηγορεῖται κάποιος Ὀντικού, ποὺ ἐχορηγίασε ἄλλοτε εἰσπρακτὴρ στὸν μεγάλο ἐμπορικὸ οἶκο τοῦ Μπωπρεώ. Ὁ οἶκος αὐτὸς ποὺ τόσο ἀνθούσε ἄλλοτε, εἶχε καταστραφῆ σχεδὸν τελείως ἐξ αἰτίας τῆς ἀνικανότητος καὶ τῶν ἀσωτείων τοῦ Γεωργίου. Τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐπεριβαίνει γιὰ νὰ τὸν σώσει ὁ Ζάν Ντεμάρ, διάσημος καὶ πλουσιώτατος δικηγόρος τοῦ Παρισιῦ, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Μαργαρίτα πρὶν παντρευτῆ τὸν Γεωργίῳ ντέ Μπωπρεώ. Τῆς προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ σφετερισθῆ ὁ Γεωργίος καὶ νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικόν. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν σκοτώνει ἡ Μαργαρίτα.

Δίγες μέρες προτοῦ γίνῃ ἡ δίκη τοῦ Ὀντικού ἡ σύζυγός του, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κόρη τῆς Λουίζα, μιὰ πολὺ ὁμορφὴ μικροῦλα καὶ τὸν γιὸ τῆς Μεντερίκ, πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν Μαργαρίτα γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τὸν σώσῃ. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτῆ, στὴν ὁποία παρευρίσκοντο ἐπίσης ὁ Ζάν Ντεμάρ καὶ ὁ Ζερό, στὸν ὁποῖο κάνει ἐντύπωσιν ἡ πονεμένη ὁμορφιά τῆς Λουίζας, ἡ Μαργαρίτα δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἄλλο παρὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν διάσημον δικηγόρον νὰ ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν τοῦ Ὀντικού. Ἐκεῖνος δέχεται. Παρ' ὅλες ὁμοῦ τὶς προσπάθειάς του, ὁ Ὀντικού καταδικάζεται, σὲ 20ετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα. Περὶ ὅ καὶ οὗτος ἄλλὰ ὁ Ζερό δὲν ξεγνά τὴν Λουίζα. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ξεγαλῆ καὶ τέλος κατορθώνει μιὰ μέρα νὰ στήσει ἕως τὸ διαμέρισμά τους, ἀλλὰ ἡ Κα Ὀντικού, σχεδὸν τὸν διώγει. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ζάν Ντεμάρ προσπαθεῖ καὶ αὐτὸς νὰ πείσῃ τὴν Μαργαρίτα νὰ ποιηγοποιήσῃ τὸ νεανικὸν τοῦ ὄνειρου, νὰ παντρευτοῦν. Ἡ Μαργαρίτα ἀρνείται. Καὶ ὅμως ἀγαπᾷ τὸν Ζάν Ντεμάρ. Κάθε σοῦλ ἐν ταῦτοις, ποὺ τὸν σκέπτεται βλῆπει νὰ υπαινίξῃ ἀνὰ τὴν ἄνοιαν τοῦ γιου τῆς.

10ον

**Π**ΕΡΑΣΕ ἔτσι ἕνας χρόνος. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ντενον.

Ὁ Ζάν Ντεμάρ εἶχε τακτοποιήσει τὰ πράγματα κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ παραμεινῶν αὐτὰ γιὰ ἕνα διάστημα ἀκόμη ὅπως ἦταν καὶ πρὸ τοῦ δράματος.

Ὁ Ζάν Ντεμάρ ἐπισκεπτόταν ἐν τῷ μεταξύ τὴν Μαργαρίτα, κί' ὅσο

περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο περισσότερο τὴν ἐπέλεξε νὰ δεχθῆ νὰ γίνῃ ὁ γάμος τῶν.

Ἡ Μαργαρίτα ἀντιστάθηκε λίγο ἀκόμη καὶ τέλος ἐνέδωκε, ἀλλὰ δὲν τολμούσε πάντα νὰ μιλήσῃ τοῦ Ζεράρ. Ἐπανειλημμένως ἐπεχείρησε νὰ τοῦ κἀνῃ λόγο γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ποῦ θὰ ἐπῆρχετο στὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας κόμπος ἀνέβαινε στὸ λαιμὸ τῆς καὶ τὴν ἐπνιγε.

Τότε κατέφευγε σὲ ἄλλα μέσα, μᾶλλον παιδικὰ, γιὰ νὰ δώσῃ τοῦ γιου τῆς νὰ καταλάβῃ. Τοῦ ἔλεγε π. χ. ὅτι ἐστενοχωρεῖτο, ὅτι ἤθελε πολὺ νὰ βρῆ καμμιὰ δουλειά, καμμιὰ ὁποιαδήποτε ἀπασχόλησιν, ὅτι ἔβλεπε ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ μονάχη ἀπὸ τώρα, γιὰ τὴν ἐκεῖνος, με' ὅλη τὴν καλὴ θέλησιν ποῦ εἶχε, δὲν μποροῦσε ἐν ταῦτοις νὰ περάσῃ ὅλη τὴν ζωὴ κοντὰ στὴ μητέρα του, ὅτι θάφευγε ἴσως πολὺ μακριὰ κτλ. κτλ.

Ὁ Ζεράρ, ὅμως, τὴν παρηγοροῦσε, πολὺ ἀπέχοντας ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποπτεῖται ἐκεῖνον ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ. Τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀφήνε ποτὲ μόνη, ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ὅπου κί' ἂν θὰ πῆγαμε, ὅτι δὲν θὰ χωριζόντουσαν ποτέ...

Καὶ λέγοντάς τῆς αὐτὰ ὁ Ζεράρ, τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴν νέμιζε φιλιὰ.

Καί, τότε ἐκείνη, δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῆ τίποτε. Ἀνέβαλε γιὰ ἄλλη φορὰ, ὅταν θὰ τῆς δινόταν πάλι ἡ εὐκαιρία.

Καὶ ὅταν ἐρχόταν ἡ εὐκαιρία αὐτή, ἡ ἴδια ἱστορία ἐπανελαμβάνετο. Ἡ Μαργαρίτα σιωποῦσε καὶ πάλι... Μιὰ μέρα, ἀκολούθησε ἄλλο σῶστημα. Ἄρχισε νὰ μιλήσῃ τοῦ Ζεράρ γιὰ τὸν Ζάν Ντεμάρ. Τοῦ ἀνέφερε γιὰ τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος του, γιὰ τὴν εὐλικρίνειά του, γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἐπιστημονικὴ ἀξία, γιὰ τὴν θέσιν του στὴν κοινωνία καὶ τὴν περιουσία του.

Καὶ σιγά-σιγά ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, γλυστοῦσε ἑπάνω στὸ ὄλισθηρὸ αὐτὸ ἔδαφος. Ὁ νοῦς τῆς πετοῦσε στὸ παρελθόν, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἔκαμε τὸ βλέμμα τῆς νὰ λάμπῃ, τὸ ἔλεγε τῆς ἄλλοτε εὐφροσύνη ἢ φωνὴ τῆς ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια τῆς γέμιζαν δάκρυα.

Ὁ Ζεράρ τὴν κύτταζε ἐκπληκτος. Δὲν τὴν ἀνεγνώριζε. Στὸ τέλος τῆς εἶπε:

—Πόσο θερμὰ μιλάς, μαμὰ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!...

Ἐκεῖνη ἀπάνησε ἀπότομα.

Καὶ ὅμως ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ συνεχίσῃ, γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποῦ ἤθελε.

Μπόρεσε μονάχα νὰ ψιθυρίσῃ φοβισμένη, με' ὑπόκωφον φωνή:

—Καὶ ὅμως σ' ἀγαπᾷ σὰν παιδί του...

Ἐκεῖνος ξεσποῦσε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

—Θαρρῶ, τῆς εἶπε, μαμὰ, πῶς ἡ ἐγγνωμοσύνη σου γιὰ ὅ,τι ἔκαμε γιὰ

μὰς, σὲ παρασύρει. Ἀλήθεια, ὅμως, κάτι ἤθελα νὰ σὲ ρωτοῦσα ἀπὸ καιρὸ καὶ διαρκῶς ἀνέβαλλα.

—Τί πράγμα, παιδί μου;

—Νά, πῶς συνέθη, ὥστε ὁ Ζάν Ντεμάρ, τὸν ὁποῖο δὲν γνωρίζαμε πρὸ τῆς καταστrophῆς, νὰ μῆν' ἴσως ἀπότομα στὴ ζωὴ μας, σὰν τοὺς ναυαγιστάς ἐκεῖνους ποὺ ἀναφέρουν τὰ μυθιστορήματα καὶ ποὺ ἐμφανίζονται ξαφνικὰ γιὰ νὰ σώσουν ὡς ἐκ θαύματος αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύουν νὰ πνιγούν;

—Εἶναι ἀλήθεια, παιδί μου, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα ταραγμένη, ὅτι ὁ κ. Ζάν Ντεμάρ σοῦ ἦταν τελείως ἀγνωστος, ὁ πατέρας σου, ὅμως, τὸν εἶχε γνωρίσει. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ἐγώ... ἐγὼ τὸν εἶχα γνωρίσει πολὺ πιὸ πρῖν, δηλαδὴ προτοῦ γνωρίσω τὸν πατέρα σου.

—Ποῦ; Στὴν Μπατάβια ἴσως, ὅπου γεννήθηκες;

—Ναί, ἐκεῖ.

Ὁ Ζεράρ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ κατόπιν ρώτησε:

—Ἦταν ἀπὸ τὸν τόπο κι' αὐτός;

—Ὁχι, περαστικός. Ταξίδευε μετὰ τὴν θαλαμηγὸν τὸν τὸν «Κορυθαλό». Με' γνώρισε σὲ μιὰ ἐορτή.

—Αὐτὸ ἦταν ὄλο;

—Αὐτὸ, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα, μὴν τολμώντας νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

—Καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε ἢ δεκάξη χρόνια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξαναπαρουσιάζεται γιὰ νὰ μὰς σώσῃ;

—Ναί, παιδί μου... Ὅταν εἶδε ὅτι κινδυνεύαμε ἐπενέθη γιὰ νὰ μὰς σώσῃ καὶ σήμερα ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶναι νὰ μὴ μὰς ἀφήσῃ ποτέ...

—Δηλαδή, θέλει νὰ μείνῃ μαζί μας, καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι μας;

—Ναί.

—Δὲν ἔχει, λοιπόν, οἰκογένεια;

—Ὁχι.

—Ἄ! Ὅστε δὲν εἶναι παντρεμένος;

—Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ παντρευτῆ.

—Βλέπω, μαμὰ, πῶς εἶσαι καλὰ πληροφορημένη γιὰ κάθε τι ποῦ τὸν ἀφορᾷ.

—Μοῦ ἔχει διηγηθῆ κάποτε τὴν ζωὴ του...

Ὁ Ζεράρ, ὅμως, δὲν πίστευε πιὰ σ' ὅσα τοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα του... Ἐτοί τὰ μάτια του δὲν τολμούσαν νὰ ἀντικρύσουν τὰ δικά τῆς. Εἶπε ἐν ταῦτοις ὕστερ' ἀπὸ ὀλιγόστιγμον σιωπῆ:

—Καὶ δὲν μοῦ λές, μαμὰ, πῶς ἐννοεῖ, ἢ μᾶλλον, πῶς ἐννοεῖς ἐσὺ νὰ ζῆσῃ ὁ κ. Ζάν Ντεμάρ μαζί μας;

—Μά... δὲν ξέρω... Νά...

—Νὰ σοῦ πᾶ ἐγώ, διέκοψε ἀπότομα ὁ Ζεράρ: ἕνας τρόπος μονάχα ὑπάρχει, νὰ σὲ παντρευτῆ...

Ἡ βόμβα εἶχε σκάσει!

Αὐτὸ ποῦ τόσοσιν καιρὸ δὲν τολμούσε νὰ ξεστομίσῃ ἡ Μαργαρίτα, τῷ-πε μόνος του ὁ Ζεράρ. Ἡ νέα γυναίκα ἐφρικίασε ὀλόκληρη.

Ὁ Ζεράρ τὸ πρόσεξε αὐτὸ καὶ μ' ὄλη τὴν σκληρότητα ποῦ χαρακτηρίζει συνήθως τὴν παιδικὴ ἡλικία, ποῦ

# τὴν καρδιά

μόλις εἶχε ἐγκαταλείψει αὐτὸς, πρόσθεσε:

—Αὐτὸ βέβαια εἶναι μιὰ λύσις, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι ὅτι τόλμησε νὰ σοῦ κἀνῃ μιὰ τέτοια πρότασιν, ἔ; μαμὰ;

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο νευρικὸ, ψεύτικο.

—Γιατὶ νὰ μὴν τολμήσῃ, παιδί μου, ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα ἀναγκασμένη κάπως. Καὶ γιατί τὸ ἐνδεχόμενον αὐτὸ νὰ προκαλῆ τὴν εἰρωνεία σου;

Ὁ Ζεράρ ξανάγινε ἀπότομα σοβαρὸς καὶ ψυχρὸς.

—Ὅστε, εἶναι ἀλήθεια; τὴν ρώτησε.

—Ναί...

—Σὲ ζήτησε σὲ γάμο;

—Ναί...

—Καὶ σὺ ἀρνήθηκες, βέβαια...

—Ὁχι!

Τὸ «ὄχι» αὐτὸ ἡ Μαργαρίτα τὸ εἶπε καθαρὰ, ἀδίστακτα, κυττάζοντας μετὰ θάρρος τὸν Ζεράρ στὰ μάτια. Ἡ στάσις αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἤθελε νὰ ἀνακατωθῆ τόσο στὴν ἀτομικὴ τῆς ζωῆς, εἶχε ἐκνευρίσει τὴν Μαργαρίτα, τὴν εἶχε κάνει νὰ ἐπαναστατήσῃ.

Ὁ Ζεράρ σώπασε γιὰ λίγες στιγμὲς. Ἡ ὑπέταξις του, ὅμως, πρόσθεξε ὅτι τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν.

Τέλος τῆς εἶπε μετὰ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

—Σκέφθηκες, μητέρα, καλὰ τὸν λόγο ποῦ ἔδωκες;

—Πάρα πολὺ, Ζεράρ! Ἐζύγισα τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Ἀλλ' ὅσοι καὶ ὁ Ντεμάρ δὲν μοῦ ἔκανε ἀπότομα τὴν πρότασίν του. Μοῦ ἐμίλησε κατ' ἐπανάληψιν γι' αὐτὸ, ποῦ, ὅπως ἔλεγε, ἦταν τὸ νεανικὸν τοῦ ὄνειρου, καὶ μοῦ ἀφῆκε ὄλον τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ.

—Καὶ μὲνε μαμαμπά... ψιθύρισε ὁ Ζεράρ.

Ἡ Μαργαρίτα κύτταξε τὸν γιὸ τῆς μετὰ ἐκπληξῆ.

—Γιατὶ ἀναφέρεις τὸν πατέρα σου; ρώτησε, χλωμιάζοντας.

—Γιατὶ, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι γιὰ νὰ τὸν ἐξαχάρῃς τόσο γρήγορα, θὰ πῆ πῶς δὲν τὸν εἶχες ἀγαπήσει ποτέ...

—Ζεράρ, παιδί μου! Πῶς μπορεῖς καὶ μοῦ μιλάς ἔτσι;

—Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε ὁ νέος, σὰν νὰ μὴν πρόσθεξε τὴν ἐρώτησιν τῆς μητέρας του, τὴν ἡμέρα ἀκόμη ποῦ ὁ Ὀντικούρ διέπραξε τὸ ἐγκλημά του, μοῦ μιλοῦσε μετὰ τὴν ἀπορρογὴ καὶ τρυφερότητα γιὰ τὸν πατέρα!... Ἐπειτα, ὅταν βρέθηκες ξαφνικὰ μπροστὰ στὸ ἀψυχο σῶμα του, ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπωθῆ τόσο ἐντονα σὰν πρόσωπό σου ποῦ ὄλο φοβηθήκαμε γιὰ τὸ λογικὸν σου

Ἐκεῖνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

Τὸ ψέμμα, τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο ψέμμα, ὠρθονόταν πάλι μπροστὰ τῆς σὰν ἕνα ἐφιάλτης ἀδυσώπητος ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχῆ. Ὡ! Ἄν μποροῦσε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν Ζεράρ, γιατί ἦταν τόσο ἀπελπισμένη ἐκείνη τὴν στιγμὴ!...



—Δὲν εἶμαι θυωμένη κύριε, ἀλλὰ ἐκπληκτῆ ἀπλῶς...

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα

τοῦ

**ΖΥΝ ΜΑΡΥ**

θλιότητα. Ἄν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, μαμὰ, σὲ βεβαιῶ ὅτι βιάστηκες πολὺ ν' ἀποφασίσῃς... Ἐπρεπε νὰ ἔχῃς περισσότερη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Εἶμαι ἀρκετὰ γεννῆς καὶ ἱκανὸς νὰ βγάλω τὸ ψωμί μας... Βέβαια, δὲν θὰ περνοῦμε πλοῦσια καὶ ἴσως νὰ στερηθοῦμε πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ πεινάσουμε. Ὡ! νὰ εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὸ!...

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν καταστυγμένη. Ἐν ταῦτοις ἐπεχείρησε μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ ἀμυνθῆ:

—Εἶσαι πολὺ νέος, παιδί μου, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ ἔχῃς ἰδέαν ἀπὸ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Δὲν ἀμφεβάλλα ποτὲ γιὰ τὰ φιλόδοξα σου αἰσθηματικὰ καὶ γιὰ τὴν καλὴν σου διάθεσιν νὰ μοῦ σταθῆς στήθιμα καὶ νὰ με προστατεύσῃς ἀπὸ τὴν δυστυχία, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλὴ διάθεσις, ὁσηδήποτε καὶ ἂν εἶναι, γιὰ νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς μετὰ δυσκολίας σὰν αὐτὲς ποῦ ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἡμεῖς. Ἐπειτα, Ζεράρ, δὲν θέλω, ἐγώ, διόλου νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου πρὸς χάριν μου. Ἄν δὲ ἐδέχθηκα τὴν πρότασιν τοῦ Ζάν Ντεμάρ, δὲν ἔκαμα ἀπλῶς, κάτι ποῦ κάθε ἄλλη γυναίκα θάκαμε στὴν θέση μου, ἀλλὰ τὸ καθῆκόν μου ἀπέναντί σου. Γιατὶ ἐσένα, πρὸ παν-

τός, σκέφθηκα, παιδί μου...  
 "Εκείνος, όμως, δεν εξέφευγε από την άρχική του ιδέα.  
 —"Όστε, έπέμενε, δεν αγαπούσε τον πατέρα μου!...  
 —Ζεράρ!  
 —"Ομολόγησέ το, λοιπόν, δεν τον αγαπούσες;  
 "Η Μαργαρίτα αναγκάστηκε να ψευσθή ακόμη μία φορά.  
 —Τι ερωτήσεις είναι αυτή, Ζεράρ! φώναξε. Τόν αγαπούσα!  
 —"Αν τον αγαπούσες, δεν θάπρεπε να τον ξεχάσεις τόσο γρήγορα!...  
 —Ζεράρ, παιδί μου, τί είναι αυτό που λές;  
 —Ξέρω... Ξέρω ένα, μητέρα... Αυτό που λέω είναι, Γιατί, πώς μπορείς να αγαπάς έναν άνθρωπο και να πατοεύεσαι σήμερα έναν άλλον! Μαμά, μαμά, γιατί τό κάμνεις αυτό;  
 Και ο Ζεράρ άρχισε να κλαίη σαν παιδί.  
 "Η Μαργαρίτα προσπάθησε να τον παρηγορήσει. Θέλησε να τον πάρη στην άγκαλιά της. "Εκείνος, όμως, της έξυγε.  
 —"Όχι, μητέρα! είπε. "Αν παντρευθής αύτουν τον άνθρωπο, σπή όκίνομαι πως θά τον μισώω. Νά είσαι βεβαία νι' αύτό και να του τό πη!  
 Και με αύτά τά λόγια, βγάκε άφώνηστας την μητέρα του άπελπισμένη.  
 —Είμαι παιδί άκούη, της είπε ο Ζάν, άτσι τό διηγήθηκε την σκηή. Μην άνησυχής...  
 "Υστερ' από λίγες μέρες, προσπάθησε να μιλήη και ο ίδιος στον νέο.  
 —Ζεράρ, του είπε, γιατί όν θέλεις να με θεωρής φίλο σου; Γι σου έκαμα;  
 —Θά σάς θεωρώ φίλο μου τότε μόνο, άπήντησε ξερά ο Ζεράρ, όταν θά παύσετε να μπεινε έδώ μέσα ως άντικαταστάτης εκείνου τον όποιο δεν θά ξεχάσω ποτέ!  
 —Και όμως, Ζεράρ, σ' αγαπώ και έγώ όπως και εκείνος. Τί άποδειξεις θέλεις να σου δώσω;  
 —Δεν θέλω να μου δώσετε καμμιά άπόδειξη...  
 —Ζεράρ, έχεις πολύ άδικο να μου μιλάς έτσι. "Η συμπεριφορά μου ως τώρα άπέναντί σας, άποδεικνύει πόσο αγαθός είναι οι προθέσεις μου...  
 "Αρκεί να θυμηθής ότι...  
 —Ναι, ναι, θυμούμαι, τον διέκαψε ο Ζεράρ. "Η πράξη σας εκείνη άξίζει όμολογούμενος και με τό παραπάνω την άγάπη μου.  
 —Τότε δεν καταλαβαίνω για ποιό λόγο ο γάμος μου με την μητέρα σου να άλλόηη τόσο τά αισθήματά μου άπέναντί μου...  
 —Δεν ξέρω... Πάντως, θαρω πώς θά σάς μισώω άν παντρευτήτε την μητέρα μου!  
 —Δεν μισούν έτσι, χωρίς σοβαρό λόγο... Και έγώ δεν μπορώ να καταλάβω ποιός είναι ο λόγος αύτός.  
 —Θά σάς τον πώ, άλλά πρέπει πρώτα να μ' άπαντήσετε σ' αύτό που θά σάς ρωτήσω.  
 —Είμαι έτοιμος, ρώτησέ με.  
 —Είμαι άλλων ένα ζήτημα συνειδήσεως αύτό, παρα μιά ερώτηση "Η μητέρα μου άμολόγησε ότι δεν έπρεπε ποτέ ν' άναπατή την μπαμπά... Σ' ές έρωτά λυγόν, πώς έννοείτε να μοιασάητε την Ζανά σας με μιά γυναίκα, της όποιας η καρδιά δεν σ' άνήκει;  
 "Ο Ντελιάο κίτταξε μ' ένα βλιόμισμο ναιτό συμπύθειαι τον νέο αυτόν που τόσο φαινόταν να ύπέφερε, για

τι πίστευε στον πατέρα του. "Η ερώτησί του τον έφερε σέ πολύ δύσκολη θέση. "Οχι γιατί δεν είχε τί να του άπαντήση, άλλά γιατί ό,τι και να του έλεγε, δεν θά μπορούσε ποτέ να καταλάβη τό γιατί.  
 Προτίμησε, λοιπόν, να σιωπήση.  
 —Βλέπετε, του είπε ο Ζεράρ μ' ένα πικρό χαμόγελο, δεν άπαντάτε...  
 "Η σκηή αύτή έπανελήθη πολλές φορές, διαφορετικά, βέβαια κάθε φορά, και έπανέφερε τους παληούς της διαταγμούς στην Μαργαρίτα.  
 "Εν τούτοις, ο Ζάν κατώρθωσε και πάλι να τους ύπερικήση. "Απεφασίσθη μόνον να άναδληθί νιά λίγο ο γάμος και να δώση ο Ζεράρ τάς εισηγήσεις του ξετάσεις στό Πολυτεχνείο.  
 Οι έρωτήσεις αύτες εδόθησαν και ο Ζεράρ ένινε δεκτός στην άνωτέρα στή σχολή.  
 Τό γεγονός αύτό, έδινε περισσότερη έλευθερία στην Μαργαρίτα και τον Ζάν, έν τούτοις η νέα γυναίκα ήταν λυπημένη, περισσότερο λυπημένη παρά ποτε.  
 Τής φαινόταν πως διέπραττε λάθος άσυγχώρητο, κάνοντας έναν γάμο, τον όποιο δεν ήθελε ο γιός της.  
 Και έν τούτοις δεν μόρεσε να άμυνθί ως τό τέλος. Νικημένη άφέθηκε να παρασυρθί από τό γλυκό όνειρο που την είχε μαγεύσει κορίτσι, τότε, και που χρόνια τώρα της γλύκαινε την καρδιά στις ώρες της φρικτής έγκαταλείψεως.  
 "Ο Ζεράρ δεν άντιστάθηκε διόλου, εδήλωσε όμως δεν θά τον άνεγνώριζε αύτό τό γάμο ποτέ.  
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον  
 ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ  
 Λυό χρόνια πέρασαν.  
 "Ο Μεντερίκ "Ωντικοϋρ έκλήθη να ύπηρετήη στο 21ον σύνταγμα των κυνηγών.  
 Τόν ίδιο χρόνο, ο Ζεράρ έβγαине από τους πρώτους, από τό Πολυτεχνείο. "Αφού έδίστασε μετξή τοϋ στρατιωτικού σταδίου και άλλων πολιτικών έπαγγελμάτων, διάλεξε τό στάδιον του ναυπηγού.  
 "Έξορθωμένος, όμως, από την πολλή μελέτη και την άγωνία της έπιτηνίας, άπεφασίσε να περιμένη ένα χρόνο, ποσοϋ έπιδιώξη μιά όποιαδήποτε θέση.  
 "Ηταν τότε είκοσι έτών.  
 Κατά τά δύο χρόνια των σπουδών του, η καρδιά του, όπως και ο άναμνήσεις του, δεν έβουιν άδρανείς. "Η άνάμνησις της Λουίζας ήταν από τις ζωηρότερες, άν όχι η μοναδική άπασφάλσις της σκέψεως του. Ξεγύ από τις ώρες της μελέτης.  
 "Εν τώ μεταξύ, οι σχέσεις του με τον πατριού του ήσαν ψυχρές, τυπικές. "Η παραμονή του στο σχολείο τον διευκόλυνε στη στάση του αύτή, όταν όμως άπεφοίτησε δεν μόρεσε να μη σφίξη με κάποια θέριμη τό χέρι του Ζάν Ντεμάρ που τον συνέγαυρε με ύπερφάνεια.  
 Κατόπι ηλθε η πρότασις της Μαργαρίτας να παρατή μαζί τους, τις διακοπές στην έξοχή — πρότασις που δεν μπορούσε, υπόδη στην έπιμονή της μητέρας του να άποκρούση — και έτσι ο πάγος έσπασε κάπως.  
 "Εν τώ μεταξύ, όμως, δεν ξεγνώσισε την Λουίζα, και τώσκαγε συχνά για τό Παρίσι για να συναντήση την

άγαπημένη του. Και την είδε! "Εμειναν πάντα οι "Ωντικοϋρ στο ίδιο σπίτι. "Ο Ζεράρ δεν άργησε να βεβαιωθί γι' αύτό. Μιά μέρα, συνήνησε την Λουίζα και όχι μονάχα αύτό, άλλά είχε και την μεγάλη εύτυχία να την δη να έρχεται προς τό μέρος του.  
 Σέ λίγο η νεαρά κόρη ήταν μπροστά του.  
 "Ο Ζεράρ έγινε κατακόκκινος.  
 —Κύριε ντέ Μπωπρέω, του είπε η Λουίζα, μην παρεξηγήτε την τόλημ μου. "Αλλώστε νομίζω ότι πλησιάζοντάς σας, προλαμβάνω την έπιθυμία σας. "Ετσι δεν είναι;  
 —Πιθανόν, δεσποινίς, έπιθύρισε ο Ζεράρ άλλά φαίνεσθε θυμωμένη...  
 —Δεν είμαι θυμωμένη, κύριε, άλλά έκπληκτη, άπλως... Μου φαίνεται παράξενο τό ότι σάς βρίσκω διαρκώς στον δρόμο μου. Γιατί, τέλος πάντων, με παρακολουθείτε; Ξέρετε πολύ καλά ότι μετξή μου κάθε φίλια και κάθε δεσμός είναι πρηνίμα άδύνατο. "Η θέσις μου δεν μπορεί, παρά να σάς θυμίζη τό ματωμένο πτώμα του πατέρα σας και η δική σας θέση. Δεν μπορεί παρά να μου θυμίζη την φρικτή ζωή, τά βασανιστήρια που ζή ο άτυχος πατέρας εκεί κάτω, στα κάτεργα... Μήπως θά έπρεπε στην τήνη μόνον να άποδίσω τις συναντήσεις μας αύτες η ζητάτε θεληματικά να με συναντήσετε;  
 Κάτωρος και συγκινημένος ο Ζεράρ άπάντησε:  
 —Ζητώ θεληματικά να σάς συναντήσω...  
 —Ναι, ήθελα να σάς συναντήσω...  
 "Όσα σκεφθήκατε και ιουό είπατε πρό όλίγου έσεις, τά σκέφθηκα και έγώ, η έπιθυμία, όμως, που με έινε κατακυριεύσει ήταν πιό δυνατή από όλα αύτά... Και από έμε τον ίδιο...  
 "Ηθελα να σάς συναντήσω και τίποτε μέσα μου δεν έπαναστατούσε εναντίον σας. Και όχι μονάχα αύτό, άλλά μου συνέβη και κάτι άλλο πολύ παρόξενο: με την έπιμονή μου να σάς σκέπτομαι διαρκώς να άναφέρω, μόνος μου, τό δυνατό σας κατήνησε να σκέπτομαι όπως και έτσι: ότι δηλαδή πιθανόν ο πατέρας σας να είναι άθώος του έγκλήματος νιά τό αύτο ένει καταδικασθί...  
 Μιλούσε πολύ σιγά, σχεδόν ψιθυριστά. Συγκινημένη η Λουίζα τον άκούε. Στο βλέμμα της δεν ύπήνηγε τώρα η λάμπρις εκείνη της έξεγέρσεως, του θυμού που είχε στην άρχή.  
 —Πήτε μου όμως, ψιθύρισε τώρα και εκείνη, γιατί με παρακολουθείτε; Τί θέλετε τέλος πάντων από μένα;  
 —Θά σάς άπαντήσω ειλικρινώς δεσποινίς, είπε ο νέος. "Αν με ρωτούσατε τό "Ίδιον πρηνίμα έδώ και δύο χρόνια, θά δυσκολεύομαι ίσως να σ' άπαντήσω. "Ημουν τότε έμ παιδί και δεν καταλάβαινα τί συνέβαινε μέσα μου. Αέν συμβαίνει, όμως, και τό ίδιο και σήμερα. Τώρα πιά ξέρω, και αύτό που ξέρω, ίσως να σάς τοιαύτη πάντως όπως είμαι η πραγματικότητα. Λεσποινίς, ο μόνος λόγος που δεν σας άφήνω ήσυχία όπως θά λέτε μέσα σας, είναι ότι σας αγαπώ...  
 "Έπειν, ούτε νλόηιασε, ούτε ταράχθηκε. Χαμνέλασε άπλως.  
 ("Η συνέχεια στο επόμενον) .α

### Έπιστημονικά περίεργα

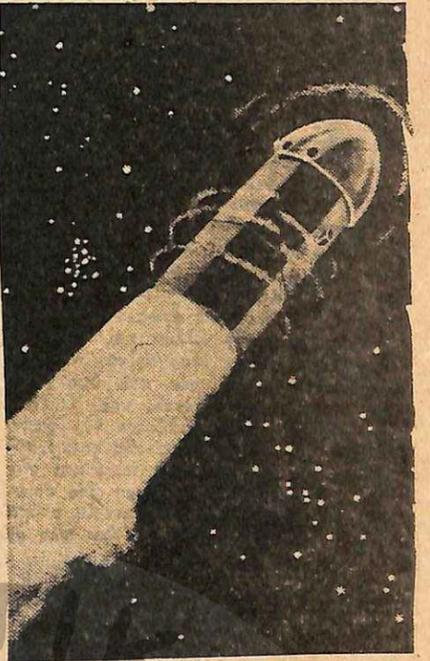
# Διαπλανητικά ταξίδια

## Πού εύρίσκεται σήμερα τό ζήτημα

**Τ**Ο ΟΝΕΙΡΟ της επικοινωνίας του ανθρώπου με τους πλανήτες, και ιδιαίτερος με τον δορυφόρο μας, την Σελήνη, δεν είναι πολύ νέον. Διά πρώτη φορά η ιδέα διατυπώθη τό 1640 και μάλιστα από πρόσωπον τό όποιον ήτο περισσότερο γνωστόν δια τό μέγεθος της μύτης του, παρά για τις έπιστημονικές του γνώσεις: από τον Σουβανό ντέ Μπερζεράκ! "Ο φαντασιόπληκτος εκείνος Γάλλος εξέφρασε πρώτος την ιδέα ότι ο άνθρωπος ήτο δυνατόν να θά έπρεπε στην τήνη μόνον να άποδίσω τις συναντήσεις μας αύτες η ζητάτε θεληματικά να με συναντήσετε;  
 Κάτωρος και συγκινημένος ο Ζεράρ άπάντησε:  
 —Ζητώ θεληματικά να σάς συναντήσω...  
 —Ναι, ήθελα να σάς συναντήσω...  
 "Όσα σκεφθήκατε και ιουό είπατε πρό όλίγου έσεις, τά σκέφθηκα και έγώ, η έπιθυμία, όμως, που με έινε κατακυριεύσει ήταν πιό δυνατή από όλα αύτά... Και από έμε τον ίδιο...  
 "Ηθελα να σάς συναντήσω και τίποτε μέσα μου δεν έπαναστατούσε εναντίον σας. Και όχι μονάχα αύτό, άλλά μου συνέβη και κάτι άλλο πολύ παρόξενο: με την έπιμονή μου να σάς σκέπτομαι διαρκώς να άναφέρω, μόνος μου, τό δυνατό σας κατήνησε να σκέπτομαι όπως και έτσι: ότι δηλαδή πιθανόν ο πατέρας σας να είναι άθώος του έγκλήματος νιά τό αύτο ένει καταδικασθί...  
 Μιλούσε πολύ σιγά, σχεδόν ψιθυριστά. Συγκινημένη η Λουίζα τον άκούε. Στο βλέμμα της δεν ύπήνηγε τώρα η λάμπρις εκείνη της έξεγέρσεως, του θυμού που είχε στην άρχή.  
 —Πήτε μου όμως, ψιθύρισε τώρα και εκείνη, γιατί με παρακολουθείτε; Τί θέλετε τέλος πάντων από μένα;  
 —Θά σάς άπαντήσω ειλικρινώς δεσποινίς, είπε ο νέος. "Αν με ρωτούσατε τό "Ίδιον πρηνίμα έδώ και δύο χρόνια, θά δυσκολεύομαι ίσως να σ' άπαντήσω. "Ημουν τότε έμ παιδί και δεν καταλάβαινα τί συνέβαινε μέσα μου. Αέν συμβαίνει, όμως, και τό ίδιο και σήμερα. Τώρα πιά ξέρω, και αύτό που ξέρω, ίσως να σάς τοιαύτη πάντως όπως είμαι η πραγματικότητα. Λεσποινίς, ο μόνος λόγος που δεν σας άφήνω ήσυχία όπως θά λέτε μέσα σας, είναι ότι σας αγαπώ...  
 "Έπειν, ούτε νλόηιασε, ούτε ταράχθηκε. Χαμνέλασε άπλως.  
 ("Η συνέχεια στο επόμενον) .α

της Γης. Τό 1919 ο δόκτωρ Γκοντάρ συμπλήρωσε την θεωρίαν με την γνώμη ότι οι βολίδες αυτές θά έπρεπε να έφοδιασθούν με κινητήριον δύναμιν η όποία να τάς προωθί και αφού θά εξέφουγον από την άτμόσφαιραν της Γης.  
 Και δια να ένισχύσουν τάς έρύννας αυτές ιδρύθησαν εις "Αγγλίαν, "Αμερικήν και Γερμανίαν, έταιρίες «Διαπλανητικών η "Αστροναυτικών ταξιδίων».  
 Τό 1928 ο νεαρός Γερμανός έπιστήμων Μάξ Βαλιέρ έπέτυχε να κινήη ένα έλκηθρον με ταχύτητα 235 μέτρων κατά δευτερόλεπτον πάνω στους πάγους της λίμνης του Στάρμπεργκ της Γερμανίας. Τό έλκηθρον αύτό εκινείτο με εκρηκτικούς πυραύλους με τό νέον δηλαδή σύστημα προώθησεως. Τό δε 1929 ο Φρίτς φόν "Οπελ συνεχίζων τά πειράματα του Βαλιέρ έπέτυχε να κινήη ένα άεροπλάνον με αλληλοδιαδόμενους εκρήξεις πυραύλων. Τό πείραμα του "Οπελ έγινε εις την Φραγκφούρτην και τό άεροπλάνον αύτό διέτρεξε εις τον άέρα μίαν άπόστασιν ένός και ήμισσεως χιλιομέτρων.  
 Τό 1930, ο δόκτωρ Παύλος Χέυλαντ κατεσκεύασε μίαν μηχανικήν βολίδα η όποία εκινείτο με μίγμα ρευστοποιημένου όξυγόνου οινόπνευματος και ύδατος και έπέτυχε κινήτηριον δύναμιν 6000 π.α.σ.ι.ν. της κινητήριου δυνάμεως του πετρελαίου. Συγχρόνως, ο δόκτωρ Γκοντάρντ εξέφουδίνισε έναν εκρηκτικόν πυραύλον μήκους 6 ποδών στο Ουόσσεστερ των Ηνωμένων Πολιτειών από έναν πόργο. "Ο πυραύλος αύτός, αφού διέτρεξε ένα μεγάλο διάστημα, προσεγγείθη άβλαβώς πάνω στη Γη.  
 Τά πειράματα αύτά έννευχίσθησαν από τους Γερμανούς και τό 1931 στο Ντεσάου της Γερμανίας ένας εκρηκτικός πυραύλος ύψώθη 1000 πόδας στην άτμόσφαιρα. "Όλιγον χρόνον έπειτα πέντε πυραύλοι του καθηγητού Τίλιγκ ύψώθησαν 6.000 πόδας ύπερ την Γην με ταχύτητα 700 μέτρων κατά δευτερόλεπτον. Οι πυραύλοι αύτοι εκινούντο με αλληλοδιαδόμενους εκρήξεις ρευστοποιημένου οξυγόνου και ύδατος.  
 Τό 1930 ιδρύθη έξωθι του Βερολίνου, ένα τεράστιον εργαστήριον ειδικόν δια τά πειράματα των διαπλανητικών βολίδων. Τό εργαστήριον αύτό είναι τό Ροκέτενφλουγκπλατς.  
 Κατά την αύτην εποχήν ο Μάξ Βαλιέρ, συνεχίζων, τά πειράματά του έφουδίσθη, από την ζαφνική εκρήξη μιάς βολίδος. Είναι τό πρώτο θύμα της προσπάθειας της ανθρώπινης δια να διασχίση

= 23 =  
 τό διαπλανητικόν διάστημα.  
 "Η ίδρυσις του Ροκέτενφλουγκπλατς συνεδέθη και μ' ένα άλλο όνειρο των Γερμανών. Να χρησιμοποίησουν άμέσως τάς εκρηκτικές βολίδας δια να συνδέσουν την Γερμανίαν με την Νέαν "Υόρκην με μίαν άπ' εύθείας και άστραπιαίαν συγκοινωνίαν: Δια των βολίδων αυτών θά μετέφερον την ταχυδρομικήν αλληλογραφίαν Γερμανίας—"Αμερικής!  
 "Ο καθηγητής Χέρμαν "Ομπερθ που διηύθυνε τάς εργασίας του Ροκέτενφλουγκπλατς μετά τά πρώτα έπιτυχή πειράματα εξακοντίσεως εκρηκτικων πυραύλων, έλυσε θεωρητικώς τουλάχιστον τό ζήτημα της διασπάσεως της άντιστάσεως



Η διαπλανητική ρουκέττα, όπως την φαντάστηκαν οι Γερμανοί μηχανικοί του Ροκέτενφλουγκπλατς, ως της έλξεως της Γης με την αδιαβαθμισμένη βολίδα.  
 "Ο καθηγητής αύτός συνέλαβε τό σχέδιον να κατασκευάη μίαν τεραστίαν μηχανικήν βολίδα αποτελουμένη από τρία διαμερίσματα, και ίκανήν να μεταφέρει φορτίον δέκα τόνων. Τό πρώτον διαμέρισμα θά περιείχε 3.840 τόνους κασίμου ύλης. "Η βολίς θ' άνέπτυσσε ταχύτητα 2 1/2 μιλίων κατά δευτερόλεπτον αρχικώς. "Όταν η βολίς θά διέτρεξε ένα ώρισμένον διάστημα, τό πρώτον διαμέρισμα θ' άπεσπώτο άυτομάτως και η βολίς θά συνέχιζε τον δρόμον της κινουμένη από ένα δεύτερον σύστημα πυραύλων άναπτύσσουσα ταχύτητα. 5 μιλίων κατά δευτερόλεπτον.  
 Τό δεύτερον διαμέρισμα θά συνέχιζε την πορείαν της με την κινήσιν των πυραύλων του τρίτου διαμερίσματος, αναπτύσσουσα ταχύτητα επτάμιση μιλίων κατά δευτερόλεπτον. "Ετσι η βολίς αύτή θά μπορούσε να καταναικήση την άπόστασιν της έλξεως της Γης. Τό σχέδιον του καθηγητού "Ομπερθ έπρόκειοτ να δοκιμασθί όταν έξεσπάη ο σημερινός πόλεμος.  
 Δεν ύπάρχει ώστόσο άμφιβολία ότι τά πειράματα κάποτε θά συνεχισθώ.

# Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

## Τα προηγούμενα

Ένα βράδυ του Νοεμβρίου 1870, ο ύποκομης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τραυματισμένος στον ώμο από τους στρατιώτες του βασιλέως, έφθασε άποκαμαμμένος στο γυναικείο μοναστήρι του Σαιν-Πάτρις, έξω από το Δουβλίνο της Ιρλανδίας και ζήτησε άσυλο. Η ήγουμένη, όμως, της μονής μ' έδωκε πού ήταν εξαδέλφη της μητέρας του, δέν του επέτρεψε την είσοδο στο μοναστήρι γιατί είχε μεγάλες εϋθύνες. Μάσα στο μοναστήρι αυτό ύπήρχε ένα οικοτροφείο, όπου σπούδαζαν άνω των εκατό κοριτσιών της ιρλανδικής άριστοκρατίας.

Ένα άπ' αυτά κρύβει τον φυγάδα σ' έναν άχυρώνα—μια άμορφη Γαλλίδα, ή Μαργαρίτα—και του φέρνει τροφή. Οί δυο νέοι έρωτεύονται τρελά ο ένας τον άλλον και ο Τζάκ προτείνει στην Μαργαρίτα να παντρευτούν και ή νέα του ύπόσχεεται να γράψη στους γονείς της. Ο Τζάκ έν τώ μεταξύ έτοιμάζεται να δραπετεύσει με την βοήθεια της κόρης, του κηπουρού Κίττυ. Αυτή πάλι και τον βοήθει στον άχυρώνα όπου είνε κρυμμένος φέρνοντάς του γυναικεία ρούχα για να μεταμορφωθή. Όλοι την όνομάζουν θηλυκό δαίμονα.

## 40V

**Ν**ΑΙ, αλλά πού θα κοψούμε τά ρούχα μου και τó σπαθί μου; λέγει ο Τζάκ.

— Όα τά θέλουμε στο πανέρι μας και θα βγούμε από τó μοναστήρι κοστώντας το στο κεφάλι, σαν καλές κλύστρες.

Και καθώς μιλούσε, ή Κίττυ τον κούταζε με δέλιμμα τολμηρό, θαυμάζοντάς τον άνυποκρίτα. Έβλεπε, τó πρόσωπό της άναψε και με μίαν άπότομη κίνηση, άποπάζε τó κεφάλι του Τζάκ μέσα στις γούφες της και τó φίλησε στο στόμα, λέγοντας:

— Όα ήταν κρίμα ν' άφίσω να χαιθί ένα τόσο ωραίο παιδί σαν κι' εσάς! Και ο Τζάκ Μάχου, καταληφθείς από ένθουσιασμό, πέταξε τον σκούφο του στον άέρα, φωνάζοντας:

— Βρέ τó παληοκρίτσι! Μή την παρεξηγήτες, κύριε ύποκόμη... Έτσι είναι αυτή... Έχει φροσιμάτα άγοριοϋ.

Κατά τó ύπόλοιπον της ήμέρας πατέρας και κόρη βοήθησαν όσο μπορούσαν καλύτερα την Μαργαρίτα στην προμήθεια τροφών για τόν Τζάκ. Η Κίττυ, πού την ήξεραν οί μαγειρίσες τού μοναστηριού για την άπίστευτη λαμπαρία της, ύπόσχεσε και μάζεψε τρεις μερίδες φαγητού, γωρίς κανείς να έκπλαγή...

Για την Μαργαρίτα, ή Πέμπτη εκείνη ήταν ή πιο θλιβερή της ζωής της στην Ιρλανδία. Κι' όταν γρύπησε ή κομπάνα του έσπερινού, ή έρωτευμένη κοπέλλα νόμισε ότι της ξεροζώνων την καρδιά.

Έν τώ μεταξύ, ή Κίττυ, άφου τελεί-

ωσε τó πλοσιμο, πήγε στον άχυρώνα και βοήθησε τόν Τζάκ στην μεταμόρφόση του. Τού φόρεσε τά φουστάνια της, τις κάλτσες της και τά παπούτσια της και άρχισε να τακτοποιή τις μακρούς μπουκλες των καστανών μαλλιών του, όταν εξαφνα ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Μαργαρίτα.

— Ό! Έκανε, μόλις είδα τόν Τζάκ, είναι άπίστευτο!

Και πράγματι, ο ύποκόμης είχε μεταμορφωθή σε μια χαριτωμένη Ιρλανδέζα, ψηλή, λυγερή, με μάτια πού έσφαζαν και με γείλη πού στάζανε μέλι.

— Μά υ' λ' ό... Άγάπη μου!...

Και άποπράτα στην Κίττυ πού τούς κούταζε με προστατευτική τρυφερότητα, ο Τζάκ και ή Μαργαρίτα έσμίξαν τά χείλη τους σ' ένα παρατεταμένο φίλι.

— Φθάνει πιά! φώναξε ή Κίττυ. Πρέπει να φεύγουμε.

Η Μαργαρίτα συνήλθε άμέσως.

— Καλή άντάμωση, Τζάκ! Καλό ταξίδι! Όα πάω στην εκκλησία να προσευγηθώ για σένα...

Μόλις ο Τζάκ έφυγε, άκολουθούμενος από την Κίττυ, ο Τίμ Μάχου έβαλε τó γέρο του πατριά στον ώμο της μικρής Γαλλίδας και της είπε:

— Σε λίγο, ή κόρη μου θα ξαναγορίση, για να μάς πη' τ' άποτελέσματα. Πού θα βοήκαθε σε μια ώρα για να σάς είδοποιήσω;

— Στο δωμάτιο της μελέτης.

— Όραία. Άν ο ύποκόμης υπαρκάρη γωρίς άπυκαίο, θα περάσω κάτω από τó παράθυρο, σφυρίζοντας.

— Σ' εύχαριστώ, Τιμ.

— Και σεις, πότε θ' άναχωρήσετε για τó Παρίσι, δεσποινίς;

— Έλπίζω να φύγω πολύ γρήγορα.

— Ό Θεός άς σάς προστατεύη και τούς δυο!

Η Μαργαρίτα βγήκε πιδ γυναικα από την εκκλησία. Και τó ποδωπό της, όταν παρουσιάσθηκε στο δωμάτιο της μελέτης, ήταν νάληνο.

— Ό! Μαργαρίτα! φώναξε μια φιλενάδα της. Τι έγινες, λοιπόν;

— Ήμωνα στην εκκλησία, άπήνητησε ή Μαργαρίτα και βυθίστηκε στο διάβασιμα.

**ΣΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ**

— Και ή κόρη σου; Είναι πάντοτε στην Ιρλανδία;

— Νά μή νοιάζεσαι για την κόρη μου!

— Πώς, να μή νοιάζωμαι; Έχασες δτι μου την έχεις ύποσχεθή; Δέν είναι άραθωνιαστική μου;

Ό διάλογος αυτός γινότανε στα πρόθυρα του Παρισιού, στο Βιλνέβ-σάρ-Γκραβουά, γύρω από ένα παράξενο τραπέζι, όπου ήταν καθισμένα χαμιά είκοσάρια πρόσωπα, ξαναμμένα από τó πίοτό.

Τί παράξενη συγκέντρωση και τί έτεροχλήτα πρόσωπα! Πλάι στην Κατερίνα Ντεσέϋ, την μητέρα της Μαργαρίτας πού είχε τή φήμη σατανικής γυναίκας, καθόταν ο ύποκόμης ντε Κουζεράν. Άπέναντί τους ήταν καθισμένοι ο άρχιτέκτων Φανσέ και ή κόμης Λαμπατί, συζητώντας με ζωηρότητα. Στην άλλη άκρη του τραπέζιου, ο άλχημιστής Μα-

λεσσίς και ο φοβερός Βωπιέ χάιδευαν την γοντράλλα Ντόντ και την άμορφη Τριανόν. Πιδ πέρα καθόταν κι' έπινα σιωπηλός ο δήμιος τού Παρισιού Άντρέ Γκυγιώμ, πλάι του δέ ή Άσρου και ή Φιλίμπέρτ, οί δυο διασημότερες πυθίς τού Παρισιού, κάνανε άστεία γωρίς να δίνουν πεντάρα για τούς άλλους.

Άριστέρα στον χοντρώσιμο Βουαζέν, τόν πατέρα της Μαργαρίτας, ήταν καθισμένος ένας ωραίος νέος με μαύρες μπουκλες και με πρόσωπο βασανισμένο. Ήταν ο διάσημος φαρμακευτής Ρόμανο, σύμβουλος της φαρμακευτρίας Βουαζέν, διπλωμάτης των σκοτεινών παρασκηνίων και άνθρωπος ικανός για κάθε βρωμοδουλεία.

Ό Ρόμανο αυτός είχε μίαν άδελφή, μάγισσα κι' αυτή, πού την έλεγαν Περόρετα. Αυτός ήταν πού είχε ρωτήσει πιδ ολίγου την Βουαζέν, για την κόρη της Μαργαρίτα. "Υστερ' από λίγη ώρα, εξ άλλου, έπανήλθε στο προσφίλες του θέμα και ρώτησε:

— Όα μου πής επί τέλους τί γίνεται ή κόρη σου;

Η μάγισσα γαμογάλασε:

— Είναι πολύ καλά. Αυτές τις μέρες πεοιμένο γράμμα της.

— Πότε θα την φέρης από την Ιρλανδία;

— Δέν βιάζομαι... Πεονάει τόσο καλά στο μοναστήρι του Σαιν-Πάτρις... Έγω έδω...

— Τι έδω; Άφου θα την παντρευθώ!

— Σήμερα, μετά τó μικρό πρόγευμα, μέσα στο δωμάτιο της τουαλέτας της. Είναι πολύ ένθεουσιμένη. Ό βασιλεύς έκακολουθεί να κρατ' κοντά του την κοουσί.

— Τι της βόισαι, λοιπόν, αυτής της Λά Βαλλιέρο; ρώτησε ή Κατερίνα με έκπληξη τόσο τυωλός είναι, λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος;

— Προέπει να τού άνοιξουμε τά μάτια.

— Τι ζητεί ή μακρησία;

— Ζητεί κάτι άλλο πιδ άποτελεσματικό από κείνα πού της έδωσαν ή Ντυμπυσόν και ή Μαριέττα.

Και χαμηλώνοντας τή φωνή του, ο ντε Βανέν προσέθεσε:

— Έλέγετε να σάς πω την γνώμη μου; Πρέπει να στείλωμε την Λά Βελλιέρ στον άλλον κόσμο. Δέν είναι δά και δύσκολο πράγμα!

Η Βουαζέν κούνησε τó κεφάλι της:

— Άκουσε, μικρούλη μου. Θυμάσαι τó δηλητηρημένο πονακίσι σου πού σκότωσε τόν δούκα της Σαβοίας; Στην τωρινή περίπτωση, ή μέθοδος αυτή είναι ανεφάρμοστη.

Ό Βανέν είχε σπουδάσει την φαρμακεία, όπως και ο Ρόμανο, στην Ιταλία. Στο Σαμπασού, αυτός προσέφερε στον δούκα, μόλις έπέστρεψε από τó κούνη; ίδωμένους, τó δηλητηρησμένο πονακίσι, πού προκάλεσε την γενική κατακαυγή.

Η Βουαζέν έλεγε συλλογισμένη, Έβρεπε να πάω μια σοβαρή άπόφαση.

— Άκούστε, παιδιά μου, είπε σε λίγο. Άν ή Μοντεσπάν κερδίση την εύνοια του βασιλέως, τότε βλοι μας θα γειύσουμε λαφά. Προέπει, λοιπόν, να την βοηθήσουμε να πετύχη στα σχέδιά της.

Και ή Βουαζέν άναστένανε με καμμό,

Ό Ρόμανο της είχε θίξει την πιδ ευάισθητη γορδή της καρδιάς της. Η άνάμνησις της άγνότατης κόρης της, ήταν μια φωτεινή άχτίνα.

Ό Ρόμανο έδλεπε στον γάμο του με την Μαργαρίτα μια καλή κερδοσκοπική επένδυση, πού θα τού επέτρεπε να βάλη χέρι στο άνθηρό εμπόριο της Κατερίνας Βουαζέν.

Ένα ρολόγι τού τοίγου, σήμασε τρεις μετά τά μεσάνυχτα.

— Έγεις νέα από την αύλή; ρώτησε ο Ρόμανο την Βουαζέν.

— Περιμένο άπόψε.

— Η μακρησία ντε Μοντεσπάν δέν φαίνεται να έγη θριαυβεύση άκόμα. Πρόσέει πολύ! Πρέπει να την εύχαριστήσουμε.

— Πιστεύω να έγουμε άπόψε νέα της, είπε ή Βουαζέν. Φαίνεται ότι ή Ντυμπυσόν και ή Μαριέττα δέν έκαναν τίποτε της προκοπής...

Ό Ρόμανο σήκωσε τούς ώμους του.

— Δυο άνόητες!... Δέν είναι ικανές για τίποτε...

Έκείνη τή στιγμή, άκούσθηκαν άπ' έξω γαυγίσματα σκυλιών. Η Βουαζέν είπε:

— Νά ο άνθρωπος πού πεοιμένουμε. Και την ίδια στιγμή, παρουσιάσθηκε στο κατώφι της πόρτας ένας ωραίος ίππέας. Ψηλός ως έχει πάνω, με μάτι ολογέρο και με δόντια κατάλευκα. Ήταν ο Λουί ντε Βανέν, ο άντιπρόσωπος της Βουαζέν στις Βερσαλλίες.

— Καλησπέρα, Κατερίνα, είπε.

— Καλησπέρα, μαρκήσιε. Κάθισε. Μή δίνεις προσοχή σ' αυτούς τούς τσελλούς.

Ό Βανέν κάθισε, γαιετώντας με γειραφία τόν Ρόμανο, ο οποίος ύποκλήθηκε με γαυγόλο ύποπράτι στις νταντέλλες και στις κορδέλλες του ωραίου αλίκου.

Και οί τρεις έκασαν στα γέλια. Ό Βανέν είπε:

— Βογομαι από μέρους της!

— Πότε την είδες; ρώτησε ο Ρόμανο.

— Σήμερα, μετά τó μικρό πρόγευμα, μέσα στο δωμάτιο της τουαλέτας της. Είναι πολύ ένθεουσιμένη. Ό βασιλεύς έκακολουθεί να κρατ' κοντά του την κοουσί.

— Τι της βόισαι, λοιπόν, αυτής της Λά Βαλλιέρο; ρώτησε ή Κατερίνα με έκπληξη τόσο τυωλός είναι, λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος;

— Προέπει να τού άνοιξουμε τά μάτια.

— Τι ζητεί ή μακρησία;

— Ζητεί κάτι άλλο πιδ άποτελεσματικό από κείνα πού της έδωσαν ή Ντυμπυσόν και ή Μαριέττα.

Και χαμηλώνοντας τή φωνή του, ο ντε Βανέν προσέθεσε:

— Έλέγετε να σάς πω την γνώμη μου; Πρέπει να στείλωμε την Λά Βελλιέρ στον άλλον κόσμο. Δέν είναι δά και δύσκολο πράγμα!

Η Βουαζέν κούνησε τó κεφάλι της:

— Άκουσε, μικρούλη μου. Θυμάσαι τó δηλητηρημένο πονακίσι σου πού σκότωσε τόν δούκα της Σαβοίας; Στην τωρινή περίπτωση, ή μέθοδος αυτή είναι ανεφάρμοστη.

Ό Βανέν είχε σπουδάσει την φαρμακεία, όπως και ο Ρόμανο, στην Ιταλία. Στο Σαμπασού, αυτός προσέφερε στον δούκα, μόλις έπέστρεψε από τó κούνη; ίδωμένους, τó δηλητηρησμένο πονακίσι, πού προκάλεσε την γενική κατακαυγή.

Η Βουαζέν έλεγε συλλογισμένη, Έβρεπε να πάω μια σοβαρή άπόφαση.

— Άκούστε, παιδιά μου, είπε σε λίγο. Άν ή Μοντεσπάν κερδίση την εύνοια του βασιλέως, τότε βλοι μας θα γειύσουμε λαφά. Προέπει, λοιπόν, να την βοηθήσουμε να πετύχη στα σχέδιά της.

— Και πώς νοιάζει; δτι μπορούμε να την βοηθήσουμε;

— Όα σάς τó πω άμέσως.

Οί δυο άνδρες την κούταζαν με μάτια σκοτεινά. Είναι υαντεύσει.

— Τó μεγάλο κόλπο; ρώτησε ο Βανέν.

— Ναι.

Η μαύρη μαγεία! Την έποχή εκείνη, ή μαύρη μαγεία βρισκόταν στις μεγάλες δόξες της, όπως και κατά τόν Μεσαίωνα.

— Ποιός θα πρωτοστατήση στην μαύρη λειτουργία; ρώτησε ο Ρόμανο.

Η Βουαζέν άπήνητησε χαμηλόφωνα:

— Ό Γκυμπουργκ. Είναι σπουδαίος γι' αυτή τή δουλεία...

Ό Γκυμπουργκ βρισκόταν στο βάθος του δωματίου κι' έρωγε άκόμα, μαζί με δυο άλλους μάγους. Τó σαγόνι του γυάλιζε από τις σάλτσες.

Η Βουαζέν ρώτησε τόν ντε Βανέν.

— Άναλαμβάνεις να πληροφορήση την μακρησία ντε Μοντεσπάν;

— Βεβαίως. Και σήμερα μάλιστα!

— Την νοιάζει έτοιμη;

— Ναι. Είναι έτοιμη για όλα.

— Όραία! Προέπει, λοιπόν, να έπικαλεσθούμε όσο μπορούμε πιδ γρήγορα την βοήθεια τού Σαττανά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

## ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ...

Ό πύργος τού Βιλμπουζέν ώρυνε την άρχαϊκή του μάξα, επιβλητικός και βαρύς, έξω από τó Μοντλερό. Σκυθρωπό και μέτριο φρουριο, κτισμένο κατά τά μέσα του δεκατού τετάρτου αιώνας, ήταν άκόμα τριγυρισμένο από θαλαία και πλατεία χαλδάνια, γεμάτα με βρώμικα πρασινισμένα νερά, όπου επιπλέον μεγαλοπρεπή, γιγαντόφυλλα νούφαρα. Έγκαταλειμμένος από τόν ιδιοκτήτη του, γκρεμιζόταν καθημερινός. Δέν τού είχαν άπομείνει, παρά μονάχα λίγα δωμάτια, πού χρησίμευαν για ραντεβού των κυνηγών.

Όστόσο, λίγες μέρες μετά τή σκηνή πού άφηγηθήκαμε, ο έρμος πύργος πήρε ξαφνικά ζωή. Μια άταλειώτη σειρά άμαξιών, πού δέν ήσαν όλα μαζί, αλλά κατά διαλείμματα και από διαφρετικούς δρόμους στάθμευε μπροστά στην πύλη του. Άπό αυτά τ' άμάξια κατέβαιναν θιαστικά μόλις εστάθμευαν άνδρες κουκουλωμένοι και γυναικές με πυκνά πέπλα, πού έμπαιναν άμέσως στο έσωτερικό τού πύργου. Τίποτε τó πρόσχαρο σ' έλα αυτά, πού να δίνη την εντύπωση μιας γιορτής ή μιας κοσμικής συγκέντρωσεως.

Ό κατάσκοπος, ο εργαζόμενος στην ύπηρεσία τού βασιλέως, πού θα έδλεπε τó πλήθος αυτό των άμαξιών, να κατευθύνεται στον έρειπωμένο πύργο, άσφαλώς θα συνελάμβανε σοβαρές ύποψίες. Όα τά παρακολούθησε τ' άμάξια, θά είσχωρδσε στο έσωτερικό τού πύργου—άν θά τó κατώρθωνε έννοείται— και τότε θα παρακολούθησε μια σκηνή, από τις πιο άπίστευτες.

Η σκηνή αυτή, πού θα την άφηγηθούμε στον άναγνωστή με κάθε λεπτομέρεια, έτετυλίχθη μέσα στο παλιό γαυθικό έκκλησάκι τού πύργου, πού με την ελπίδα έγκατάλειψη στην όποία βρισκότανε ματαυρούσε περισσότερο από κάθε τι, την άνευλάβεια τού πυργωδεσπότου.

Έπάνω στην άγια τράπεζα, βρισκόταν ξαπλωμένο ένα άκίνητο ανθρώπινο σώμα. Ήταν μια γυναίκα, τελείως γυμνή, της όποίας τó πρόσωπο μονάχα ήταν σκεπασμένο με μια πυκνή νταντέλλα. Τό λιγοστό φως των τριών άναμμένων λαμπάδων πού έκαιγαν έδειχνε μια γυναίκα νέα, όχι περισσότερο από τριάντα χρονών και εξαίρετικά άμορφη. Η εξαίεσία λευκότης της άπαλης επιδερμίδος της, οί άρμονικές γραμμές τού ύπέροχου κορμιού της, τά τρυφερά της στήθη και οί λαξευμένοι ώμοι της έθύμιζαν τ' άγάλαπτα των άρχαίων θεών τού Όλύμπου. Έφθανε μόνη ή παρουσία της γυναίκας αυτής, για να φέρη πίσω θριαμβευτικά την έποχή της είδωλολατρείας.

Είπαμε ότι ή γυναίκα αυτή έμενε ξαπλωμένη άκίνητη, πάνω στην άγια τράπεζα. Τριγύρω της, γλιστρούσαν άθόρυβα οί σκίες πολλών ανθρώπων. Στην πόρτα τού νάρθηκος, στεκόταν φρουρός, ένας ψηλός μελαχροινός άνδρας. Ήταν ο Ρόμανο.

Έβλεπε, μέσα στο έγκαταλειμμένο και θεβηλωμένο ιερό παρουσιάσθηκε ο Γκυμπουργκ, ντυμένος σαν παπάς, με ιερά άμφια. Στο χέρι του κρατούσε ένα μεγάλο κρυστάλλινο ποτήρι, με πλατεία βάση. Πλησίασε την γυμνή γυναίκα και άφου ψιθύρισε κάτι άκατάληπτα λόγια, άκούμπησε τó άδειο ποτήρι, πάνω στην κοιλία της.

Άμέσως κατόπι, ή Βουαζέν έρριξε μέσα στο θυμιατήρι ένα δυνατό, μεθυστικό άρωμα, πού έφερε ζάλη. Η μικρή έκκλησία γέμισε από πυκνά σύννεφα καπνού και τότε άρχισε μια λειτουργία, άκόμα ακριβώς με την θεία λειτουργία πού γίνεται στις έκκλησίες. Ό Γκυμπουργκ ψιθύριζε με τή σπασιμένη φωνή του λατινικούς και οί άλλοι έψαλαν σιγανά, με φωνές όρημητικές και συντονισμένες. Τή στιγμή, όμως, πού έπρόκειτο να διαβάσθ τó Εθαγγέλιο, ή λειτουργία έλαβε άλλη τροπή. Η Βουαζέν έφερε ένα μικρό νεογέννητο άγοράκι, έντελώς γυμνό και τó προσέφερε στον Γκυμπουργκ, μαζί με ένα μεγάλο χρυσό μαχαίρι. Η όσα της άνθρωποθυσίας είχε φθάσει.

Μέσα στη βαρεία και καταθλιπτική σιγή πού επικρατούσε στο μισοσκοτεινό έκκλησάκι, ο Γκυμπουργκ πήρε τó άρτιγέννητο βρέφος, τó σήκωσε ψηλά κι' άρχισε να προσέφη μετά λατινική προσευχή. "Υστερα, πήρε τó χρυσό μαχαίρι και με παγερή άπάθεια, τó πλησίασε στο λαιμό τού παιδιού. Μια διαπραστική κραυγή άκούσθηκε. Και τó άπλιτο σώμα της γυμνής γυναίκας γέμισε από σταλαγματίες αίματος. Τού αίματος τού σφαγμένου παιδιού...

Τό ύπόλοιπο αίμα τού βρέφους, ο Γκυμπουργκ τó μάζεψε μέσα στο κρυστάλλινο ποτήρι πού ήταν επάνω στην κοιλία της γυμνής γυναίκας. Και όταν τó μικροσκοπικό σώμα στραγγίσε τελείως από αίμα, ο μάγος τó πέταξε με προσηφονήση μέσα σε μια μικρή σκάφη, πού την πήρε άμέσως ή Βουαζέν και την έκρυψε σ' ένα υποσόλο.

Η άνθρωποθυσία είχε λήξει. Η λειτουργία, όμως, της μαύρης μαγείας είχε κι' άλλη συνέγεια. Ό Γκυμπουργκ πήρε τó ποτήρι με τó αίμα τού παιδιού, τó βύωσε και ψιθύρισε την άκόλουθη προσευχή:

(Συνέχεια στο προσεχές)

« ΣΚ' »



Ἀντζέλικα φίρο μου,  
Ἐχω νὰ σοῦ ρακοντάρω μαντατά, τζόγια μου, νὰ σοῦ σκαρτάρη τὸ τσερβέλο. Τὴν ἄλλες πού λές, μὲ μπλέξανε κάτι κοπελλοῦδες σὰν τὰ κρύα τὰ νερά, νεραϊδογεννημένες, μάτια τῶνε ματιῶνε μου, θηλυκοὶ διαόλοι μὰ τὸν Ἄγιο, μεγάλη ἡ χάρη του, καὶ μὲ πήγανε στὰ χιόνια τῆ Πάρνηθας μὲ τὸ ὠτομομπλιό!... Τόμου κι' ἐφτάσαμε, εἶχανε οὐλες τσου, μαζὶ τσου, κάτι μισόταθλες μακρὺς ἴσαμε δυόμισο δρυῖες ἡ κάθε μία τσου, σκί παναπή γιὰ τῆ χιονοδρόμιες πού λένε σ' τῆ Ἄλπεις καὶ τῆ Νορβέγια, καὶ μοῦ τῆ φορέσανε στὰ ποδάρια καὶ μὲ ἀμολύσανε στὴν ἠκατηφόρια!... Ὠχου, ἀνατριχίλες καὶ τρομάρα μου, παναπή! Ἐτσούλαγα-ἔτσούλαγα, γκλισσάντος καὶ κατεβασόμενος, φίρο μου, πάνω στὸ χιόνι πού νόμισα πὼς ἦρθε τὸ τελευταῖο μου τὸ μομέντο!... Τί μὲ περάσανε πὼς ἤμουνα; Ἡ Χέννου ἡ Σόνια πού τσουλάει σ' τσου πάγους στὸν κινηματογράφο; Μοῦρθε μερμηρία!... Μ' ἐπιασε σπαθέντο, μὰ τὸ καρδιαναρῖο τ' Ἀη-Νιόνιου, μεγάλη ἡ χάρη του, ὡς πού στὸ φινάλε βρέθηκ' ἕνα δέντρο καὶ μ' ἐρρετόρισε στὸν τόπο!... Τὸ πὼς μὲ ἀρρετόρισε, κάλλιο νὰ μὴ στὸ πῶ, τζόγια μου. Ἐχτύπησα παναπή τὸ καύκαλό μου στὸ δέντρο καὶ εἶδα τὸν οὐρανο σφοντύλι!... Ἄνοιξε ἡ κόκα μου καὶ μὲ πήγανε σ' ἕνα ὀπιτόλιο — ρασοκομεῖο παναπή — καὶ τώρα σοῦ γράφω, τζόγια μου Ἀντζέλικα, ρεπαντῆτος καὶ κόντρα ρεπαντῆτος πού θ' ἀκούω Πάρνηθα καὶ χιόνια καὶ σκί — τῆ μισόταθλες λέω — καὶ θὰ σκεπάζωμαι ἐφταπαπλωματῆτος!...

Σὲ φιλῶ νολτσίσμα  
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Η ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ

Ἄμάν, ἀμάν!... Ἀκάριστο κόσμο ἔνεται!... Προφὲ τζάνουμ, ἰφιλο ντικό μου μουσιού Ἰπίτη λεάμενο ἔκανε:  
— Ἄντε Καραμπέτ, μεάλο ζιαφέτι ἀπόψε ἔνεται. Τεῖο ντικό μου, μουσιού Ἰάννη ἔορτῆ ἔκει, ἐπισκεπτομένο τὰ κάνωμε, ἀμὰ τεῖο ντικό μου κουβαρντὰ ἄνθρωπο, κρατημένο τὰ κάνη φασπότι μεάλο!...  
Ἄχ, τζάνουμ!... Τσοκ πεινασμένο ἔνομουνα, ἀμὰ φασπότι ἰστὲ ζιαφέτι ἀκουσμένο ἔκανα, καρὰ μου ἐπήνησα τρία φορές.  
— Ἄσκολουσιν! εἶπα. Πααιμένο τὰ κάνωμε. Ἄμὰ, βέβαιο ἄνθρωπο εἶσαι φασπότι ἔνεται;  
— Ἐβετ ζάβαλι, ἔβετ!... Ἐγκώ, τεῖο ντικό μου μπουναμὰ σταλμένο ἔκανα τέσσερα ἀριόπαπια!... Ἄναντίν; Ἰστὲ τεῖο ντικό μου μουσιού Ἰάννη, φιλότιμο τὰ πιάνει μουσαφιρλίκια ὄντὰ ντικό του τὰ κάνει!... Ἄναντίν;  
— Ἄναντίν, μουσιού Ἰπίτη!...  
Ἰστὲ, πααιμένο ἐνόμαστε. Μπονσουάρ μουσιού Ἰάννη, χόρνια πολλὰ νὰ ἔνεαι... Μερσί, μερσί, μουσιού Ἰάννη λεάμενο ἔκανε, ἰστὲ ἰσοκολατάκι μικρὸ-μικρὸ βγαλμένο ἔκανε, καταπιωμένο νὰ ἔνεται.  
Μουσιού Ἰπίτη, ἰφιλο ντικό μου, ἀέρα τζάνεμ, μυρισμένο ἔκανε, μυρουντιά ἀριόπαπια ψημμένο νὰ ἰκατολάβη, ἀμὰ γιόκ μυρουντιά, γιόκ ἀριόπαπια, γιόκ ζιαφέτι, γιόκ κουβαρνταλίκι, μουσαφιρλίκι νὰ φαίνεται.  
Μουσιού Ἰπίτη βρασμένο ἦτανε...  
— Ἄμάν, ἀμάν, τί πάταμε, ἔλεε. Ἰστὲ τεῖο ντικό μου ἀριόπαπια ἐπήρε, ἀμὰ πὰ πια ἔκανε!...



Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΚΡΥΟ...

Κρύα, Μανιώ μου, τσουχτερὰ, ἐπάγωσαν καὶ τὰ νερά ἀπ' τὸ πολὺ τὸ ἀγιαζί!... Μοῦ πάγωσε καὶ ἡ μιλιὰ καὶ ἡ θερμὴ σου ἀγκαλιὰ κι' ἐκείνη ξεπαγιαζέει!... Καὶ γύρω στὸ μαγκάλι μαὶ κλαίμε τὸ μαῦρο χάλι μας!...



Παγώνουμε δλημερὶς κι' ἐμένα, σπλάχνο, τί θαρρεῖς, μοῦ πάγωσε κι' ἡ γλώσσα καὶ ἂν χιονίσῃ ἀφειδῶς, ἐγὼ θὰ γίνω Φινλανδὸς κι' ἐσὺ θὰ γίνῃς Ρῶσσα... Καὶ τότε, ἂν θελήσωμε, διαφορὲς θὰ λύσωμε!

Θὰ κάμη κόσμο καὶ ντουινῶ φέτος αὐτὴ ἡ παγωνιά καὶ θὰ μᾶς ρίξη χάμα, διότι φαίνεται ἡ Ἑλλάς καπάντησε — καὶ μὴ γελᾶς — Φινλανδικό... Πετσάμο καὶ πᾶμε νὰ πλαιγιάσωμε γιὰ νὰ μὴν ξεπαγιασώμε!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΘΕΡΜΑΝΣΗ...

Ἄν θέλῃς λίγη ζεστασιά, ἔλα μὲ κάθε ξενοιασιά στὴν τρυφερὴ μου ἀγκάλῃ, πού, δίχως διόλου νὰ ντραπῶ, πρέπει αὐτὸ νὰ σοῦ τὸ πῶ. εἶναι σωστὸ μαγκάλι!... Κοντὰ μου λίγο στάθηκες κι' αὐτοστιγμὲ ζεστάθηκες!



Κι' ἐγὼ τῆ ζέστη τὴν ποθῶ, γι' αὐτὸ ἂν τύχη καὶ βρεθῶ σὲ μία σάλλα, μ' ἄντρα, ζεσταίνομαι ἀληθινὰ, γιὰτὶ θαρρῶ, τρόπον τινά, πὼς ἔχω... σ α λ α μ ἄ ν τ ρ α ι. Καὶ δίχως κᾶν νὰ φαίνομαι ἀνάθω καὶ ζεσταίνομαι!...

Παράτα κάθε σου δουλειὰ καὶ ἡ ζεστὴ μου ἀγκαλιὰ πού ἔχει πιά κορώσει, χωράει γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἀρκεῖ νὰ θέλουν καὶ νάρθοῦν κι' οἱ Φινλανδοὶ κι' οἱ Ρῶσοι!... Ἐξω τὸ κρύο ἄς μαίνεται, μὰ ἡ Μανιώ... θερμαίνεται!

Η ΜΑΝΙΩ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ἄγιος Πέτρος πέθανε. Ἡ ψυχὴ του ἐγκατέλειψε τὸν φαρτὸ αὐτὸ κόσμο καὶ ἀπὸ σύννεφο σὲ σύννεφο, ἀνέβηκε ὡς τὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖ, εἶδα τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Πῆγε κατ' εὐθείαν καὶ κτύπησε. Ὁ Ἄγιος Πέτρος τοῦ ἀνοίξε:  
— Τί θέλεις;  
— Νὰ μπῶ μέσα.  
— Τ' ὄνομά σου;  
— Μάριος.  
— Ποιὸς Μάριος;  
— Ὁ Μάριος ἀπ' τῆ Μασσαλία, διάβολε!

Ἄγιος Πέτρος στραβομουτσουνασε. Τὸν ἔβαλε ὠστόσο μέσα, ἀνοίξε ἕνα τεράστιο κατῆστιχο, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φυλλομετρεῖ. Σὲ λίγο, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶπε:  
— Δὲν ὑπάρχει ἕνας Μάριος μονάχα ἐδῶ μέσα. Ἐχῶ 263 Μάριους, μὰ ὅλοι ἔχουν ἕνα ἐπίθετο. Δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ σὲ δεχθῶ...

Ἄγιος Πέτρος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ γάνουν εὐκόλα. Σκέπτεται πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ὑπάρχει καὶ τὸ Καθατήριο. Φεύγει λοιπὸν καὶ κατευθύνεται πρὸς τὰ ἀνά...

Μὰ ἡ ἴδια ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται! Ὁ φρουρὸς τοῦ Καθατηρίου, τὸν ρωτᾷ:



ἘΝΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ  
Ἡ σύζυγος (τὴν ὥρα πού κατευθύνει τὸν ἄντρα τῆς): Πάρε αὐτὸ τὸ Πετρόλ Κανά καὶ δόστο στὴν δακτυλογράφο σου! Μοῦ φαίνεται πὼς τῆς πέφτουν τὰ μαλλιά!...

— Ποιὸς εἶσαι;  
— Ὁ Μάριος.  
— Ποιὸς Μάριος;  
— Ὁ Μάριος ἀπ' τῆ Μασσαλία.  
Νέος ἔλεγχος τῶν καταστίχων. Καὶ ἡ ἀπάντησις ἐξ ἴσου ἀπογοητευτική:  
— Ὑπάρχουν ἐδῶ γραμμένοι 2.563 Μάριοι, μὰ ὅλοι ἔχουν ἐπίθετο. Δὲν μποροῦμε νὰ σὲ δεχθῶμε.  
Ὁ Μάριος οὔτε τώρα δὲν ἀπελπίζεται: ὑπάρχει κι' ἡ Κόλασις!  
Χαιρετᾷ λοιπὸν καὶ φεύγει.  
Ὅταν ἔφθασε στὴν Κόλασι, ἀντίκρουσε τὸν Διάβολο.  
— Ποιὸς εἶσαι;  
— Ὁ Μάριος.  
— Ποιὸς Μάριος;  
— Ὁ Μάριος, βρέ, ἀπὸ τῆ Μασσαλία! Ὁ Διάβολος ἀνοίγει τὰ κατῆστιχά του. Καὶ σὲ λίγο ἀποφαινεται:  
— Δὲν μπορῶ φιλε μου, νὰ σὲ δεχθῶ. Ὑπάρχουν ἐδῶ γραμμένοι 85.732 Μάριοι, μὰ ὅλοι ἔχουν κι' ἕνα ἐπίθετο...  
Ἐτσι, ὁ Μάριος ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Μασσαλία. Γι' αὐτὸ ἔμεινε... ἄ θ ἄ ν α τ ρ ο ι

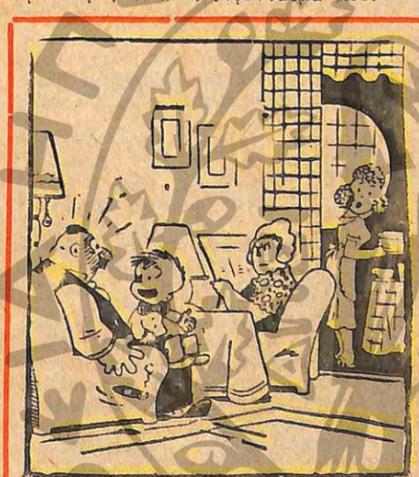
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἄγιος Πέτρος πέθανε. Ἡ ψυχὴ του ἐγκατέλειψε τὸν φαρτὸ αὐτὸ κόσμο καὶ ἀπὸ σύννεφο σὲ σύννεφο, ἀνέβηκε ὡς τὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖ, εἶδα τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Πῆγε κατ' εὐθείαν καὶ κτύπησε. Ὁ Ἄγιος Πέτρος τοῦ ἀνοίξε:  
— Τί θέλεις;  
— Νὰ μπῶ μέσα.  
— Τ' ὄνομά σου;  
— Μάριος.  
— Ποιὸς Μάριος;  
— Ὁ Μάριος ἀπ' τῆ Μασσαλία, διάβολε!

καὶ ὁ μᾶριος, μὲ δλη του τὴν ψυχρα...

μία:  
— Μὴν πλησιάζεις! ἀπαντᾷ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ, εἶναι τὸ... φάντασμά μου!



ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΒΑΡΩΝ  
— Δὲ μοῦ λές, μπαμπά. Ποιὸς θαρραίνει πιδ πολὺ στὰ γονατά σου, ἐγὼ ἢ ἡ Μαρούλα;

ΜΙΣΟ—ΜΙΣΟ

Τὸ ζεῦγος Μαρῖου δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, γιὰτὶ τὸ μικρὸ τους κλαίει ὅλη τὴ νύκτα. Στὸ τέλος ὁ Μάριος λέγει στὴ γυναίκα του:  
— Δὲν πᾶς νὰ νανορίσης λίγο τὸ μαρῶ;  
— Καὶ γιὰτὶ νὰ πᾶω ἐγὼ; ἀπαντᾷ ἐκαίνη. Μόνο δικό μου εἶναι τὸ μαρῶ; Μαζὶ τὸ κάνουμε! Τὸ μισὸ εἶναι δικό μου, τὸ μισὸ εἶναι δικό σου!  
Ὁ Μάριος βρίζει λογικὴ τὴν παρατήρησι καὶ σιωπᾷ. Σὲ λίγο ὅμως ἔχει μίαν ἐπινεύρησι:  
— Πῆγανε, λέει στὴ γυναίκα του, νὰ νανορίσης τὸ δικό σου μερίδιο... Κι' ἄσε τὸ δικό μου μερίδιο νὰ κλαίη...  
ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΤΙΣ ΕΞΟΜΕ ΠΟΤΕ  
Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ κάθονται ἐξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Ἐξάφνα περνᾷ μπροστά τους μίαν νεαρὴ κυρία.  
— Ἐ Μάριε! τοῦ λέει ὁ Ὀλίβ. Τὴν γνωρίζεις αὐτὴ τὴν ἄμορφη πού περνᾷ; Κι' ὁ Μάριος, φιλοσοφικά:  
— Ὅχι καὶ πολὺ... εἶναι ὅμως ἡ γυναίκα μου.

# Ο ΛΗΣΤΗΣ

Έν. δραμαϊκὸ διήγημα  
τοῦ ΖΑΝ ΜΙΡΑΜ Π. Λ

Ο Καντηλιανόφης κίταζε γιὰ μίαν ἀκόμα φορά τὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του. Ἦταν μεσάνυχτα παρά εἴκοσι. Σηκώθηκε καὶ ἀμέσως πάλι ξανακάθησε, γεμάτος ἐκνευρισμό. Πῆρε ἕνα βιβλίο, ἀλλὰ τὸ πέταξε ἀμέσως μεθύμω.

—Περίεργο πράγμα! ψιθύρισε. Κάνω σὰν νάμουναι πρωτάρης. Τί διάβολο συγκινήσις εἶναι αὐτὴ πού μ' ἐπίασε;

Κι' ἐκρυσσε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ὁ Πέτρος Ζαλλῶ ἢ Καντηλιανόφης, ὅπως τὸν εἶχαν βαφτίσει οἱ συναδέλφοι του, ἀπὸ τότε πού ἀπεγύμνωσε μίαν ἐκκλησιά, ἦταν ἕνας ἀντρας ψηλός, κοκκαλιάρης καὶ νεύρωδης. Ντυμένος μετ' ἐκδοῦμι δλόμυρο ὅπως ἦταν, ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν δικηγόρου, γιαιοῦ, δικαστοῦ ἢ συμβολαιογράφου. Τὸ βλέμμα του, ὅμως, ἦταν φοβερὰ σκληρό.

Πέρασαν ἀκόμα κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ὁ Πέτρος Ζαλλῶ, ὁ τρόμος τῶν ἀδαμαντωπῶν, ἐξακολουθοῦσε νάμιναι συλλογισμένος, μελετώντας τὴν ἐπιχείρησιν πού ἐσκόπευε νὰ κάνῃ σὲ λίγο. Μίαν ἐπιχείρησιν πού θὰ ἔκανε πάταγο τὴν ἄλλῃ μέρα.

Πέρασαν ἀκόμα κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ὁ Πέτρος Ζαλλῶ, ὁ τρόμος τῶν ἀδαμαντωπῶν, ἐξακολουθοῦσε νάμιναι συλλογισμένος, μελετώντας τὴν ἐπιχείρησιν πού ἐσκόπευε νὰ κάνῃ σὲ λίγο. Μίαν ἐπιχείρησιν πού θὰ ἔκανε πάταγο τὴν ἄλλῃ μέρα.

Τέλος... «Καντηλιανόφης» ἔβγαλε τὸν ἀναστεναγμὸ καὶ σηκώθηκε. Εἶχε πάρει πιά τὴν «πόφασιν» του, μετὰ τὴν ψυχραιμία πού χρειαζόταν. Ἐπιθεώρησε γιὰ μίαν ἀκόμα φορά τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεία του. Τάβαλε σὲ μίαν μικρὴν μαύρην κασσετίναν, τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μασκάλῃ του καὶ βγήκε ἔξω.

Τὸ Παρίσι ἦταν σιωπηλό. Τ' αὐτοκίνητα κυλοῦσαν ἀθόρυβα. Κι' ὁ «Καντηλιανόφης», ἀφοῦ διέσχισε τὴν λεωφόρον Δημοκρατίας καὶ τὴν Πράσινη ὁδὸ, ἐτοιμάστηκε καὶ στρίψῃ στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Βολταίρου, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὰ ὀρθῶνται μπροστά του δύο ἄντρες:

—Ἀστυνομικοί! Ποῖς εἰσθε καὶ πού πηγαίνετε;

—Συγγνώμην, κύριοι, διεμαρτυρήθη ὁ Καντηλιανόφης. Οἱ τρόποι σας εἶναι πολλὸ μελοδραματικοί. Εἶμαι ἕνας φιλήσυχος πολίτης, ἕνας μειωτῆρ καὶ πηγαίνω σ' ἕνα τσεκὸ τῆς πόλεως.

—Ἐχετε πιστοποιητικά;

Ὁ ψευτογιατρός διέστειλε τὰ χεῖρά του σ' ἕνα ἀπροσδιόριστο χαμόγελο. Καὶ κρατώντας μετὰ τῶνα χερί ἐπιδεικτικὰ τὴν κασσετίναν μετὰ τὸ διαρρηκτικὰ του ἐργαλεῖα, βύθισε τὸ ἄλλο χερί του στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε ἕνα μπιλλιέτο.

—Εἰμὲν οἱ γιατροί, εἶπε, δὲν κουβαλοῦμε πᾶναι μᾶς πιστοποιητικά. Νά, ὅμως, ἡ κασσετίναν μετὰ τὰ ἐπιχειρηματικὰ μου ἐργαλεῖα πού κρατοῦν τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατον. Μὴ μετ' ἐξομολογῆτε περισιπῆστε. Ὁ νόμος μου εἶναι πῶς πολὺτιμος ἀπὸ τὸν δικό σας.

Μιλοῦσε μετ' ἐτοιμὴν ὀρεοπτικὴν πανερότητα, καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ μεθίσταντο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε:

—Πηγαίνετε, γιατρε, στὴ δουλειά σας καὶ συνωρῆστε. Καλὴ γέννα!

να!

Ὁ ληστής ἀπομακρύνθηκε μετὰ τὸ ἐπιβλητικὸ του βῆμα, τελειῶς ἀτάραχος καὶ τελειῶς ψυχραιμῶς. Μῆπως ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἀντίκρουε ἀστυνομικούς;

Τράβηξε πρὸς τὴν Πλατεία τοῦ Ἐθνικοῦ. Ἐξαφνα, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ μίαν πολυκατοικία, εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς μίαν γυναῖκα, ἀναμαλλιασμένη καὶ μετὰ μάτια δακρυσμένα. Τὸν πλησίασε καὶ μετὰ φωνὴν γεμάτην σπαραγμὸν, τοῦ εἶπε:

—Κύριε, κύριε! Εἰσθε ὁ γιατρός;

Ὁ Καντηλιανόφης ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ὑποκλίθηκε κι' εὐγένειαν, καὶ εἶπε:

—Δὲν ξέρω, κυρία μου ἂν εἶμαι «ὄ» γιατρός, πάντως, ὅμως, εἶμαι γιατρός. Ἐχετε μήπως ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συνδρομή μου;

Ἡ ἀγνωστὴ σήκωσε τὰ χεῖρα τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν:

—Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε γιὰ τὸν ἐαυτό μου, ἀπήντησε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅμως, ὑπάρχει κάποιος πού...

—Ὁ ἀντρας σας;

—Ναί, εἶναι...

—Αὐτὸς σὰς χτύπησε κι' εἰσθε ματωμένη στὸ πρόσωπο;

—Ὁ! Γιατρε, δὲν πρέπει νὰ τὸν κατακρίνετε. Εἶναι μεθυσμένος καί... Ὁ ψευτογιατρός ἀπήντησε αὐστηρά:

—Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κουρασθῶ πολὺ γιὰ ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς σὰς ἔχει δηλητηριάσει τὴν ζωὴ. Ἐλάτε, πᾶναι νὰ σὰς ἐπιδέσω τὰ τραύματα...

—Ὁχι, δὲν ἔρχομαι. Ἐκείνος ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σας! Ἀνεβήτει Τηλεφώνησα, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀπήντησαν. Εἶπα, ὅμως, καίτοι δὲν ἤξερα ἂν ἦταν κανεὶς στὸ ἀκουστικό, νὰ μοῦ στείλουν ἕνα γιατρό. Γι' αὐτὸ νόμισα ὅτι εἰσθε σεις ὁ γιατρός πού περιμένα. Ἀνεβήτε, λοιπόν. Πηγαίνετε νὰ τὸν σώσετε... Κινδυνεύει... Ἐμένα, ἀφήστε με νὰ φύγω...

—Καὶ πού σκοπεύετε νὰ πάτε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο; Κανένα ξενοδοχεῖο δὲν θὰ σὰς δεχθῇ, εἶπε ὁ ψευτογιατρός. Ἐχετε φίλους, συγγενεῖς;

Ἐκείνη ἔκανε «ὄχι» μετὰ τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τῆς γέμισαν δάκρυα.

—Θὰ πάω σ' ἕνα σταθμὸ καὶ θὰ πάρω ἕνα ὁποιοδήποτε τραῖνο, γιὰ νὰ πάω ὀπουδήποτε. Ἐσεῖς, ὅμως, θ' ἀνεβήτε νὰ τὸν δῆτε. Ὅχι, πᾶτε στὸ τρίτο πάτωμα καὶ θὰ ντυθῆτε τὴν πρώτην πόρταν πού θὰ δῆτε ἀπέναντι. Περνώντας ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, θὰ πῆτε τὸ ὄνομα Πάνζ.

Ὁ «Καντηλιανόφης» χαμογέλασε ασκοαστικὰ. Ἡ ζωὴ τοῦ προσέφερε μίαν ἀπροσδόκητη περιπέτεια τὸν καλοῦσε νὰ κινήσῃ τὸν γιατρό σ' ἕνα ἐτοιμοθάνατον!

Δὲν δίστασε, ὅμως, οὔτε στιγμὴ. Καὶ μὲ τὴν ἀγνωστὴν ἀπομακρύνθηκε, οὕτως πέσασε ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, φώναξε τὸ ὄνομα Πάνζ καὶ εἰσεχώρησε στὴν πολυκατοικία ἀνεμόλητος. Σὲ λίγο, ἔφθασε στὸ τρίτο πά-

τωμα, σταμάτησε μπροστὴν ἀντικρυνὴν πόρταν, τὴν ἀνοίξε, καὶ μπῆκε μέσα.

Πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, βρισκόταν ξαπλωμένος ἕνας ἀνδρας, μετ' ἐξομολογῆσιν ἀποπληκτικόν, πού ἀνέπνευε μετὰ δυσκολία καὶ πού φαινόταν ἐτοιμοθάνατος.

—Ποῖς εἰσθε; ψιθύρισε μὲ μὲ εἶδε μπροστὰ του ἕνα ἀγνωστὸ.

—Εἶμαι ὁ γιατρός, ἀπήντησε ὁ ληστής. Μετὰ κάλεσε ἡ γυναῖκα σας. Ὅπως βλέπω, ὑποφέρετε πολὺ...

Ἄλλ' ὁ ληστής δὲν ἐσυνέχισε τὴν κουβέρτανά του. Μπροστὰ στοῦ ντιβάνι εἶδε σκορπιμένα ἕνα πλήθος ἀπὸ χιλιόφραγκα κι' ἀπὸ διαμαντοπέτρες, πού ἀστραποβολοῦσαν. Ἐσκυ-

τωμα, σταμάτησε μπροστὴν ἀντικρυνὴν πόρταν, τὴν ἀνοίξε, καὶ μπῆκε μέσα.

Πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, βρισκόταν ξαπλωμένος ἕνας ἀνδρας, μετ' ἐξομολογῆσιν ἀποπληκτικόν, πού ἀνέπνευε μετὰ δυσκολία καὶ πού φαινόταν ἐτοιμοθάνατος.

—Ποῖς εἰσθε; ψιθύρισε μὲ μὲ εἶδε μπροστὰ του ἕνα ἀγνωστὸ.

—Εἶμαι ὁ γιατρός, ἀπήντησε ὁ ληστής. Μετὰ κάλεσε ἡ γυναῖκα σας. Ὅπως βλέπω, ὑποφέρετε πολὺ...

Ἄλλ' ὁ ληστής δὲν ἐσυνέχισε τὴν κουβέρτανά του. Μπροστὰ στοῦ ντιβάνι εἶδε σκορπιμένα ἕνα πλήθος ἀπὸ χιλιόφραγκα κι' ἀπὸ διαμαντοπέτρες, πού ἀστραποβολοῦσαν. Ἐσκυ-



—Κύριε! Κύριε! εἶς ὁ γιατρός.

ψε, τὰ μάζεψε ὄλα καὶ τάβαλε πᾶναι στὸ τραπέζι.

—Δόστε τα ἐδῶ, εἶπε, εἶναι δικὰ μου. Εἶμαι πλούσιος. Θὰ πεθάνω καὶ θέλω νά...

Ὁ ψευτογιατρός ἐκάγχασε καὶ κίταζε τὸν σφυγμὸ τοῦ μεθυσμένου.

—Ὁχι, φίλε μου, ψιθύρισε, αὐτὰ τὰ μπιζοῦ καὶ τὰ χιλιάρικα εἶναι δικὰ μου τώρα. Ἐσὺ θὰ πεθάνῃ καὶ δὲν ἔχεις πιά καμμίαν ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Ἐνῶ ἐνῶ πού θὰ ἴθω...

Ὁ σφυγμὸς τοῦ ἐτοιμοθανάτου ὄσο πῆγαινε καὶ ἔσβυνε. Παρ' ὄλα, ὅμως αὐτὰ, ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ληστοῦ.

—Εἰσθε, λοιπόν, κλέφτης; ρώτησε, μετὰ φωνὴν πού μὲν ἄκουγόταν.

—Ναί.

—Ἄλλὰ τότε...

Δὲν ποῦλαβε, ὅμως, νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσιν του. Τὰ μάτια του ἐκλείσαν καὶ τὸ στόμα του ἔμεινε ὀρθῶνται.

Τότε ὁ Καντηλιανόφης μάζεψε τὰ μπιζοῦ καὶ τὰ γοήσια, τάβαλε στὴν τσέπη του καὶ ποῖν φύγη. Ψιθύρισε στὸ αὐτὸ τοῦ νεκροῦ:

—Ναί, εἶμαι ληστής. Ἄλλὰ σέβομαι τὴν γυναῖκα σου δὲν τίς δέσνω ὅπως ἐσὺ!... ΖΑΝ ΜΙΡΑΜΠΕΛ

# ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

## Περίληψις προηγουμένων

Ὁ Νέδ Κάρσον νέος μηχανικός, διευθυντὴς ἐπὶ τρία ἔτη μίαις ἐταιρίας στὴν Ἰάβα πέρασε ἐπιστρεφέν ἐκ' ἀδείας ἀπὸ Λονδίνου ἀπὸ τὴ Σιγγαπούρη, γιὰ νὰ δῇ τὸν παλῆτὸ του συμμαθητὴ καὶ φίλ. Μιόρο, γιατρό στὸ Νοσοκομεῖο τῆς πόλεως. Στὸ κομικὸ ρεστوران πού πῆγαν νὰ φᾶνε, συνάντησαν τὸν βοτανολόγον Πέερν Δίξον ἕναν περίεργον τύπον μιγάδες, μετὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Τρέσσα, μίαν ξανθὴ καλλονή, τὴν ὁποία συνεπάθησε πολὺ ὁ Κάρσον.

Μετὰ τὸ δείπνον ὁ Κάρσον συνοδεύει τὴν Τρέσσα στὴν βίλλα, ὅταν βλέπει κρυφωμένον στὴν πόρταν ἕνα κομμάτι γαλαζιοχαρτόνι μετὰ ἕνα κόκκινον ἀριστερὸν χερί ζωγραφισμένον ἐπάνω. Εἶναι μίαν προειδοποίησις γιὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς. Τὸν ἀπειλοῦν διὰ τρίτην φοράν μετὰ θάνατον.

Ἡ κόρη εἶνε ἀπελπισμένη. Δὲν τοῦ ἐξηγεῖ ὅμως τί συμβαίνει γιὰτι κι' ἡ ἴδια δὲν ξέρει. Τὸν παρακαλεῖ δὲ ἰδιαίτερος νὰ τὸ φυλάξῃ μυστικῶς γιὰτι ὁ ἀδελφὸς τῆς τῆς ἔχει συστήσει νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Τὴν ἐπομένην ἡ Τρέσσα βλέπει τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ μπαίνει χλωμός. Τῆς ζητῶ ἕνα ποσὸν πού ἔγασε λείει στὰ χερτὰ. Κάποιον ὑποπτό ὑποκείμενον περιμένει ἔξω. Ἡ Τρέσσα ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάποιος ἔχει δῆ τὸν ἀνθρωπο αὐτό. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ὁ Πέερν δὲν φαίνεται στὴν τραπεζαρία καὶ ἡ Τρέσσα τὸν βρίσκει σὲ λίγο στὸ δωμάτιόν του λιπόθυμον ἀπὸ ναρκωτικά.

Ὁ Κάρσον μὲν εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι, ὅταν ἀπὸ τὸν χορδὸ τῆς Πρεσβείας, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε τὸ τηλεφῶνόν του. Ἐτρεξε ἀμέσως στὸ ἀκουστικό.

## 4ον

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΡΣΟΝ, εἶνε ὁ κ. Κάρσον;

—Ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Τρέσσας, τρομαγμένη.

—Ἐλάτε, ἐλάτε ἀμέσως, κατὶ φοβερὸ μᾶς συμβαίνει, πολὺ φοβερὸ.

—Ὁ ἀδελφός σας;

—Ναί, ναι, ἀθρόητες;

—Ἀμέσως.

Κατέβηκε, ἀφοῦ ντύθηκε βιαστικὰ, πῆρε τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔφυγε σὰν τρελλός. Ὁ φύλακας τὸν κῆρυξε νὰ σένη σὲν ἀστοραπῆ, κι' ἔκανε τὸ σταυρὸν του.

Ἐπιμέρισε κι' ὁ οὐρανὸς εἶνε κοκκινίσει στὸν οὐρανόν. Ἀπὸ τὴ φωνὴν τῆς Τρέσσας στὸ τηλεφῶνον, συνεπέρανε πῶς τὸ δῶμα εἶχε συντελεσθῆ.

Ἐφθασε στὴν βίλλα. Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως κι' ἐφάνηκε τὸ κίτρινον πρόσωπον τοῦ Κινέζου.

Ὁ Κάρσον προχώρησε βιαστικὰ. Στὸ γῶλλον ἐκάθητο ἡ Τρέσσα, μετὰ τὴν τουαλέτταν τοῦ χορδὸ ἀκόμη, καὶ μετὰ τὸ πρόσωπο μετὰ στίς παλάμες. Δὲν ἐκινήθηκε παρά ὅταν ἐκείνος τῆς μίλησε. Πετάχτηκε ἐπάνω μετὰ τρομαγμένα χαρακτηριστικά κι' εἶπε:

—Ἐκεῖ, ἐκεῖ μέσα! Εὐχαριστῶ πού ἤρθατε.

Ἐδείξε τὸ σαλονάκι τῆς μουσικῆς. Ἐκείνος ἐδίστασε μίαν στιγμὴ.

—Εἶναι...; ρώτησε.

—Ἐκεῖ φοβερό! ἀπήντησε ἐκείνη μετὰ λυγμὸν.

Μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ἐπάνω στὸ ντιβάνι, ἕνα σῶμα ἦταν σκεπασμένον μετὰ σεντόνι. Ὁ Κινέζος ὄρθιος πίσω του, παρακολουθοῦσε σὰν ὀρεογᾶλκινον εἶδωλον.

—Πολὺ τρομερό! ψιθύρισε. Κακὸ πῶγμα. Ὁ Βάν-Σου σκέπασε ἀφαντικῶς ὁ Κάρσον σήκωσε ἀγῶν τὸ ματωμένον σεντόνι. Τὸ σῶμα τοῦ Πέερν Δίξον φά-



νηκε, νευτωμένον, ψυχρὸ, καὶ φοβερὸ στὴ θέα. Τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπον φρικῶδες παραμορφωμένον ἀπὸ κτυπήματα, δὲν ἀνεγνωρίζονταν. Μόνον τὸ σαγόνι καὶ ὁ λαμῶς ἦταν ἀθικτὰ. Ὁ Κάρσον παρετήρησε τὰ χέρια. Καὶ τὰ δύο ἦσαν κατακοματιασμένα, σὰν νὰ προσπαθῆσαι ὁ νεκρὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ ζωὴν του μ' αὐτὰ. Τὸ ἐξόλιον χερί δὲν εἶχε γάντι καὶ τὸ δάχτυλα ἦσαν σπασμένα ἐπίσης.

Ἐκείνος πού ἔκαμε τὸ σκληρὸ ἐγκλημα θὰ ἦταν ἡ παράφρων ἢ μανιακός. Καὶ ὅμως μέσα στὸ δωμάτιον δὲν ὑπῆρχαν σημεῖα πῆλως. Τὰ γαλιὰ τῆς Περσίας, τὸ ντιβάνι, ὄλα ἐν τάξει ἀλλὰ καταματωμένα. Κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ ὑπῆρχαν ἀκόμα κι' ἕνα προσκέφαλον.

Ὁ Κάρσον σκέπασε τὸ πτώμα καὶ πλησίασε τὸ παράθυρον πού ἔβλεπε στὴν θορυώτικα. Κατὰκλειστα ὄλα ἀπὸ μέσα. Ρώτησε τὸν Βάν-Σου.

—Ἐσεῖς ποῖα ὄσα ἔγινε τὸ κακόν;

—Ὁ Βάν-Σου νέν ξέρει. Κοιμήθηκε στὶς δέκα. Ἡ Κυρία εἶπε νέν χερτὰζεταί. Ὁ Βάν-Σου ἔματε ἀπὸ φωνῆς Κυρίας προῖ.

— Πρέπει νὰ προσκαλέσωμε τὴν Ἀστυνομία.

—Κυρία εἶπε Ἀστυνομία τηλεφῶνον νὰ ἐρθῇ.

Ὁ Κάρσον ζήτησε ἔξω τὴν Τρέσσα. Ἄκουσε τοὺς λυγμούς τῆς σ' ἕνα δωμάτιον τοῦ διαδρόμου. Ἡ ψυχὴ τοῦ ὄλη ἦταν μαζί τῆς. Πονοῦσε γιὰ τὸν δικὸν τῆς πόνο.

Μετὰ δέκα λεπτὰ, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔκουε κανέναν παρὰ τὸν σιγανὸν θόρον τῆς Τρέσσας, ἕνα αὐτοκίνητον σταμάτησε στὴν ἔξω θύρα.

—Τὸ Ἀστυνομία ἦρθε! εἶπεν ὁ Βάν-Σου.

Τὸ ΜΑΥΡΟ ΚΡΙΝΟ

Ὁ ἀνακριτὴς Μόρτσεζον ἦταν ἕνας τύπος ἐπαγγελματικὸς, χωρὶς φαντασίαν συνοδευτῶν ἀπὸ τὸν ὑπαστυνόμον Τζέκινς πού ζοῦσε κοντὰ του σὰν μαθητῆς. Χαμέριταν καὶ οἱ δύο τὸν Κάρσον.

—Κάποιος ἐτηλεφώνησε στὸ τμήμα. Ὁνομάζομαι Μόρτσεζον, ὁ ἀνακριτὴς Μόρτσεζον.

—Ἡ δὲς Δίξον σὰς ἐτηλεφώνησε. Ἐγὼ εἶμαι φίλος τῆς οικογενείας.

—Καθὼς κατάλαβα, κάποιον ἐγκλημα διεπράχθη ἐδῶ.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς ἐρωτήσεις ὁ Κάρσον τοὺς ὡδήγησε στὸ σαλονάκι. Ὁ ἀστυνόμος ἔτρεψε λίγο μὲν εἶδε τὸ αἷμα στὸ σεντόνι, ὁ ἀνακριτὴς ὅμως τὸ τράβηξε γιὰ νὰ ἰδῇ.

—Νεκρός! εἶπε. Ποῖς εἶναι;

—Ὁ κ. Πέερν Δίξον.

—Ἄ! Δὲν εἰσθε ἐδῶ ὅταν βρέθηκα τὸ πτώμα;

—Ὁχι, ἡ δὲς Δίξον μετὰ κάλεσε.

—Εἶναι ἐδῶ ἡ δὲς Δίξον;

—Ναί καὶ φοτικὰ, πολὺ λυπημένη.

—Λυποῦμαι ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἐνῶ ὁ Βάν-Σου πῆγε νὰ καλέσῃ τὴν κυρία του, ὁ Μόρτσεζον ἐξήτασε τὸ καθεστῆ μετὰ στὸ δωμάτιον, μουρμουρίζοντας ἐνοχλητικὰ. Ἡ Τρέσσα ἦλθε μετὰ τὰ μάτια κόκκινὰ ἀπὸ τὸ κλάμμα. Ἐν τῷ μεταξύ ἔλλαξε καὶ φόρμα. Ὁ Μόρτσεζον εἶπε:

—Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ὑποβάλω ἕνα δύο ἐρωτήσεις, δὲς Δίξον.

Κύτταξε τὸν Κάρσον καὶ πρόσθεσε:

—Θὰ προτιμοῦσατε ἴσως...

—Θὰ προτιμοῦσα ὁ κ. Κάρσον νὰ εἶναι παρών, εἶπε ζωηρὰ ἡ Τρέσσα.

—Πολὺ καλὰ. Ὁ νεκρὸς εἶναι — ὅπως ἐνημερωσάμεθα — ἀδελφός σας;

—Μάλιστα.

—Πότε τὸν εἶδατε γιὰ τελευταία φορά ζωντανόν;

—Στὰς ἐννέα καὶ δέκα χεῖς τὸ βράδυ. Πῆγα στὸ χορδὸ τῆς Πρεσβείας καὶ

τόν άφισα εδω να διαβάζη.  
'Ο άστυνόμος έγραφε. Ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνη.

— Ποιός άλλος έμεινε σπίτι, όταν έφυγατε;

— 'Ο αδελφός μου μόνο και ο ύπρητής μας Βά—Σου.

— 'Ο Κινέζος. Καλά, αυτός θα εξετασθή κατόπιν. Κατά ποιά ώρα έπιστρέψατε από τον χορό;

— Στις 5 το πρωί.

— Και μήκατε εδω άμείσως;

— 'Όχι, τράβηξα στο δωμάτιό μου που είναι αντίκρου στο αδελφού μου. Είπα την πόρτα του άνοιχτή, μου φάνηκε περίεργο και πλησιάζοντας να την κλείσω είδα το κρεβάτι του άθικτο. 'Αμέσως κατέβηκα και τον βρήκα εδω... ω Θεέ μου!

Σκέπασε τα μάτια της με τα δύο της χέρια. 'Ο Κάρσον τράβηξε το σεντόνι επάνω στο πτώμα.

— Δεν μπορείτε να κάμειτε την άνακριση σε άλλο δωμάτιο; είπε.

— Μπορώ, αλλά προτιμώ εδω μέσα. 'Αν επιμένετε, δεσποινίς...

— 'Όχι, όχι, είπεν η Τρέσσα, θα συγκρατηθώ, θέλω να σας βοηθήσω κι' εγώ όσο μπορώ.

— 'Ωραία. 'Έχετε μήπως ύποψίες για κάποιον έχθρό του αδελφού σας;

— Δεν ξέρω κανένα έχθρόν του.

Την κύτταξε καλά, σαν να ύπωψιαζόταν ότι κάτι του έκωθε.

— Δεν έχετε καμμιά άφορη να πιστεύετε πως κάποιος τον έμισούσε;

— Πρέπει να μάθετε πως η ζωή του αδελφού μου άπειλήθηκε πολλές φορές.

— Πώς;

— Με έπιστολές, με περίεργες προειδοποιήσεις. 'Η τελευταία άπ' αυτές έδωσε τελευταίως. Πάω να την φέρω.

Βγήκε έξω κι' έπιστρέψε σε λίγο με την γαλάζια κάρτα που είχε το άριστερό όρι επάνω.

'Ο Μόρτσεζον την έπηρε και την έζήτησε προσεκτικά.

— 'Ένα άριστερό χέρι! ψιθύρισε. Μήπως ξέρετε τί σημαίνει;

— 'Όχι, καθόλου.

— 'Ο αδελφός σας γνώριζε ίσως;

— Ποτέ δεν του την έδειξα. Και τ' άλλα όμως σημείωματα ήσαν παρόμοια. Μου φαίνεται πως εκείνος ήξερε την σημασία τους, δεν μίλησε όμως ποτέ.

'Ο Μόρτσεζον ξαφνικά θυμήθηκε πως το πτώμα είχε ένα τεχνητό άριστερό χέρι. Σήκωσε για μια στιγμή το σεντόνι και σούφρωσε το στόμα.

— Πώς έλασε το χέρι του ο αδελφός σας;

— Δεν ξέρω. Αυτό συνέβη πριν έλθω εδω.

— Μά θα τον ρωτήσατε κάποτε.

— Μην προσά μόνο ήσαν άνω τόσον άστυνόμος; Μου είπα μόνο ότι ήσαν από κάποιον άτύχημα.

— Πριν έλθετε εδω ζούσατε στην 'Αγγλία δεσποινίς;

— Ναι.

— Πόσον καιρό ήστε εδω, κοντά στον αδελφό σας;

— Τρία χρόνια περίπου.

— Και πριν, τί έκανε ο αδελφός σας;

— Ταξίδευε στη Βόρεια και στην 'Ιαπωνία για εξερευνησεις. Ήταν βοτανολόγος



και ζωολόγος. Συνεκέντρωνε συλλογές σπανίων φυτών, λουλουδιών, έντόμων και ζώων. 'Ο αδελφός μου έφυγε από την 'Αγγλία πρό έννέα χρόνων.

— Και μέχρις ότου τον συναντήσατε, έμαθαίνατε τακτικά για τη ζωή του με έπιστολές;

— 'Ακριβώς.

'Ο Μόρτσεζον κύτταξε τον ύπαστυνόμο και κατόπιν τον Κάρσον.

— 'Έσεις τί ξέρετε, κύριε Κάρσον;

— Τίποτα. 'Εγνώρισα την δίδα πριν λίγες μέρες μόνο. 'Όταν ήλθα βρήκα τα πράγματα όπως και σεις.

— Τότε δεν σας χρειαζόμαστε. Πρέπει να εξετάσω τον ύπρητή Βά—Σου.

'Ο Κινέζος προσελήθη. 'Από την στιγμή που τον πλησίασε ο Κάρσον, έννόησε πως σ' αυτόν έστρέφοντο οι ύπόνοις του άνακριτού. 'Ο Βά—Σου έμοιαζε με περιγαμημένη ιερογλυφικόν.

— Που ήσουν άπόψε από βραδύς στις ένδεκα; τον ρώτησε άπότομα ο άνακριτής.

— 'Υπνω.

— 'Α! Κοιμάσουνα. Συνηθίζεις να πλαγιάζεις συνήθως στις ένδεκα;

— 'Έτσι κάνει πάντα, είπεν η Τρέσσα. Πολλές φορές και στις δέκα. 'Ο Βά—Σου ξυπνά πολύ...

'Ο Μόρτσεζον την διέκοψε με μια χειρονομία, ένφ' τα μάτια του, προσηλωμένα στον Κινέζο προσπαθούσαν να βρούνε ένα σημείο παραχής ή φόβου.

— Σ' έχρηάστηκε χθές το βράδυ;

— 'Όχι. Δεσποινίς πήγε χορό και άφροντικό είπε έμένα: Πας κοιμητής Βά—Σου, έχω πολύ γράψει άκόμα.

— Ποιά ώρα έφυγε από το δωμάτιο;

— Ντέκα και ντέκα.

— Τον άφήκες εδω μέσα;

— Ναι.

— 'Εκλείσεις τα παραθυρόφυλλα;

— Πάντα κλείνω το βράντυ.

— Και την πόρτα της εισόδου την κλείδωσες;

'Ο Βά—Σου σήκωσε τα φρύδια. 'Εξήγησε πως η πόρτα εκείνη είχε ένα κλειδί γέιλ που μ' αυτό άνοιγαν μόνο άπ' έξω. 'Υπήρχαν τρία ζευγάρια κλειδιά. Το ένα το κρατούσε η Τρέσσα, το άλλο ο εκρός και το τρίτο ο Κινέζος.

— Μπορώ να έρθω να έσομαι έξω;

— Μην πύω άπί το σπίτι;

— 'Όχι. 'Έχει σύρτη ντυνατό. Βά—Σου κλείνει σύρτη πάντα.

— Τότε μόνο από την είσοδο μπορούσε να μπή κανένας με κλειδί. Δεσποινίς Δίξον μπόρώ να δω το κλειδί σας;

— 'Εως ότου το φέρη, ο άνακριτής έψαξε τις τσέπες του νεκρού. Βρήκε μια σιγαροθήκη, ένα σημειωματάριο, ένα χρυσό ρολόι και μια δέση κλειδιά. Τα έβαλε όλα στο τραπέζι. Μέσα στα κλειδιά ή-

πήρχε το γέιλ της εξώπορτας. 'Η Τρέσσα του έδωσε και το δικό της.

— Τώρα το δικό σου, κύριε Βά—Σου.

'Ο Βά—Σου το έδωσε άμείσως. 'Ο Μόρτσεζον σκέφτηκε πως ο Κινέζος μπορούσε να κάνη κι' άλλο και να το δώση σ' έναν συνένοχο.

— Τα πράγματα είναι καθαρά είπα.

'Ο Βά—Σου είναι το τελευταίο πρόσωπο που είδε τον κ. Δίξον ζωντανό χτές βράδυ κατά τας δέκα και δέκα. Μεταξύ της ώρας αυτής και της πέμπτης πρωγής σήμερα, εξετέλεσθη το έγκλημα. Και το έγκλημα το έκαμε πρόσωπο που βρισκότανε μέσα στο σπίτι.

— 'Ο δολοφόνος μπορούσε πολύ εύκολα να κρυφτή μέσα, είπε ο Κάρσον.

— Που;

— Μήπως ξέρω; Σ' ένα ντουλάπι ήσως.

'Η Τρέσσα κούνησε το κεφάλι. Δεν ή πήρχαν ντουλάπια μέσα στο σπίτι έκτός από ένα μέσα στο δωμάτιό της που το άνοιξε πριν φύγη για να ντυθή.

— Τα παράθυρα κι' οι πόρτες έμειναν όπως ήσαν χθές βράδυ;

'Ο Βά—Σου είπα ναι.

— Θα τα εξετάσωμε τότε. Θα σας παρακαλέσω να μείνετε εδω για μια στιγμή.

Βγήκε έξω με τον ύπαστυνόμο. 'Ο Κάρσον κούνησε τους ώμους και άθήησε πλάι στην Τρέσσα, ένφ' ο Βά—Σου κύτταξε μια εικόνα του τοίχου.

— Χωρίς άλλο ύποπτεύεται τον Βά—Σου, είπε σιγά ο Κάρσον. Είσατε πολύ θεθαία γι' αυτόν;

— 'Απολύτως! 'Ο Βά—Σου λυπήθηκε όσο κι' εγώ, μα δεν το δείχνει. Μου φαίνεται πως αυτός ο άνακριτής ποτέ δεν θα βρή τίποτα.

Το ίδιο έσκέπτετο και ο Κάρσον. 'Η ύπόθεσις έκαλύπτετο με μυστήριο. Τί συνέβη άφου ή ληστεία δεν ήταν αίτια του έγκλήματος; Το ρολόι είχαν άξια και όμως δεν το πήραν. Ήταν η έκδίκησις το έλατήριο;

'Ο Μόρτσεζον κι' ο άστυνόμος έπανάηλθαν σε λίγο.

— 'Όλες οι πόρτες και τα παράθυρα είναι άμπαρωμένα, είπε. Κανένας δεν μπορούσε να μπή εδω μέσα.

— 'Αν είχε κλειδί όμως; είπεν ο Κάρσον.

— Συμφωνώ. 'Αλλ' από πού να το προμηθευθή; Δεν πιστεύω ή δίς Δίξον να έδωκε το δικό της για να κάνουν αντίκλειδί.

— Μπορεί να της παράπεσε καμμιά μέρα.

'Η Τρέσσα άρνήθηκε, ποτέ δεν το έλασε. Το δε κλειδί του νεκρού δεν έβγαίνε ποτέ από τον κοίκο των κλειδιών του.

— Ρώτησε τον Κινέζο ο άνακριτής.

— Τέσσερα χρόνια.

— 'Ιφοτού που είργάζεσσο;

— Στή Βόρνεο.

— Τόν κ. Δίξον τον γνώρισες εκεί;

— Ναι. Το άφροντικό μαζώνει λουλούδια, το Βά—Σου ντουλεύει στο κολλάφια. 'Αφροντικό τέλει μάγερας, Βά—Σου πάει μαζί Σιγγαπούρ.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

# 'Η στιγμή της έκδικήσεως

## "να δραματικό διήγημα της Λερμίνας Φλάντρ

**Σ**ΤΗΡΙΓΜΕΝΗ στον τοίχο του στενού διαδρόμου, που τη χώριζε από τον μεγάλο στίβο του ιπποδρόμου, η Ντόνα Ντολρές, η άλινθαστη σκοπεύτρια όπως την ρεκλαμάριζε το πρόγραμμα, περίμενε τη σειρά της, τελείως άδιάφορη για ότι συνέβαινε γύρω της.

'Εξάφνα, πέρασε από μπροστά της ένας κλόουν και της είπε:

— Μετά το νούμερο αυτό, είναι ή σειρά σας, Ντόνα Ντολρές.

— Ναι.

— 'Απόψε είναι το τελευταίο σας βράδυ. Που σκοπεύετε να πάτε κατόπιν;

— Στό μεγάλο τσίρκο του 'Αλγερίου. Το θαπόρι όμως, δεν φεύγει πριν από μια δδομάδα κι' έτσι έχω άρκετες μέρες διαθεσίμως, χωρίς δουλειά...

'Αρκετες μέρες... Πώς θα τις διέθετε ή Ντόνα Ντολρές; 'Όλες οι μεγάλες και γωρις ένδιασέρον, από τότε που—με το πέραςμα του καιρού— έλασε τελείως σχεδόν την έλπίδα ότι θα ξανάβουσκε το πρόσωπο που ζητούσε...

Πλησίαζε, όμως, ή στιγμή που θα έκλεισε το δύσκολο σκοπευτικό νούμερό της. Κι' έπρεπε να διώξη από τη σκέψη της κάθε δυσάρεστη άνάμνηση που ή μπορούσε να κάνη το χέρι της διαστακτικό:

— Ποιά νούμερα είναι μετά το δικό μου; ρώτησε τον κλόουν, που εξακολου-

ούσε να στέκεται μπροστά της.

— 'Ένας όμιλος από Κινέζους ταχυδακτυλογούς, ένα ώραιότατο νούμερο από σοφά σκυλιά, μια 'Ινδή χορεύτρια με φίδια και τέλος, το κλού το προγράμματος, ένας σπουδαίος άκροβάτης, που έκτελεί τα γυμνάσματά του μέσα στον κλωθό των λεονταριών... 'Αλλά, να ή ρεκλάμα του, στον τοίχο... Πώς δεν την είδες;

'Η Ντόνα Ντολρές σήκωσε ένα άδιάφορο βλέμμα προς τη χροματιστή άφίσα του άκροβάτη και άμείσως έγλωμίασε. 'Ο άκροβάτης αυτός ήταν ο άνδρας της, ο Μπίλλυ...

'Η Ντόνα Ντολρές γνωρίσθηκε με τον Μπίλλυ μέσα σ' ένα τσίρκο, σαν αυτό. 'Εκείνος ήταν μέλος μιας τετραάδας άκροβατών κι' εκείνη, έκτελούσε, όπως και τώρα, σκοπευτικά νούμερα. Τρεις μήνες άργότερα, παντρεύτηκαν κι' άρχισαν να εργάζονται στα ίδια πάντοτε ιπποδρόμια, κάνοντας ο καθένας το νούμερό του. Είχαν όμως κι' ένα νούμερο κοινό. 'Ο Μπίλλυ ήταν ο στόχος της σκοπευτικής δεινότητος της Ντολρές, ή όποια σημάδευε κι' έσπαζε τους ήλεκτρικούς γλόμπους, που ήσαν τοποθετημένες γύρω από το σώμα του...

Το ίδιο νούμερο θα έκτελούσε και σήμερα, σε λίγο, ή Ντολρές, αλλά μ' έναν άλλον παρτεναίρο για στόχο...

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχει καθεστώθ κατά τα τελευταία χρόνια ένας κινούργιος λόγος διαζυγίου που τον επικαλούνται πολύ συχνά οι δικηγόροι: 'Η φυχική βανχυσότης. Αυτόν τον λόγο θα μπορούσε να επικαλεσθή και ή Ντολρές

έναντίον του Μπίλλυ. 'Ο άνδρας αυτός δεν ήν χτυπούσε. Της μιλούσε, όμως, με τέτοια σκληρότητα, ώστε να της δίνη την έντύπωση του δημίου. Την έγλειάζε με άπίστευτη θηριωδία, την έκανε ζηλιάρα, μόνο και μόνο χάνοντας άστειμόμο, την έκανε να στερηται ό,τι της ήρεσε, την έπαπεινώσε και τη γελιοποιούσε μπροστά σε τρίτους. Στο τέλος, άρχισε να την άπαντά με κατώτερες γυναικούλες, μόνο και μόνο για να την κάνη να ύποσέρη...

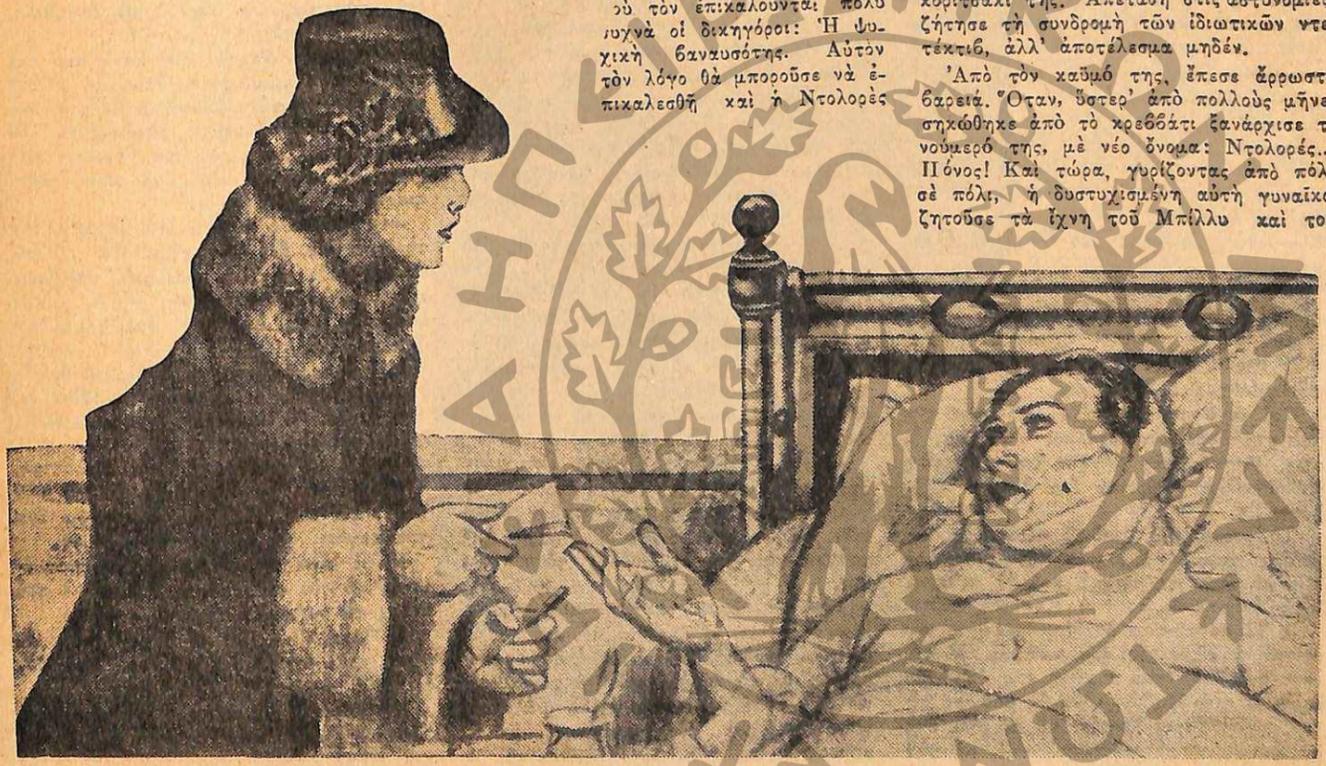
'Η Ντολρές θα τον χώριζε εύχαρίστως, δυο χρόνια, όμως, μετά τον γάμο της, είχε άποκτήσει ένα κοριτσάκι. Και χάριν του κοριτσιού αυτού, που το έλάτρευσε, άπέφυγε να ζητήσει διαζύγιο, έλπίζοντας ότι μια μέρα ο Μπίλλυ θα μετανοίωνε για την πρόστυχη τακτική του και θα γινόταν καλλίτερος.

Μια μέρα, το ζευγάρι Ντολρές—Μπίλλυ τσακώθηκε πιο άσχημα από κάθε άλλη φορά. 'Ο Μπίλλυ τσέπωσε το μηνιάτικο, λέγοντας ότι του χρειαζόταν. 'Η Ντολρές τούκανε μια ζωηρή σκηνή. Και τότε κείνος έφυγε από το σπίτι, λέγοντας ότι δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά.

'Η Ντολρές άνέννευσε. 'Όταν, όμως, δυο μέρες άργότερα, πήγε στην έξοχή για να σή το κοριτσάκι της, που το μεγάλωνε μια καλή χωρική, δεν το βρήκε. Τό είχε πάρει ο πατέρας του...

Πέρασαν χρόνια πολλά. Και μ' όλες τις άναζητήσεις, δεν μπόρεσε ή Ντολρές να ξαναβή ούτε τον Μπίλλυ, ούτε το κοριτσάκι της. 'Απετάθη στις άστυνομίες, ζήτησε τη συνδρομή των ιδιωτικών ντετέκτιβ, άλλ' άποτέλεσμα μηδέν.

'Από τον καυμό της, έπεσε άρρωστη βαρείά. 'Όταν, ύστερ' από πολλούς μήνες σηκώθηκε από το κρεβάτι: ξανάρχισε το νούμερό της, με νέο όνομα: Ντολρές... Πόνος! Και τώρα, γυρίζοντας από πόλι σε πόλι, ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα ζητούσε τα ίχνη του Μπίλλυ και του



χρόνος και σπουδαστής να περάσετε ελεύθερα από το ιατρείον μου για να σας παιδίωθ της. Και να που επί τέλους, μάθανε ότι ο άνθρωπος αυτός δούλευε στο ίδιο τσίρκο μ' αυτήν...

Ορθία στο κέντρον της πίστας, ή Ντόνα Ντολорές έμοιαζε με θοοροφο εξωτικό πουλί, σφιγμένο καθώς ήταν μέσα στο ασπρμένο χυτό μαγιώ της. Απέναντί της, ο παρτεναίρ της πετούσε ψηλά διάφορες μπάλλες, που έκείνη τις σκόπευε και τις έσπαζε, χωρίς ποτέ ν' άσποχη.

Μετά την προκαταρκτική αυτή επίδειξη της σκοπευτικής δευνότητος της Ντολорές, οι υπάλληλοι της πίστας έφεραν ένα μεγάλο κάδρο, γεμάτο με γλόμπους ηλεκτρικούς. Η όρχήστρα σταμάτησε. Ο ζωντανός στόχος πήρε θέση μπροστά στο κάδρο, πλαισιωμένος από τους γλόμπους και ή Ντολорές γέμισε το πιστόλι της, ενφ μέσα στη μυριάνθρωπη άρένα απλόωθηκε μια βαρετα σιγή.

Έξαφνα, τα μάτια της σκοπεύτριας καρφώθηκαν στην είσοδο του στίβου. Είχε αντίληφθ κάποιον άντρα, που στεκόταν στο κιγκλίδωμα και την κύτταζε... Ο Μπίλλυ...

Τα μάτια τους ανταμώθηκαν και τα βλέμματά τους διεσταυρώθηκαν. Η Ντολорές είδε ότι ο άνδρας της την κύτταζε κοροϊδευτικά, με την ίδια επίσημη πάντοτε σκληρή ειρωνεία. Απέστρεψε το βλέμμα της κι' άρχισε το νούμερό της, σπάζοντας αλλεπάλληλα τους ηλεκτρικούς γλόμπους, χωρίς τον παραμικρό φόβο για τη ζωή του παρτεναίρ της.

Ωστόσο, μ' όλο που συνέχιζε το νούμερό της, ή Ντολорές είχε το νού της στον Μπίλλυ, κι' ενφ σκόπευε αλάνθαστα κι' έσπαζε τους γλόμπους, συλλογιζόταν ότι από κεί που βρισκόταν θα μπορούσε να σημαδέψη μια χαρά τον άντρα της. Έτσι θα τον τιμωρούσε για όλα όσα υπέφερε εξ αιτίας του.

Δέν της απέμειναν τώρα παρά 10 γλομπάκια, που εσχημάτιζαν γύρω από το κεφάλι του παρτεναίρ της, ένα είδος φωτοστέφανου. Άρχισε να τα σπάζη. Ταυτοχρόνος όμως, κύτταζε και τον Μπίλλυ. Κι' από το βλέμμα που της έριχνε, ή Ντολорές κατάλαβε ότι ο άνδρας της έμάντευσε τον σκοπό της. Γενναίος, όμως, και ειρηνικός όπως πάντοτε, ούτε σάλεψε από τη θέση του.

— Θα τολμήσης; της έλεγε το βλέμμα του.

— Θα τολμήσω, απαντούσε ή Ντολорές με το δικό της βλέμμα.

Αυό ακόμα γλόμπους έγιναν θρόψαλλα. «Η ποσειχής σφαίρα θάναι δική του», συλλογιόθηκε ή Ντολорές.

Και σιγά-σιγά, σήκωσε το χέρι της και σημάδεψε τον Μπίλλυ. Την ίδια, όμως, στιγμή, της φάνηκε ότι τα χείλη του Μπίλλυ ψιθύρισαν ένα όνομα: «Κολέττα...».

Τό όνομα το παιδιού τους, της κορούλας τους... Για να το προσέση ο Μπίλλυ έτσι, τη στιγμή που θα πέθαινε, από έσημεινε ότι ή Κολέττα ζούσε. «Ω! Τι συγκίνηση δοκίμασε έκείνη την στιγμή ή Ντολорές! Θα μάθαινε επί τέλους που βρισκόταν ή κόρη της. Ένφ αν σκόπευε τον Μπίλλυ, δέν θα μάθαινε τίποτα...» σκέφτηκε, λοιπόν, το πιστόλι της κι' έσυνέχισε τη γύνασμά της, με την απόφαση να τρέξη ύστερα κοντά στον

Μπίλλυ και να τον ρωτήσει.

«Άλλοίμονο! Όταν έτρεξε σε λίγο στο καμαρίνι του άνδρος της δέν τον βρήκε. Ο Μπίλλυ είχε φύγει...»

Κλεισμένη τώρα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της, ή Ντολорές έκλαιγε απαρηγόρητα, δαγκώνοντας με λύσσα το μαξιλάρι της. Στο πάτωμα βρισκόταν ένα γράμμα τσαλακωμένο:

«Έρθα, ώραία μου, της έγραφε ο Μπίλλυ, με άριστες διαθέσεις. Έσού, όμως, θέλησες να με σκοτώσης. Τόσο το χειρότερο για σένα. Δέν θα μάθης ποτέ που βρίσκεται ή κόρη σου. Δέν θα την ξαναδής ποτέ. Την έχω κρυμμένη καλά, Μπίλλυ».

Η Ντολорές έσβυσε το ηλεκτρικό. Δέν είχε ανάγκη από φως για να πλάση την εικόνα που έμελλε να την απασχολήση όλη τη νύχτα: Μιά γυναίκα καθισμένη στην πρώτη σειρά, μεταξύ των θεατών, ώστε να μπορεί εύκολα να σημαδέψη τον ακροβάτη και να τον ρίξη στα στόματα των λεονταριών....

Η όρχήστρα άρχισε να παίζη ένα νοσταλγικό βάλς. Το τσίρκο ήταν γεμάτο άσφυκτικά από κόσμο. Οι προβολείς έριχναν το φως, έκτυφλωτικά μέσα στον γιγαντιαίο κλωθό των θηριών.

Τό νούμερο του Μπίλλυ ήταν εξααιρετικά δύσκολο. Και τό ενδιαφέρον του πλήθους μεγάλωνα γιατί ο δεινός αυτός ακροβάτης ήταν ντυμένος όχι με τό γνωστό κλασικό μαγιώ, αλλά με κοστούμι κλόουν. Τί άφοβος άνθρωπος! Ένφ τα θηρία στέκονταν από κάτω με τα στόματα όρθάνοιχτα, αυτός έκτελούσε πάνω σε μια τροχιά τις πιο δύσκολες ακροβασίες, τελείως ψύχραιμος. Οι θεαταί τον παρακολουθούσαν με αγωνία. Όλοι νόμιζαν ότι από στιγμή σε στιγμή θα γκρεμοτσακίζονταν και θα πέφτε στα νύχια των λεονταριών. Αύτός, όμως, τίποτα. Έσυνέχιζε τα γυμνάσιά του, τελείως σίγουρος για τον εαυτό του.

Κάποια στιγμή, μπήκε μέσα στον κλωθό κι' ο θηριοδαμαστής, μ' ένα πελώριο μαστίγιο στο χέρι. Κι' αφού εξηγγίωσε όλα τα θηρία, βγήκε πάλι έξω, αφήνοντας τη συνέχεια στον Μπίλλυ, που με τό κατάλευκο, άσβεστωμένο πρόσωπό του και τό κατακόκκινο στόμα του είχε τότε ένα βρος διαβολικό.

Η ψυχή των θεατών είχε άνεβή στα χείλη τους. Ο κλόουν γλύστρησε κατά μήκος της τροχιάς του και πιάστηκε από ένα αιωρούμενο μονόζυγο. Έκανε μερικές τούμπες και ύστερα κρεμάστηκε από τα πόδια, με τό κεφάλι προς τα κάτω. Μ' ένα πήδημα, τα λιοντάρια θα μπορούσαν να τον φθάσουν και να τον αρπάξουν από τα μαλλιά...

«Νά ή κατάλληλη στιγμή», είπε μέσα της ή Ντολорές, που παρακολουθούσε τό γύνασμα, καθισμένη στην πρώτη σειρά των θεατών. Κι' έκανε ν' ανοίξη την τσάντα της για να βγάλη τό πιστόλι της.

Την ίδια, όμως, στιγμή, μια όμαδική κραυγή φούκης βγήκε από τα στήθη των θεατών. Καθώς ο Μπίλλυ ήταν κρεμασμένος, με τό κεφάλι προς τα κάτω, πάνω από τα εξαγριωμένα θηρία, μια λείωνα πήδησε και τον γρατσούνισε με τό υποροστικό της πόδι. Λίγο ακόμα και ο Μπίλλυ θα έχανε την ισορροπία του και

θα έπεφτε κάτω, άνάμεσα στα θηρία. Τότε, ύπακούοντας σε μια μυστηριώδη φωνή, ή Ντολорές έβγαλε τό πιστόλι της και καθώς ή λείωνα έτοιμαζόταν να χυμύξη και πάλι πάνω στο θύμα της, ή αλάθευτη σκοπεύτρια σημάδεψε τό κεφάλι του θηρίου και τίναξε τα μυαλά του στον άέρα. Ο Μπίλλυ, συγκινημένος από όλη αυτή τη σκηνή, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε μέσα στον κλωθό. Η Ντολорές λιποθύμησε...

Όταν ή Ντολорές ξανανοίξε τα μάτια της, είδε πάνω από τό κεφάλι της τον διευθυντή του ίπποδρομίου και καμιά δεκαριά δημοσιογράφους, που κατέφθασαν για να της πάρουν συνέντευξη. Τό κατόρθωμά της είχε διαδοθή άστραπιαίως σ' όλη την πόλη.

«Τί είναι ο κόσμος... Τί μεταπτώσεις έχει ή ζωή... ψιθύρισε μέσα της ή Ντολорές. Αύτη τη στιγμή, έπρεπε να βρισκωμαι στη φυλακή. Κι' όμως, οι περιφράσεις τώφεραν να γίνη σωτήρας του Μπίλλυ!...».

Κάποια φωνή φιλική άκούσθηκε πλάι της. Ήταν ένας κλόουν, φίλος της. — Ο Μπίλλυ θέλει να σας δη, της είπε. Σας παρακαλεί να πάτε κοντά του. Πέθαινει...

— Προς τί; ψιθύρισε ή Ντολорές. — Ολα πιά τελείωσαν μεταξύ μας.

— Πρέπει να πάτε. Έλάτε μαζί μου... Άπηλαγμένος από τό μακιγιάζ του κλόουν, μ' έναν μεγάλο επίδεσμο γύρω από τον λαιμό, ο Μπίλλυ έμοιαζε με θλιμμένο πιερότο. Ήταν, όμως, ακόμα πολύ νέος.

— Έλα πιά κοντά μου, ψιθύρισε, μόλις είδε την Ντολорές. Με φοβάσαι; Δέν θα σε φάω... Μ' έσωσες, είσαι πολύ καλή! Έγώ νόμιζα ότι θα με σκότωνες... Και κάγχασε παράξενα. Ύστερα, με φωνή αλλαγμένη, εξηκούλησες:

— Είσαι πολύ καλή! Έλα κοντά μου, σου υπόσχομαι ότι δέν θα σε δαγκάσω. Άκουσε, λοιπόν...

Η Ντολорές έσκυψε από πάνω του και δούσε τό βλέμμα της μέσα στα μάτια του, που τόσο τάχε αγαπήσει άλλοτε. Με μια χειρονομία, εκείνος απέμάρυνε όλους τους άλλους, που τον περιτριγύριζαν. Και ύστερα, είπε με φωνή ραγισμένη:

— Είναι πολύ άργά... Μια ιστορία σαν τη δική μας, δέν ξαναρχίζει. Θα σου ξανάκανα πάλι τη ζωή μαρτυρική και ίσως μια μέρα να με σκότωνες, επάνω στην άπελπισία σου. Δόσε μου ένα χαρτί κι' ένα μολύδι.

Με χέρι τρεμάμενο, ή Ντολорές άνοιξε την τσάντα της κι' έβγαλε ένα καρτέ κι' ένα στυλό. Ο Μπίλλυ έγραψε μερικές λέξεις και είπε:

— Νά ή διευθυνσις της Κολέττας. Πήγαινε να την πάρης. Δέν θα σου την ξαναπάρω πιά... Τώρα, θα γράψω ένα γραμματάκι, για να σου την δώσουν.

Μόλις πήρε τό γράμμα, ή Ντολорές, έτομη να τον συγχωρήση, θέλησε να του πιάση τό χέρι. Εκείνος τό τράβηξε.

— Όχι, είπε. Και να με σκότωνες ακόμα, πάλι σου θα είχες δικη. Έγώ δέν είμαι άξιος της συγγνώμης σου...

Κι' έκλεισε τα μάτια, για να μη τό ξανανοίξη ποτέ πιά. Τα νύχια του θηρίου του είχαν σπαράξει άνεπαρόρθωτα τον λαιμό... ΛΕΡΜΙΝΑ ΦΛΑΝΤΡ

# ΝΕΑ από τον κινηματογράφο

## ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΕΙΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ένα νέο άστέρι ανατέλλει στον κινηματογραφικό ορίζοντα, άστέρι που ύπόσχεται πολλά: ή Ζάν Γκάγκνεϊ. Είναι μια πολύ χαριτωμένη νέα, αλλά έχει ένα φοβερό μειονέκτημα: δέν έχει μεγάλη πείρα στον έρωτα... Πιό λιανά ακόμη: δέν ξέρει να φιλά! Ο σκηνοθέτης της τώρα, προσπαθεί να της μάθη πώς φιλούνε. Για να καταλάβετε τί σημαίνει αυτό εις προσπάθειαν, θα σας άναφέρωμε ότι ή πρώτη έρωτική σκηνή του φιλμ, στο όποιο ή Ζάν πρωταγωνιστεί: «Όλες οι γυναίκες έχουν μουσικά», γυρίσθηκε δεκαέξι φορές, έως ότου άποδοθί τό ποθούμενο! Φαντάζεσθε τώρα την άπελπισία της Ζάν, αλλά και την εύχαρίστηση ταύτοχρόνος, του ετούχου «έρωτα» της, Ζόζεφ Άλλεν.

## Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΤΟ ΣΤΡΙΒΕΙ..

Έρομε βέβαια, ότι ή «ξανθή Άφροδίτη» καπνίζει τόσο όσο τουλάχιστον και ένας άνδρας. «Ότι όμως τό στρίβει κιόλας τό τσιγαράκι της, αυτό δέν θα τό ξέρατε. Και πολύ δικαίως άφοδ τό πράγμα συμβαίνει για πρώτη φορά στο φιλμ που γυρίζει τώρα ή Μαρλένε Ντήτριχ: «Destry rides again».

Τό φιλμ αυτό λαμβάνει χώραν στο θρυλικό Φάρ Ουέστ και ή Μαρλένε παίξει τον ρόλο ενός θηλυκού «κάου - μπού». Και τό σπουδαιότερο μετά την χρήση του λάσο και της πιστόλας, προσόν των «κάου - μπούς» είναι να στρίβουν τό τσιγαράκι τους.

Κάτι τέτοιο έπρεπε να μάθη και ή Μαρλένε. Και τώμαθε στην έντέλεια, χωρίς στους δύο υποχρεωτικώτατους παρτεναίρ της: τον Τζίμμου Στιούαρτ και τον Τσάρλις Γουίνγκερ. Θα τό διαπιστώσετε αυτό και μόνοι σας, όταν θα προβληθί και στις Άθήνας τό φιλμ αυτό.

## ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΙΣ ΞΑΝΘΕΣ, ΑΛΛΑ...

Ένα μεγάλο άμερικανικό περιόδικό, έκανε μια έρευνα μεταξύ των άστέρων για τό είδος της γυναίκας που προτιμούν. Ο συμπάθεστατός μας Γκάρντ Γκράντ, μέγας θιασώτης των ξανθειών, απήντησε ότι έμμένει άκλονήτως... στις ίδέες του, αλλά υπό έναν όρον... να μην παντρευτή ποτέ καμιά ξανθεία! «Γιατί;» τον ρώτησε τό άμερικανικό περιοδικό. Και ο Γκάρντ θυμοσοφικώτατα: — Δέν κάνει ποτέ κανείς κακό, σ' αυτό που αγαπά!...

## 331 ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΤΟ ΛΕΠΤΟ!

Ο Μπόμπυ Κόννολλυ, διευθυντής του χορού στο Χόλλυγουντ, έκαμε μια πολύ περίεργη στατιστική. Φωτογράφησε με τον γνωστό άργό ρυθμό (ωραλαντί) ένα χορό της Έλεάνορ Πόουελλ από τό φιλμ της «Μελωδίες του Μπρόντουσαιη 1940» και βρήκε ότι τά κομψά όσο και εύκίνητα πόδοράκια της Έλεάνορ έχουν χτυπήσει 331 φορές τό πάτωμα κατά λεπτόν, δηλαδή έκαναν 19.860 χτυπήματα την ώρα. Τώρα, άνο ύπολογισθί ότι ή διαβολεμένη αυτή χορεύτρια χορεύει πέντε ώρες την ήμέρα κατά μέ-



Η λαοσιγείνα Ζοζεφίνα Μπαίξερ σε μια από τις έφετεινές πρωτοχρονιάτικες εμφανίσεις της στο Καζινό ντε Παρί.

σον όρον, κάνει 99.300 κτυπήματα ήμερησίως.

Συνολικώς, για όλο τό φιλμ, τά πόδια της Έλεάνορ χτύπησαν τό έδαφος πέντε εκατομμύρια φορές!

«Αν προσθέσετε τώρα σ' αυτό και τά χτυπήματα των ποδιών του συγχορευτού της, Φρέντ Άσταίρ, θάχτε έναν ώραίο αριθμό ποδοκροτημάτων!

## ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΜΕΤΑΕΥ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οι σχέσεις της Τζόαν Κράουφορντ και της Νόρμας Σήρερ δέν είναι διόλου όμοιές, άν κρινουμε από τό επεισόδιο που συνέβη πρό ήμερών κατά τό γύρισμα του φιλμ «Γυναίκες».

Όπως είναι γνωστόν, οι δύο βεντέτες, άνήκουν στην ίδια εταίρια, παίζουν δε και οι δύο στο φιλμ που άναφέραμε.

Λοιπόν, στο φιλμ αυτό υπάρχει και μια σκηνή κατά την όποια ή Κράουφορντ άπαντά στην Σήρερ χωρίς να φαίνεται, εκ των παρασκηνίων, όπως θα λέγαμε για τό θέατρο. Όπως ήταν έπόμενο, ή Τζόαν δέν ύπήρχε ανάγκη ούτε να ντυθί, ούτε να μακιγιαρισθί για τό σκηνή αυτή, στην όποια θάτανε άθέατη. Άλλά έκαμε και κάτι άλλο ή Κράουφορντ που έγινε αίτια του επεισοδίου:

Πήρε μαζί της τό πλέξιμό της — γιατί είναι μια άκούραστη πλέκτρια — και κάθησε σε μια γωνία. Όταν δέ ήλθε ή σειρά της να μιλήση, απήντησε στην Νόρμα χωρίς να διακόψη την εργασία της.

Η σκηνή αυτή, όπως γίνεται συνήθως με τις διάφορες σκηνές ενός φιλμ, έδέχσε να γυρισθί πολλές φορές, μέχρις ότου άποδώσει αυτό που έπερίμενε ο σκηνοθέτης. Έτσι, ή Σήρερ επανελάμβανε κάθε τόσο τά «λόγια» της και ή Τζόαν της άπαντούσε, πλέκοντας πάντα.

Η άπάθεια αυτή έξώργισε κάποτε την Σήρερ.

— Τζόαν! φωνάζει. Άν έξακολούθησες να παίζης έτσι, θα σηκωθώ να φύγω!

Η Τζόαν ταραχθηκε, αλλά δέν είπε τίποτε.

Όταν έτελείωσε τό γύρισμα της σκηνής, ή Τζόαν διευθύνθηκε στο τηλεγράφο και έστειλε στην Νόρμα ένα τηλεγράφημα ύβριστικώτατο.

# Η ημέρα του βασιλέως της Αγγλίας

Η ώρα 5 το πρωί, ενώ ακόμη και αυτός ο κ. Τσάμπερλαϊν κοιμάται, ο Βασιλεύς της Αγγλίας ξυπνά στο ανάκτορο του του Βούκιγγαμ Πάλας. Αμέσως εμφανίζεται ο Σέρ Τζών Μπράντλεϋ, αρχικαμαριέρης της Α. Μ.

Ο άρχων της μεγαλυτέρας Αυτοκρατορίας του κόσμου, από όπου ηρchiσε ο πόλεμος, ήλλαξε τελείως τις συνήθειές του. Στο παρελθόν, έσηκώτο κατά τας 7 το πρωί. Τώρα είναι επί ποδός από τας 5, και ή δουλειά του δουλειά, ενώ ντύνεται, είναι να ή μπρός το ραδιόφωνο που βρίσκαι πλάι στον κοιτώνα του για να παρακολουθήση τις αμερικανικές έκπομπές, που συμπίπτουν εκείνη την ώρα, λόγω της γλωσσικής διαφοράς των δύο ήμισφαιρίων.

Η Α. Μ. ενδιαφέρεται ιδιαίτερω για την γνώμη της μεγάλης αμερικανικής δημοκρατίας, με την οποία οι Αγγλοσάξωνες συνδέονται με δεσμούς αίματος και γλώσσης.

Κατά το παρελθόν, μόλις ξυπνούσε ο Βασιλεύς, θυό υπηρέται ένεφανίζοντο και του παρουσίαζον τα ρούχα που θα φορούσε. Τώρα οι θυό υπηρέται έστρατεύθησαν. Φυσικά, ο Αδύλαρχης ώρισε θυό αντικαταστάτας. Η Α. Μ. ήρνήθη.

—Τώρα με τον πόλεμο, ειπε, ο καθένας πρέπει να έντεινη τας δυνάμεις του.

Κατά τας 6. Ψά ακόμα το σκοτάδι στο Λονδίον είναι απόλυτο, ο Βασιλεύς, συνοδευόμενος από θυό αξιωματικούς, κάνει ένα μικρό περίπατο λίγων λεπτών στον κήπο των ανακτόρων. Κι' έπειτα επιστρέφει να πάρη το μπρέκφαστ του, με λίγη ιαρμελάδα την οποία υπεργασπά.

Στάς 7 παρά τέταρτο ή Α. Μ. είσέρχεται στο γραφείο της, όπου, στον τοίχο, σύμφωνα με μια παλιά παράδοση, είναι άπλωμένη μια τεράστια σημαία της Αυτοκρατορίας. Κάτω από τη σημαία βρίσκεται το ξίφος του Βασιλέως.

Ός τας 11 ο Βασιλεύς διαβάζει τας έκθέσεις την έλληλονραφία και λαμβάνει γνώσιν των είδήσεων. Στάς 11 αρχίζει τας άκροάσεις. Στην 1 παίρνει το γεύμα του και στάς 1.30 άρνίζει την έπιθεώρηση των πολεμικών ένοχουστάσιων.

Το βράδυ, ο Βασιλεύς δειπνεί συντροφευόμενος από την Βασίλισσα.

Γαί έπειτα από εργασία 17 ώρων, αποσύρεται στα ίδιατερα δωμάτιά του.

## ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΑΜΗΛΩΝ

Μια άρσενική καμήλα θέλει να πανταουτή. Έπισκέπτεται λοιπόν ένα γραφείο συνοικεσίων. Ο προξενητής λέει:

— Έγουμε ότι σάς γοιιάζεται. Μια νεαρή καμήλα, πολύ ώραια, πολύ εύγενική, μορφωμένη, όλιγαρχή. Είναι όμως ένα ελάττωμα.

— Τι ελάττωμα;  
— Δέν έχει καυπούρα...



## ΚΑΤΑΛΗΛΟ ΔΩΡΟ

Έκείνη — "Αν έδινα ένα τέτοιο δώρο στον άνδρα μου, θα μου το πετούσε σίγουρα στο κεφάλι...  
Ο έ μ π ο ρ ο ς. — Ένας λόγος περισσότερος, κυρία μου, για να το αγοράσετε είναι και θάραυστο!

## Ο παλιός καλός καρός

Διαρκώς άκούμε τους γεροντότερους να λένε: «Πού είναι εκείνα τα καλά χρόνια» ή «Άλλοτε, ο κόσμος ήταν καλύτερος» ή «Στην εποχή μας, τα πράγματα δέν ήταν τόσο άσχημα και τόσο δύσκολα!».

Μήν τους πολυπιστεύετε, όμως, και μήν απογοητεύεστε: ο κόσμος ήταν πάντα έτσι, και καλός, και κακός. "Όπως τον δημιουργούμε εμείς οι ίδιοι, ή μάλλον, όπως τον βλέπουμε.

Για να παρηγορηθήτε, άκούστε τί έλεγαν για τις δικές τους εποχές, οι διάσημοι άνδρες του παρελθόντος:

— Ο ΟΥΓΛΙΑΜ ΠΙΤΤ, πρωθυπουργός της Αγγλίας το 1783:

«Δέν βλέπω γύρω μου, παρά καταστροφή και άπελπισία».

— Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ — ΦΙΛΙΠΠΟΣ το 1840:

«Ζούμε σε χρόνους πολύ δύσκολους. Όμοιοι των οποίων σπανίως υπήρξαν, και δέ θα ξαναυπάρξουν ίσως ποτέ!».

— Ο ΔΟΡΔΟΣ ΣΑΦΤΣΜΠΟΥΡΥ, το 1848:

«Τίποτα δέν μπορεί να σώση την Βρετανική Αυτοκρατορία από την ήμεσο κατάρρευση».

— Ο ΝΤΙΣΡΑΕΛΙ, το 1849:

«Η βιομηχανία, το εμπόριο, ή γεωργία δέν έχουν καμμία έλπίδα προόδου».

«Ο πόλεμος αυτός, ανεξαρτήτως της έκβάσεώς του, σημειώνει την αρχή του τέλους του κόσμου».

— Ο ΟΥΕΛΛΙΓΚΤΩΝ, ο Σιδηροός Δούβι, το 1851, λίγο πρό του θανάτου του:

«Εύχαριστώ τον Θεό που με παίρνει κοντά του, για να μη δώ την παγκόσμια καταστροφή που έτοιμάζεται...».

— Ο άγγλικανός άρχιεπίσκοπος ΒΙΑΜΠΕΡΦΟΡΣ το 1800:

«Κάτω τολμώ να υπανδρευθώ. Το μάλλον του κόσμου είναι πολύ άθεότατον...».

## Ο μέγας ύδρονομεύς της Ολλανδίας

ΓΚΟΥΝΤΕΡ ΠΑΣΚΟΒΕΝΙ

Το όνομα αυτό φυσικά δέν σάς λέει τίποτα. Και όμως άνήκει σ' έναν άνθρωπο που έχει ένα μοναδικό έπάγγελμα στη γη, μ' έναν μοναδικό τίτλο, και ο οποίος μπορεί μ' ένα του κίνημα να κατακλύση ένα όλοκληρο κράτος κάτω από τα νερά: είναι ο Μέγας Υδρονομεύς της Ολλανδίας.

Ο Γκούντερ Πασκόβεν είναι ο γενικός διευθυντής των 800 ύδατοφρακτών των Κάτω Χωρών και της σχετικής ύπηρεσίας που αποτελεί έναν μικρό ιδιαίτερο στρατό υπαλλήλων. Έχει μισθό 50 χιλ. φλορινίων, δηλαδή περί τα 4.000.000 δραχμών έτησίως!

Ο Πασκόβεν ανέλαβε τα καθήκοντά του πρό τριετίας, όταν για πρώτη φορά δημιουργήθηκε ή θέσις του Μεγάλου Υδρονομέως επί ευκαιρία μιας άπεργίας που έκαμαν οι λεμβούχοι της Ολλανδίας, απειλύντες να καταστρέψουν τους ύδατοφράκτας, αν τα αίτήματά των δέν έγένοντο δεκτά. Τότε δια πρώτη φοράν το σύνολον των ύδατοφρακτών έτέθη υπό τας διαταγάς ενός και μόνου ανθρώπου, του Πασκόβεν.

Ο Πασκόβεν έχει σπουδάσει ύδρολογία εν στο περίφημο Πανεπιστήμιον του Λέιντ. Κατά την τελευταία κρίσιμη πολεμική περίοδο, κατά την οποία έθεωρήθη ότι ή Ολλανδία διέτρεχε κίνδυνον έχθρικής εισβολής, ο Μέγας Υδρονομεύς παρεκλήθη από τον πρωθυπουργό του να μη έγκαταλείψη την θέση του ούτε στιγμήν, ήμέραν και νύχτα, έτοιμος πάντοτε να διατάξη την είσοδον των υδάτων.

Μέσα στο γραφείο του υπάρχει ένας τεράστιος χάρτης της Ολλανδίας, όπου κάθε ένας από τους 800 ύδατοφράκτες παρνοτάνεται από ένα μικρό ηλεκτρικό λαμπτήρα. Πλάι, μέγαλο τραπέζι, κάθε ύδατοφρακτός αντίστοιχεί σ' ένα ήλεκτροκουμπί. Κάθε φορά που πατάει ένα κουμπί, ο αντίστοιχος ύδατοφρακτής τίθεται εν λειτουργία, έστω και αν εύρίσκειται σε άπόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων, και ο μικρός λαμπτήρ ανάθει. Πάνω σ' αυτόν τον γάση ο Πασκόβεν είναι έτοιμος να διευθύνη και να παρακολουθήση την μεθοδική είσοδον των κυμάτων που θα άποτελέσουν για την Ολλανδία ένα άπροσπέλαστο τείχος.

## ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΚΤΟΝ...

Η κυρία Έσκαρτεφίγκ, που είναι πολύ κακότροπη, άρρώστησε. Ο γιάντρος που προσεκήθη, λέει στον άντρα της:

— Δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο, αλλά θα ύποφέρη από συνεχείς λιποθυμίες...

— Αυτό δέν πειράζει, κάνει εκείνος, καθόλου δυσάρεστημένος. Θα βρω έτσι και λίγη ήσυχία...

# Η γυναίκα που άγαπούσε

ΚΥΡΙΑ ύπολογαζε, ειπε ο έπιλοχίας Ζερβάλ, σάς έφερα τον κατάλογο των ένισχύσεων, που θα μάς έρθουν αύριο. "Αν θέλετε να ριζετε μια ματιά...

Ο ύπολογαγός Μωρίς Σερβέν πήρε τον κατάλογο και χωρίς να τον διαβάση, έξηκολούθησε να φλυαρή και να γελή με τους θυό καλλιτέρους φίλους του: Τον λοχαγό Λεζιέ και τον ύπολοχαγό Ντέ Βερμορέλ. Η χαρά των τριών αυτών αξιωματικών, που ξεκουράζονταν ύστερ' από πολλές σκληρές έβδομάδες ζωής του μετώπου, ήταν χαρά παιδική. Τώρα, μπορούσαν επί τέλους να κοιμηθουν σ' ένα καλό κρεβάτι, να μην έχουν τα μάτια τους διαρκώς καρφωμένα «άντ' κρου», να μην είναι αναγκασμένοι να μαντεύσουν τί «σκαρώνουν» οι Μπός...

Φρεσκοξυρισμένοι και με το στομάχι γεμάτο ύστερ' από ένα γυναιό σαγοπότι, συλλογίζονταν ότι ή ζωή ήταν ώραια, μ' όλο τον πόλεμο και μ' όλη τη βροχή.

Κάποια στιγμή, ο Μωρίς Σερβέν πήρε τον κατάλογο στα χέρια του κι' άρχισε να τον διαβάση. Ξαφνικά, όμως, έκλεισε τα μάτια του κι' έμεινε συλλογισμένος.

— Τι έπαθες, λοιπόν; Τι σου συμβαίνει; ρώτησε ο λοχαγός Λεζιέ.

— Τίποτε, άπήνησε ο Σερβέν, γελώντας. Δέν είναι τίποτε. Θαρρώ μονάχα πως άρπαξα ένα δυνατό κρύωμα. Αυτό είναι όλο.

Ναί, αλλά το κρύωμα που δοκίμασε ο Σερβέν ήταν κρύωμα της καρδιάς. Και πολύ δυνατό, μάλιστα. Έπί κεφαλής των ένισχύσεων που θάρχόντανε την επαύριον, φιγουράριζε το όνομα του ύπολοχαγού Άντρέ Μπωμόν. Και ο Μπωμόν αυτός...

Ο Σερβέν άφησε τους συντρόφους του, μ' ένα οποιοδήποτε πρόσχημα και κλεισθηκε στο δωμάτιό του. Βιάζόταν να είνη μόνος, να συγκεντρώση τις σκέψεις του, να ξαναβρή τον έαυτό του...

Τί παράξενο που είναι, αλήθεια, το παρελθόν αυτό, που ενώ προσπαθούμε να το λησιονήσουμε, δρθώνεται ξαφνικά μπροστά μας και μάσ μαστιγώνει το πρόσωπο μέχρις αματώσεως. Το ίδιο νόμισε ότι έπαθε και ο Σερβέν μόλις διάβασε το όνομα του Άντρέ Μπωμόν. Η ιστορία ήταν άπλη...

— 35 —

Ο Μωρίς Σερβέν που ήταν άργιτέκταν, συνήνησε τυχαίως στον δρόμο της ζωής του την Μόνικα Λεντιέ, ιδιαίτερη γραμματέα του μεγαλοβιομηχάνου Μπωμόν. Η συνάντησις έγινε μέσα στο άσαντέο, την ώρα που έκφινος ανέβαινε να έπισκεφθή κάποιον μεγαλοεπιχειρηματία και που εκείνη πήγαινε στον προϊστάμενό της κάτι έγγραφα προς ύπογραφήν. Έξαφνα, το άσαντέρ έπαθε κάποια βλάβη και οι θυό νέοι



— Άγασέ με ήσυχο σε παρακαλώ, φώναζε ο Μωρίς.

ρίμενε ο Μωρίς και δέν την ζητούσε σε γάμο; Άμφέβαλλε μήπως για την άγάπη της Μόνικας ή δέν είχα απόλυτη έμπιστοσύνη στη φρονιμάδα της; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Πλημμυρισμένος, όμως, όπως ήταν από εύτυχία, δέν ένόμιζε ότι ο γάμος θα προσέθετε περισσότερα σε μια ζωή γεμάτη χαρά και ξεγνοια-

## Ένο επίκαιρο συαρπαστικό διήγημα της ΟΝΙΕΤ ΠΑΝΝΕΛΙΕ

σιά. Κι' αφηνε τα πράγματα να ακολουθήσουν μονάχα τον δρόμο των. Ωστόσο, ένα βράδυ, μετά πολλούς διστογμούς, ο Μωρίς άπεφάσισε να ζητήσει από την Μόνικα να γίνει γυναίκα του. Το ίδιο, όμως, εκείνο βράδυ...

— 35 —

Η δυστυχία και ή συμφορά είναι σαν τις βαρειές άρρώστιες. Δέν μπορεί να τις νοιώση κανείς από την πρώτη στιγμή της προσβολής.

Η Μόνικα ήταν, εκείνη τη μέρα, όμορφη όσο ποτέ... Το ήξερε άραγε ότι εκείνη ή μέρα θα ήταν άποφασιστική για τη ζωή της; Ήταν καθισμένη όπως, συνήθως, στο γραφείο της και έγγραφε κάποιο γράμμα, περιμένοντας με άδημονία την ώρα, που θα ξαναβλεπε τον Μωρίς. Έξαφνα, άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε μπροστά της ένας νέος με τη στολή του μαθητού της Στρατιωτικής Σχολής του Σαιν-Σύρ.

— Μπορώ να ιδώ τον πατέρα μου δεσποίνις;

Ο γυιός του προϊσταμένου! Η Μόνικα τον κύτταζε με περιέργεια.



Από τα προηγουμένα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης άριστοκράτης που έχει οργανώσει σε εταιρία τους ε- παίτας του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθή την τεραστία κλη- ρονομία που έχει άφισει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερι- κή, στην κόρη ενός φίλου του, του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ρο- τζίνσκου. Ο ζωγράφος αυτός εγ- καταλείφθηκε από την ερωμένη του, που του έκλεψε και το παι- δι του, ένα κορίτσι ηλικίας σή- μερα είκοσι ετών, τρελλάθηκε και τώρα ο βαρώνος προσπαθεί να τον κάνει καλά με την βοήθεια του φίλου του, διασημού φρενολόγου Λιεθέρ. Από κάποιο σκίτσο γυ- νακικός που είχε κάνει ο τρελλός, ο βαρώνος υποπτεύεται ότι η άλ- λοτε ερωμένη του Ρολάνδου δεν είναι άλλη από την σύζυγο του γιατρού Λιεθέρ. Επίσης υποπτεύε- ται ότι η Λευκή, η νεοα οικουδι- δασκάλα της κόρης του γιατρού είναι κόρη της Ίνές την ο- ποιαν αυτή είχε εκθέσει στην εκκλησία του Βουαλερουά. Από τις πληροφορίες που κατορθώνει να συγκεντρώσει ο βαρώνος δεν άργει να πεισθή για όλα αυτά. Πηγαίνει λοιπόν και βρίσκει την Καθιέρ και ζητά εκ μέρους του γιου του Έκτορος την Λευκή εις γάμον. Η νέα πρόκειται να παντρευτή εξ έρωτος τον γιό του γιατρού Α- δοριανό και η Ίνές δηλώνει στον βαρώνο ότι ο γάμος με τον γιό του είναι αδύνατος. Ο βαρώνος τότε της αποκαλύπτει σιγά-σιγά το παρελθόν της. Η Ίνές είναι συντετριμμένη.

22ον

ΕΚΡΥΨΕ το κάθιδρω πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. —Εσείς! Εσείς!... Έλεγε μόλις και μετά βίας συγκρα- τώντας τους λυγμούς που ήταν έ- οιμοι να ξεσπάσουν. —Μάλιστα, κυρία μου, εγώ και κάποιος άλλος, σάς είπα. Το ίδιο έ- κείνο βράδυ, δυο άνδρες βρισκό- ντουσαν — αδιάφορο για ποιο λόγο — κρυμμένοι μέσα στο σκοτά- δι της εκκλησίας... Αυτοί έμαθαν το μυστικό και θα το φανερώσουν εν ά- νάγκη, αν δεν υπακούσετε... Λέγοντας αυτά, ο βαρώνος έψευ- δετο, αλλά μεταξύ των ανθρώπων που είχε υπό τας διαταγές του, δεν θα έδυσκολεύετο διόλου να βρή ο- σους ψευδομάρτυρας ήθελε. —Α! Θεέ μου... Θεέ μου... ψιθύ- ριζε η Ίνές με απόγνωση. Για λίγες στιγμές έπεκράτησε ά- πόλυτη σιωπή, την οποίαν δεν διέ- κοπταν, θάλεγε κανείς, παρά οι δυ- νατοί κτύποι της καρδιάς της Κας Λιεθέρ. Ο βαρώνος την κύτταξε με βλέμ- μα θριαμβικό. —Επί τέλους η Ίνές, σκούπισε τα δάκρυα και είπε: —Τί θέλετε, λοιπόν; Να με κατα- στρέψετε; —Όχι, κυρία μου... αν συνεννοη- θεύμε. Δεν ενεργώ έναντιόν σας, αλλά ύπερ έμού.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

—Μιλήστε, τότε, διατάξετε, ψιθύ- ρισε με κόπο η Ίνές. Θα υπακούσω. Θα κάμω το πάν, αρκεί να μη μάθουν...

Να μη μάθουν! Αυτό ήταν το άλφα και το ω μέ- γα της ζωής αυτής, ή άρχη και το τέλος αυτής της καρδιάς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΘΥΣΙΑ- ΣΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

—Κυρία, ψιθύρισε ο βαρώνος, ξα- ναπαίρνοντας το ύφος του άθρου ανθρώπου του κόσμου, βεβαιώθηκε ότι δεν θέλω να σας βλάψω στο πα- ραμικρό... Θέλω μονάχα να με βοη- θήσετε σε μια υπόθεση που για μέ- να είναι ύψιστης σπουδαιότητας. Άλλωστε στην υπόθεση αυτή τα συμφέροντά μας είναι κοινά.

—Κοινά; —Ναί, Καθήστε, όμως, σάς παρα- καλώ. Τώρα που το έδαφος καθαρι- σθηκε, θα μπορούσαμε να μιλήσου- με εν πάση ειλικρινεία.

Η Κα Λιεθέρ εκάθησε σαν αυτό- ματο.

—Σας άκούω, είπε. —Λοιπόν, το παρελθόν σας δεν μ' ενδιαφέρει διόλου, ούτε πρόκειται να το κρίνω εγώ. Δεν είμαι ούτε δι- καστής, ούτε ήθικολόγος. Άλλωστε, ό,τι έγινε, έγινε πιά... Έκείνο που μ' ενδιαφέρει τώρα είναι το παρόν και μάλιστα το μέλλον, το μέλλον του γιου μου. Πρέπει ο Έκτωρ να παντρευτή την διδα Λευκή και για να γίνη αυτό, πρέπει η Λευκή, δηλα- δή η Ειρήνη Ροζίνσκου, να αναγνω- ρισθή επισήμως ως κόρη του ζω- γράφου...

—Άλλ' αυτό θα ήταν η καταστρο- φή μου!... φώναξε η Ίνές. —Διόλου! Δεν είναι ανάγκη να προφερθή το όνομά σας. Δεν είναι ανάγκη η Ειρήνη, ξαναβρίσκοντας τον πατέρα της, να ξαναβρῆ και την μητέρα της...

—Μπορεί, λοιπόν, να γίνη αυτό; —Αν με βοηθήσετε, ναί. —Εξηγήθηκε τότε...

—Τίποτε το απλούστερο. Ο Ρο- λάνδος έχασε την μνήμη των όνο- μάτων. Δεν θυμάται το δικό σας. Ά- γνοει δε και τί έχετε απογίνει...

—Ναί, αλλά ξαναβρίσκοντας την κόρη του, μπορεί να ξαναβρῆ από την δυνατή συγκίνηση που θα νοιώ- ση και το μνημονικό του. Υπάρ- χουν άπειρα τέτοια παραδείγματα...

—Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα είχα την δύναμη εγώ, ο οποίος θα του απέδιδα την κόρη του, να τον κάνω να σιωπήσει... να ξεχάση την μητέρα... Και θα με άκουε.

—Είσαθε βέβαιος; —Είμαι βέβαιος ότι δεν θα θελήση να μιλήση.

—Ποτέ;

—Ποτέ! Έπηκολούθησε σύντομη σιωπή. Κατόπιν ο βαρώνος είπε: —Εγώ την ανάγκη σας για να πείσετε την διδα Λευκή να παντρευ- τῆ τον γιό μου. Εις αντίλλαγμα, άναλαμβάνω εγώ να σώσω την θέση σας, και να μη γίνη τίποτε γνωστόν.

—Τί συμφέρον έχετε έσεις προσω- πικώς για τόν γάμο αυτόν; —Μπορούσα να μη σας άποκριθώ, αλλά δεν υπάρχει καμιά ανάγκη να σας το κρύψω. Η κόρη του Ρο- λάνδου Ροζίνσκου, θα κληρονομήση, εϋθὺς μόλις άποκατασταθῆ ή πραγ- ματική της ταυτότης, μια μεγάλη περιουσία, εκατομμύρια δόκκλη- ρα... Και τα εκατομμύρια αυτά, τα θέλω για τόν γιό μου. Με καταλά- βατε τώρα;

—Ναί... —Και είσαθε έτοιμη να με βοηθή- σετε;

Η Κα Λιεθέρ δίστασε για λίγες στιγμές και ύστερα ξανάπε: —Ναί.

—Όραία. Καταλάβετε τώρα την άκριθῆ θέσιν των πραγμάτων. Άν δεν κάνετε αυτό που σας ζητώ, κρα- τώ στα χέρια μου την θέση σας, την τιμή, και αυτήν άκόμη την ζωή σας. Με μια λέξη, μπορώ να σας ριξώ τόσο χαμηλά, όσο ψηλά βρί- σκεσθε αυτή την στιγμή. Έξερτε καλλίτερα από μένα τόν άνδρα σας, θα συγχωρήση, ως εκ των άρχών του και της μεγάλης του καρδιάς, το σφάλμα στο όποιο σας παρέσυρε ή καρδιά σας, θα φανῆ όμως χωρίς οίκτο για τα έγκλήματά του έγωϊ- σμοῦ και του συμφέροντος. Άλλά τα ξέρετε έσεις αυτά καλλίτερα ά- πό μένα...

—Ναί... ναί... Άλλά τί να πώ σ' έ- κείνον... στον Άδριανό και στην Λευκή για να ματαιώσω τόν γάμο αυτό, τόν όποιον θέλουνε όλοι εδώ; Και αυτή άκόμη η Ίουλιέττα;

—Ό! Αυτό είναι δική σας δου- λειά. Δεν μπορώ εγώ να σας συμ- βουλευσω.

—Θα προσπαθήσω να βρω τόν τρόπο, ψιθύρισε με απόγνωση η Ί- νές.

—Και θα το επιτύχετε! άπάντησε ο βαρώνος και φίλησε το κατάψυχο, σαν πάγος, χέρι της.

Είχε σηκωθή. —Τί είδους άνθρωπος είσαθε, λοι- πόν; είπε η Κα Λιεθέρ.

—Θεέ μου, Είμαι, κυρία μου, με- ταξύ των άνδρων, ό,τι είσαθε έσεις μεταξύ των γυναικών!...

Και πρόσθεσε χαμηλώνοντας την φωνή: —Ό,τι έχετε να κάμετε, να το κά- μετε γρήγορα. Βιάζομαι. Η μεγα- λύτερη δυσκολία είναι ο έρωσ των δύο νέων.

—Τόσο το χειρότερο, ψιθύρισε η Ίνές.

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23ον Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω από τόν βαρώνο, η Ίνές άφήκε τόν έαυ- τό της να πέση βαρῶς επάνω σ' ένα κάθισμα.

Τώρα που έμεινε μόνη, άναμετρού- σε σ' όλη της την έκταση την συμ- φορά που την βρήκε.

Γιατί ήταν μια άληθινή συμφορά ή ανάμειξη αυτού του άνθρώπου στη ζωή της.

Είκοσι χρόνια είχαν περάσει και όλα έπεισαν ότι το θλιβερό παρελ- θόν είχε ταρῆ πιά όριστικώς. Και να που τώρα ξαναζούσε άπειλητικό, με όλη του την φρίκη.

Ποιός, όμως, να τάπε όλα αυτά στον βαρώνο;

Αυτό που είπε, ότι δηλαδή ήταν μέσα στον ναό την νύχτα εκείνη και άκουσε ο ίδιος τα διαμειφθέντα με- ταξύ αυτής και του βαρώνου, δεν μπορούσε να το πιστέψη.

Να τάπε, τάχα, η Μαγδαληνή; Ό! την ήξερε καλά την γυναίκα αυτήν. Δεν θα καταπατούσε ποτέ τόν όρκο που είχε δώσει. Άλλά τί την ενδιέφερε τώρα το ποιος φανέρωσε το μυστικό της στον βαρώνο; Το γε- γονός ήταν ότι αυτός το ήξερε και ότι βρισκότανε τώρα στην διάθεσή του. Τί έπρεπε να κάμη; Γύρισε το ζήτημα από όλες τις πλευρές, αλλά χωρίς να βρή καμιά λύση.

Για μια στιγμή σκέφθηκε να όμο- λογήση τα πάντα στον σύζυγό της, να πέση στα πόδια του, να ζητήσει το έλεός του, την βοήθειά του. Άλ- λά απέκρουσε σύντομα την λύση αυτή. Ηξερε τόν χαρακτήρα του γι- ατρού, και όπως της είχε πῆ και ο βαρώνος, δεν θα της συγχωρούσε ποτέ τα σφάλματά της. Και ίδιως το γεγονός ότι άφήκε έκθετο την κό- ρη της.

Και αν άκόμη ο γιατρός την συγ- χωρούσε, δεν θα μπορούσε να της έ- χη στο μέλλον την ίδια εκτίμηση, την ίδια αγάπη που της είχε σῆ- μερα.

—Ό! Όχι! Όχι! ψιθύρισε, κάθε άλλο παρά αυτό. Δεν μπορώ να μι- λήσω του γιατρού!...

Ο νοῦς της μοιραία πήγε στην Λευκή.

Σκέφθηκε πολλή ώρα και κατόπιν είπε: —Αυτή! Αυτή θα με σώση!...

Σηκώθηκε και έσήμανε. —Παρακάλεσε εκ μέρους μου την δεσποινίδα Λευκή να έλθῆ και να με συναντήση, είπε στην καμαριέρα που παρουσιάσθηκε.

Είχε πιά πάρει την απόφασή της. Πέντε λεπτά πιά ύστερα, έμπαινε στο μικρό σαλόνι η Λευκή, ή μάλλον η Ειρήνη Ροζίνσκου, γιατί στο έξῆς θα όνομάζομα την κόρη της Ίνές

και του Ρολάνδου με το άληθινό της όνομα.

Η νέα βρήκε την Ίνές άναστατά- μένη.

—Τί έχετε; Έκαμε με άνησυχία, τρέχοντας κοντά της.

Η Ίνές την άγκάλιασε και την έ- σφιξε στο στήθος της χωρίς να πῆ τίποτε. Έτρεμε.

—Άλλά σεις υποφέρετε! φώναξε ή Λευκή, τί έχετε; Πέστε μου, τί μου λέτε να κάμω για να σας βοηθή- σω.

—Μ' αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ κόρη μου; Έκανε ή Κα Λιεθέρ, χω- ρίς να κρύψη την συγκίνησή της.

—Πώς μπορώ να μη σας αγαπώ; Αυτά που κάνατε για μένα δεν θα τάκαμε ούτε ή ίδια ή μητέρα μου.

Αυτά που κάνατε για μένα δεν θα τάκαμε ούτε ή ίδια ή μητέρα μου. Σας όφειλω το πάν. Μήπως και ή μεγαλύτερη εϋδαιμονία του θλου μου, δεν είναι έργον σας; Σεις δεν μου δίνατε τόν Άνδριανό;...

Το πρόσωπο της Ίνές σκοτεινίασε άκόμη περισσότερο στο άκουσμα των τελευταίων αυτών λόγων και το



χέρι της που κρατούσε το χέρι της Ειρήνης, άρχισε να τρέμη. Σε λίγο δύο δάκρυα ανέβλυσαν από τα μά- τια της.

—Άλλά έσεις κλαίτε! φώναξε ή Ειρήνη. Γιατί; Πῆτε μου τί έχετε; Η καμαριέρα μου είπε πριν από λίγο ότι έχετε να μου μιλήσετε.

—Ναί, κόρη μου, είπε τέλος η Ί- νές. Έχω να σοῦ μιλήσω και μόνο έσύ μπορείς να ξηράνης τα δάκρυα που χύνω για πρώτη φορά μπροστά σου, μολοντί τα έχω χύσει πολλές φορές μόνη μου. Άν ήξερες πόσο πάσχω, πόσο είμαι δυστυχισμένη!

—Δυστυχισμένη έσεις! φώναξε ή Ειρήνη! Είναι λοιπόν δυνατόν. Με ένα σύζυγο σαν τόν κ. Λιεθέρ, με μια κόρη αξιολάτρευτη σαν την Ί- ουλιέτα...

—Έχεις δίκη να άπορῆς, ά- γαπημένη μου κόρη. Έχω γύρω μου όλα τα στοιχεία της εϋτυχίας, κάθε τι που χρειάζεται για να κάνῆ έναν άνθρωπο εϋτυχισμένο και ό- μως είμαι δυστυχῆ. Ένας μεγα- λος κίνδυνος με άπειλεί, άπειλεί να έξαφανισῆ την μέχρι της χθές άνέ- φελῆ εϋτυχία μου...

—Κίνδυνος! Τί είδους; Πώς μπο- ρούμε να τόν άποτρέψουμε;

—Μόνον μ' έναν τρόπον ο όποιος βρίσκεται στα χέρια σου.

—Μπορώ, λοιπόν, εγώ να σας σώ- σω και δεν μου το λέτε τόσο ώρα; Πῆτε μου τί θέλετε να κάμω; Είμαι έτοιμη να θυσιάσω και την ζωή μου άκόμη για σας.

—Δεν θα μετανοήσης γι' αυτό που λές, Λευκή;

—Όχι, ποτέ. Ποιός είναι αυτός που άπειλεί την εϋτυχία σας;

—Δεν άπειλεί μόνον την εϋτυχία μου αλλά και αυτήν την ζωή μου...

—Και το ξέρω εγώ το πρόσωπο αυτό;

—Το ξέρεις Λευκή, και σύ μόνη, σοῦ επαναλαμβάνω μπορείς να στα- ματήσης το χέρι του που είναι έ- τοιμο να με χτυπήση.

—Πέστε μου τί πρέπει να κάνω. —Άλλοίμονο, κόρη μου, όταν θα το μάθης θα φύγῆς με άποτροπια- σμό από κοντά μου και θα με κατα- ρασθῆς.

—Ό! μὴν περιμένετε από μένα ένα τέτοιο πράγμα!...

—Το λές αυτό γιατί δεν ξέρεις... Να είσαι όμως θεαία ότι είμαι περισσότερο άξία οίκτου παρά κα- τακρίσεως.

—Έξηγηθήτε μου...

Η Κα Λιεθέρ έσφιξε τους κροτά- φους με τα δύο της χέρια σαν να ήθελε να συγκεντρώση τις σκέψεις της ή σαν να άμφιταλαντεύετο άκό- μη μεταξύ της σκέψεως να τῆ πῆ όλα της Ειρήνης και του φόβου μιας άλλης, μεγαλύτερης καταστροφῆς από εκείνην με την όποία την άπει- λούσε ο βαρώνος.

Κατόπι, παίρνοντας απότομα την απόφασή της: —Άκουσε χθές την διήγηση του βαρώνου;

—Ποιά διήγηση; Έκανε με άπο- ρία η νέα.

—Την ιστορία της γυναίκας εκεί- νης που κατέστρεψε τόν άνδρα που άγαπούσε και που έγκατέλειψε κα- τόπι το παιδί της...

—Α! Την ιστορία του τσελλοῦ!...

—Ναί! Τα σκέφθηκες όλα αυτά;

—Δεν τα πίστευα ώστε να τα σκε- θῶθ. Ο βαρώνος, μου φαίνεται ότι

—Ματέρι! Ματέρι! μουλ είπε ή Λευκή

τά μεγαλοποίησε. Ίσως να συκοφαντούσε κιάλας. Αλλά τα πράγματα δεν γίνονται... Υπάρχουν, μήπως στον κόσμο θηρία σαν την γυναίκα που έννοουσε ο θαρώνος; Είναι δυνατόν μια γυναίκα να ξεσχίση έτσι την καρδιά εκείνου που αγαπά, και να πετάξη και το παιδί της; Και όλα αυτά από φιλοδοξία και εγωισμό! Όχι... Όχι... Δεν μπορούν να γίνουν αυτά...

Η Κα Λιεβέρ άκουγε την Ειρήνη άκίνητη σαν άγαλμα. Όταν τελείωσε είπε:

— Έχεις δίκαιο κόρη μου, τέτοιες γυναίκες δεν μπορεί να υπάρχουν. Ο θαρώνος έπλε ψέμματα, έσυκοφάντησε. Η μάλλον έσφαλλε πιστεύοντας στα λόγια ενός τρελλού... Γνωρίζω την γυναίκα για την οποία μιλάς, ήταν ένοχος, αυτό είναι αλήθεια, αλλά περισσότερο από ένοχος ήταν μια δυστυχισμένη... Έκανε ένα σφάλμα ένα μεγάλο σφάλμα, αλλά το έξηγόρασε κατόπι με μια μακρά έντιμη ζωή. Είμαι, λοιπόν, εύτυχης που ή δροφορροσύνη σου και ή μεγαλοφυχία σου δεν καταδικάζουν την δυστυχισμένη αυτή.

— Όσο μεγάλο κι' αν ήταν το σφάλμα της, θα ήταν ανθρώπινο σφάλμα και όλοι οι άνθρωποι υποκείμεθα εις σφάλματα... ψιθύρισε με συμπόνια και συγκατάβαση ή Ειρήνη.

— Όποτε θα την συγχωρούσε έσύ την γυναίκα αυτήν; ρώτησε ή 'Ινές με την αγωνία στην ψυχή.

— Δεν θα ήμουν καλή χριστιανή αν συνέβαινε το αντίθετο.

— Και αν ακόμη ή γυναίκα αυτή ήταν εκείνη στην οποία όφειλεις την ζωή;

Η Ειρήνη στράφηκε και κύτταξε με έκπληξη την 'Ινές:

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε.

— Άκουσε την αληθινή ιστορία εκείνης για την οποία πρόκειται και κατόπιν την κρίνει.

— Την ξέρω την γυναίκα αυτήν; ρώτησε κατάχλωμη ή μηνηστή του 'Αδριανού.

— Ίσως.

— Σας άκούω, κυρία, είπε ή Ειρήνη, καρφώνοντας δυο μάτια γεμάτα αγωνία επάνω στην 'Ινές.

— Η γυναίκα για την οποία μιλάς ο θαρώνος, πολύ νέα, πιά νέα από σένα, γιατί δεν ήταν τότε παρά δέκα έπτά μόλις έτών, αγάπησε έναν άνδρα σχεδόν τόσο νέο, όσο και εκείνη... Δυστυχώς όμως, το περιβάλλον της, οι δικοί της, άλλα άνειρεύοντο νι' αυτήν. Αυτοί ήθελαν να ήμνη ή κόρη τους έναν πλούσιο νάμιο. Ο νέος δέ που είχε αναπτύξει ή κόρη τους ήταν ένας φτωχός καλλιτέχνης χωρίς προσέχον και έπι πλέον προγεγραμμένος, που μόλις κατόρθωνε να θνάρξη το καθημερινό του. Ήταν λοιπόν, έπομένως, ή νέα αυτή να ήμνη τον πλούσιο και να ήμνη τον φτωχό; να ήμνη τον καλλιτέχνη της νιάς έναν τόσο νάμιο, και όχι τον πλούσιο που τον πολυούσε να τή άνειρεύσει ή έδω... Αλλά φοβόταν μήν πάλι και καταλάβουν τίποτε, γιατί ή πατέρα ήταν πολύ σύστημα και όλοι οι άνθρωποι να την κείσει σε μια βίβα αν ύποπτευετο το παραμικρό...

— Η 'Ινές άσπασε νιά λίγη. Η Ειρήνη πού την άκουσε με νικηλαμύχια τα μάτια, την κύτταξε και ρώτησε:

— Και αν ακόμη έπεφτε στα πόδια του και τον έκέτευε με δάκρυα στα μάτια, πάλι δεν θα έδέχετο τον γάμο αυτό; Όταν πρό πάντων θα του ώμολογούσε ότι είχε γίνει μητέρα.

— Δεν είχε το θάρρος, κόρη μου. Φοβόταν την όργη του πατέρα της που ήταν ικανός να πετάξη κι' αυτήν και το παιδί της στους δρόμους.

Και ή γυναίκα εκείνη δεν αισθανόταν τον έαυτό της τόσο δυνατό ώστε να υποφέρει τις στερήσεις, την πείνα, στίς όποιες μοιραίως θα ήταν καταδικασμένη...

Η 'Ινές άσπασε και πάλι.

Η Ειρήνη αυτή την φορά δεν σήκωσε τα μάτια ούτε είπε τίποτε.

Η σύζυγος του γιατρού έσύνεχισε:

— Και εκείνο που ήταν μοιραίο να γίνει, έγινε. Η έρωμένη του Ρολάνδου άναγκάσθηκε σε μια στιγμή τρομερής γι' αυτήν άδυναμίας και καταπτώσεως, να έκθέση το παιδί της. Το γεγονός αυτό και ή άναγγελία του προσεχούς γάμου της έκλόνησαν τόσο πολύ το νευρικό σύστημα του φίλου της, ώστε έγινε άνάγκη να κλεισθή ο δυστυχισμένος αυτός σε άσυλο φρενοβλαστών.

Αυτή είναι ή αληθινή ιστορία της γυναίκας που έννοουσε ο θαρώνος στην αφήγησή του εκείνη... Της γυναίκας που δεν είναι άλλη από έμένα!

— Ένας λυγμός άκούσθηκε εκείνη την ώρα και μια φωνή! «μητέρα μου!» και ή Ειρήνη έπεσε λιπόθυμη σχεδόν, στην άγκαλιά της 'Ινές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24ον

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Η Κα Λιεβέρ άνοιξε τα μάτια της διάπλατα και κύτταξε την κόρη της. Κατόπιν, την έσφιξε στο στήθος της και ψιθύριζε, ένψ την συνεκλόνιζαν όλόκληρη οι λυγμοί.

— Κόρη μου...

— Μητέρα, μητερόδλα μου!...

Η σκηνη αυτή έκράτησε μερικά λεπτά. Κατόπιν ή 'Ινές άπομακρύνοντας άπαλά την Ειρήνη, την ρώτησε!

— Άλλά πώς ξέρεις Ειρήνη ότι έσύ είσαι ή κόρη την οποία έννοουσα;

— Το κατάλαβα από τα πρώτα σου ακόμη λόγια. Γιατί όμως, με λέτε Ειρήνη;

— Γιατί αυτό είναι το αληθινό σου όνομα.

— Ω! Πόσο είμαι εύτυχισμένη. Διπλά εύτυχισμένη. Άφοι έβρηκα τον άνδρα που άνειρεύομαι, θρίσκω τώρα και την μητέρα μου, την χρυσή μου μητερούλα!...

— Άγκάλιασε και πάλι την 'Ινές και οι δυο γυναίκες έμειναν για κάμποση ώρα έτσι, άγκαλιασμένες, αλλάζοντας φιλιά και χάδια.

— Άφοι πέρασε ή πρώτη συγκίνηση ή 'Ινές ρώτησε την Ειρήνη.

— Όποτε με συγχωρείς Ειρήνη μου, νιά το κακό που σου έκαμα;

— Μα δεν μου έκαμες, μαμά, κανένα κακό, άφοι υπο γάμοις σήμερα νιά τόσο μεγάλη εύτυχια!...

— Και όμως σε άγκατέλειψα...

— Όχι, δεν με άγκατέλειψες, με ένεπιστέθηκε μάλλον στην Κα Βερετιέ και στον άδελφό της. Άν ήταν να με άγκατέλειψη άποστατίστη, δεν θα πήγαινε στο Βουαλερουά... Κα-

λά, λοιπόν, πολύ καλά έκανες μητέρα μου!...

— Ζώπα... ζώπα, ψιθύρισε ή Κα Λιεβέρ, ώσοντας το χέρι της στο στομα της ειρηνής.

Η γυναίκα αυτή που ποτε οεν είχε νιώσει την ύψη και την μεταμελεια ενιωθε τώρα την συνειδησή της θαρεία. Δεν ήταν ή πραγματικότητα αυτο που εμφανιζετο ή ειρηνή. Η πραγματικότητα ήταν άλλη, και όταν ή ίνες απεφάνισε να της μιλήση, οεν τοκαμε οιολου για να της χιριση την αληθινή της μητέρα, αλλά μια νέα δυστυχία!...

— Όλα αυτά τα υλειποια η γυναίκα του γιατρού και ή φρικη γι' αυτο που εμελλε να συμβη την γεμισε οσοκληρη. Η να κανη, πως να ημχωρηση;

Και ομως έπρεπε να φθάση ως το τέλος. Ο άλλος δεν άστειευοισαν και ής το είχε δηλωσει καθαρά. Είχε την τιμή και την υποληψη της στα χερια του. Και αυτήν την ζωή της.

— Τι έχεις, μητέρα; ρώτησε ξαφνικά ή Ειρήνη, ώλεπονίας την τόσο σκεπτική.

— Άγαπημένο μου παιδί, ψιθύρισε ή 'Ινές, είμαι μια καταραμένη...

— Μα γιατί μαμά; Δεν σου ειπα ότι πρέπει να τα ξεχάσης πιά αυιά, να θάψης αυτό το κακο παρελθόν;

— Να το θάψω; Ω! αν μπορούσα...

— Άλλά γιατί δεν μπορείς;

— Γιατί όρθνεται σήμερα είτέρ ποτε απειλητικό και τρομερό μπροστά μου... Και θέλω αυη την οτιγημνι εγω που τοσο σ' αγαπώ, που σε λατρεύω όσο και την 'Ιουλιέτα, είμαι υποχρεωμένη να λυπησω την καρδιά σου... Ω! Είναι τρομερό! Ο παληάνθρωπος που με άπειλει είναι καλά ώπλισμένος και περιμένει...

— Ποιός λοιπόν σε άπειλεί; Τι φοβάσαι;

— Το πάν! Το μυστικό αυτό που είναι ή μεγάλη ντροπή της ζωής μου, ντροπή που δεν θα μου την συγχωρήση ποτέ ο κόσμος που δεν είναι τόσο έπεικής και καλός όσο έσύ, το μυστικό αυτό που θα μ' έκαμνε να κοκκινίζω μπροστά στον άνδρα μου που τόσο με ύποληπεται και με έκτιμά, μπροστά, στα παιδιά μου, την 'Ιουλιέτα και τον 'Αδριανό που τόσο με λατρεύουν.

— Το μυστικό αυτό που νόμιζα ότι ήταν δικό μου μόνον και που το έφύλαξα είκοσι χρόνια τώρα, το ξέρει ένας ξένος, ένας παληάνθρωπος!

— Ένας ξένος! φώναξε ή Ειρήνη... Άλλά ποιός; Μήπως ο βαρβώνος ντε Ροζεγκρίξ;

— Ναί, Ειρήνη, ο βαρβώνος...

— Τέλος πάντων, μαμά, ποτέ δεν είχα συμπαθήσει τον άνθρωπο αυτό. Συχαινόμου δέ, κυριολεκτικώς, τον γιού του... Να ήταν προαίσθημα; Άλλά πώς το έμαθε; Και πώς τολμά να σάς άπειλή;

— Πώς το έμαθε, ούτε κι' εγώ ξέρω. Άλλωστε αυτό δεν ένδιαφέρει. Το σπουδαιότερο είναι ότι ξέρει τα πάντα και πρό μιας ώρας βρισκόταν εδω και με άπειλούσε ότι θα τή φανερώση όλα στον άνδρα μου, αν δεν έκαμνα αυτό που άπαιτούσε.

(Η συνέχεια στο επόμενο)...

Τα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»



Η φωνή του δύματος

του Κερμον Λονγν

ΜΙΑ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΕΤΑΜΦΙΣΜΕΝΟΣ όχι με την συνήθειά του μεταμφίση, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έπαιρνε το αναψυκτικό του μέσα στο μεγάλο εκείνο μπαρ, που γειτνίαζε με το εργοστάσιο Κέμπεν. Λογάριαζε να διαρρήξη μια απ' αυτές τις νύχτες το χρηματοκιβώτιο του μίστερ Κέμπεν, να πάρη μέσα απ' αυτό ότιδήποτε είχε άξια και να τον εξαντρήσει να καταθέση ένα ποσό ύπερ της «Εταιρίας προς προστασίαν των Ζώων». Ηθέλε να τιμωρήση τον εργοστασιάρχη, γιατί πρό ήμερών είχαν αποπέμψη σκαλιότα τους έραμιστάς της «Εταιρίας» από το γραφείο του. Στο άπέραντο εκείνο μπαρ, έσύνταζε το προσωπικό του εργοστασίου. Γι' αυτό και δούλευε καλά, από τις 6 το απόγευμα ως τις 9. Στις δέκα, έκλεινε τις πόρτες του γιατί, όπως είπαμε, ή πελατεία του συνίστατο άποκλειστικά και μόνο από εργάτες και εργάτριες του εργοστασίου.

Φορώντας ένα κοστούμακι ταϊμένο και έχοντας το ύφος φτωχού θεσιθέρη, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» καθόταν στο μπαρ αυτό εκείνο το απόγευμα, και από την θέση του παρακολουθούσε την κίνηση. Δεν καθόταν στην αίθουσα, αλλά σε ένα σπαρεδάκι, από το τζάμι του οποίου παρακολουθούσε το πήγαινε-έλα των εργατών.

Στις 6.15' έσφύριζε ή σειρήνα του εργοστασίου και οι εργάτες άρχισαν να θγαίνουν καθ' όμιλου.

Οι περισσότεροι άπομακρόνταν προς διάφορες διευθύνσεις. Πολλοί όμως μπαίνουν μέσα στο μπαρ, το οποίο δεν άργισε να πλημμυρίση από θαμώνες. Ξαφνικά, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» άκουσε ζωηρή συνομιλία στο πλαϊνό του σπαρεδάκι. Έτέντωσε τα αυτιά του να μή του διαφύγη λέξη, μήπως και άρπαξε τίποτα που να τον ένδιέφερε.

— Πατριότα! έλεγε μια ίκετευτική άνδρική φωνή. Γυρεύεις λοιπόν, να με τρελλάνης; Άφοι είχες τέτοιες ιδέες για το μέλλον σου, γιατί με άφισες να σ' αγαπήσω;

— Άγαπητέ μου Μείφερ, δεν μου ζήτησες την άδεια να σ' αγαπήσω, και δεν μπορείς να ισχυρισθής πως στην έδωσα. Τώρα που καταλαβαίνω πως πήρες το πράγμα στα σοβαρά, σου λέω ότι δεν είναι δυνατό να γίνω γυναίκα σου. Έγώ, αν ποτέ άπορατίσω να παντρευθώ, θα πάω πλούσια! Θέλω να ζήσω με έλες που τις άνσεις, να ζωω τον κόσμο παντρεμένη. Άν δεν το κατορθώσω, θα μείνω όπως είμαι! Μιά δακτυλογράφος! Να στερήθω την έλευθρία μου με έναν άνθρωπο που μόλις θα τή κατασένη να με ζήση στωγικά; Ποτέ! Η υήπος έννοιας να παντρευθώ και να δουλέω! Καλά είμαι όπως είμαι! Ά! Άν είχες τουλάχιστον ένα ποσό, έστω και δυο χιλιά-

δες λίρες, με τις οποίες να κάνες καμιά δουλειά και ναχες έλπίδες προόδου, δεν λέω. Μπορεί να τή άποφάσιζα. Να παντρευθώ όμως με αυτό το μικρό μισθό που κερδίζεις, θα ήταν τρέλλα, και εγώ δεν είμαι τρελή!

— Μου είπες ώστόσο πως μ' αγαπούσες.

— Δεν είπα τέτοιο πράγμα. Είπα ότι έναν νέο σαν έένα άνειροπολούσα για άνδρα μου, αν ο νέος όμως αυτός μου εξησάλιζε μια άνετη ζωή. Δεν έννοώ να δουλέω και παντρεμένη! Βαρέθηκα να αυτή τή ζωή. Θα παντρευθώ μ' εκείνον που θα μισή με ζήση! Έσείς τί μου γυρεύεις άπόψε ο μίστερ Κέμπεν; Να μείνω αύριο βράδυ μετά την άναχώρηση του προσωπικού, ως τις δέκα τή νύχτα μαζί του!

— Μαί! του; Ποι;

— Μή θάρης κακό στο νοι σου, ζηλιάση, και ο μίστερ Κέμπεν είναι σοβαρός άνθρωπος! Με θέλει στο γραφείο του, να εργασθώμε! Είναι τέλος του μηνός, θέλει να κάνη ταμείο και να στείλη μερικά γράμματα στους πράκτορές του. Φυσικά, θα με πλήρωνε άδωά. Έγώ όμως του άπήνησα πως έγω την μητέρα μου άρωσθη. Έτσι, θα μείνη μόνος του να κάνη την δουλειά του. Γνωρίζει γραφομηχανή και θα τή κατασένη. Άντι να τελειώση στις δέκα, θα τελειώση στις δώδεκα. Έσείς τί θα πη να μετράς επί ώρες γοηματοδέματα για να κερδίσης λίγα σελλίνα έκτός του μισθού σου; Και μου λές να κάνω και παντρεμένη αυτή τή ζωή! Όχι, σίλε μου! Άλλά άρκετά είπαμε. Είναι όσα να παγαίνω.

— Θα σε δώ αύριο;

— Όχι. Άύριο θα με περιμένη στην έξοδο ή εξαδέλφη μου για να πάμε μαζί στην μοδίστρα της.

— Μεθαύριο λοιπόν;

— Μεθαύριο; Κυριακάτικα; Έστω! Κατά τις δέκα το βράδυ, θα είμαι στο «Κάμερον μπαρ» με την εξαδέλφη μου.

— Στο «Κάμερον μπαρ»;

— Ναί. Μαζευόμαστε εκεί μερικές φιλενάδες και περνάμε εχάριστα κηανά δυο ώρες. Έχει και ραδιόφωνο και παίρνοντας διάφορους σταθμούς άκούμε και τις τελευταίες ειδήσεις.

— Θα έλθω.

— Έλα. Θα σε συστήσω στις φιλενάδες μου και... ποιός ξέρει; Άφοι έννοιας να παντρευθής...

— Είσαι πολύ σκληρή, Πατριότα!

— Σκληρή όχι! Δοκίμη λέγε! Πολύ λογική. Μπορείς να μου δείξης μια μικρή περιουσία; Άν ναι, γίνουαι άμέσως γυναίκα σου! Διασοστικά, άρκετά με άπως είμαι. Μιά φτωχή δακτυλογράφος, φιλενάδα σου και μόνο φιλενάδα σου. Και τώρα, πλήρως να παγαίνουμε γιατί άργησα.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» που είχε κιάλας πληρώσει το αναψυκτικό του, βνήκε άμέσως και σταμάτησε για να γαζέψη στο άπέραντο προίπερο, κυττάζοντας τα διάφορα περιοδικά. Έότερα από λίγα λεπτά έδλεπε το ζεύγος να θγαίνη

από το μπαρ και να χωρίζεται σ' άποσταση όλίγων θημάτων.

ΔΙΑΡΗΗ ΜΕΤ' ΕΚ ΠΛΗΘΕΩΝ

Την άλλη μέρα, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» κυκλοφορούσε σαν φάντασμα στους σκοτεινούς διαδρόμους του εργοστασίου, κρατώντας στο άριστο του χέρι το κλεφτοφάνταρο του. Έγνώριζε που περίπου βρίσκονταν τα διάφορα διαμερίσματα και, από όσα είχαν άκούσει την προηγούμενη μέρα στο μπαρ των εργατών, ήταν βέβαιος ότι ο κόπος του δεν θα πήγαινε χαμένος! Ο μίστερ Κέμπεν είχε κάνει ταμείο! Έπομένως, μέσα στο χρηματοκιβώτιο θάβρισκε όλόκληρη περιουσία. Μ' αυτές τις σκέψεις έφθασε στο ιδιαίτερο γραφείο του μίστερ Κέμπεν, τή άνοιξε και, ριχνώντας μέσα σ' αυτό την άγίδα του φαναριού του, έμεινε σαν άπολιθωμένος στο κατώφλι.

Μπορεί στο άνοιχτό χρηματοκιβώτιο, κοιτόταν ένα πτώμα, μέσα σε μια λιμνη αίματος! Το πτώμα του εργοστασιάρχη Κέμπεν!

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν σκέφθηκε επί πολύ για να καταλήξη στο συμπέρασμα ότι ο δολοφόνος δεν υπορούσε να είναι άλλος από τον νεαρό Μείφερ και επανακτώντας την ψυχραιμία του, μπήκε στο γραφείο και άργισε να εξαπάτη τή κάθε τι. Ξαφνικά, άκούσθηκαν ο διακόπτης του ηλεκτρικού και μια επιτακτική φωνή, ένψ το γραφείο πλημμύριζε στο φως:

— Ψηλά τα χέρια!

— Ξαφνιασμένος, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» στράφηκε ξοπίσω του ύψώνοντας τα χέρια του και άντίκρουσε τον... Σούμμερ!

— Ο Σούμμερ! Μ' αυτό είναι θανάσιμο! Σε σκεπτόμουνα κυττάζοντας αυτό το πτώμα!

— Πτώμα; Και ο διάσημος αστυνομικός έπιθεωρητής έγουρόλως τα μάτια του, γιατί, πραγματικά, μόλις έκείνη τή στιγμή έδλεπε το πτώμα του εργοστασιάρχη. Την στιγμή αυτή κατάπληξη τού αστυνομικού ποίμνη ο θρυλικός λωποδύτης για να δώση και, με υιά κοήγωση κίνηση, τού πέταξε το περίστροφο μακρού. Ταχύς ότε σαν την άστραπή, με ένα πύδημα βούτηξε κοντά στο πιστόλι και τή πήρε πριν ο αστυνομικός καταλάβη καλά-καλά τί του είχε συμβη.

— Φρόνιμα Σούμμερ! Σε δάσσω αυτό το πτώμα! Ούτε άπόψε πρόκειται να με παρασοιάσης στους κυριούς της «Σκωτλαν-Γουάοντ» με τις γειροπέδες στα χέρια. Βάζω λοιπόν το πιστόλι σου στην τσέπη μου και σου ύπάσχομαι να σου τή επιστρέψω όταν καταθέσης... μισό σελλίνο ύπερ του ταμείου της «Εταιρίας προς προστασίαν των Ζώων!» Άς δώσω καλά-λίτσα πως δολοφονήθηκε αυτός ο φονκάος και πως θα τή καταφέρουμε να σημαδέψης και πάλι υιά πρώτης τάξεως αστυνομική έπιτυχία!

Κάμνοντας την άνάγκη φιλοτιμίας, ο ίνσπείκτωρ Σούμμερ προχώρησε προς το πτώμα.

— Ποιός είναι ο σκοτωμένος; Τόν γνωρίζεις;

— Φαντάζομαι πως είναι ο Κέμπεν. Ο δολοφόνος του πολτοποίησε τή καρδιά μ' αυτό τή άγγλικό κλειδί που έδλεπες σιγμώς εκεί. Έγεις λοιπόν τή όπλο του ένκλήματος. Θέλεις και τή έλατήρη; Η ληστρία! Ο Κέμπεν έκανε ταμείο. Αυτό άποδεικνύουν τα άνοιχτά χέλια επάνω στο τραπέζι του και τή άνοιχτή χρηματοκιβώτιο. Γιατί, όπως έδλεπε, τή χρηματοκιβώτιο δεν είναι διασπασμένη. Ο δολοφόνος τή βούτη άνοητή! Προηγώθη όλίγοσκιμα πάλι, όπως

προδίδουν τα δυο αυτά αναποδογυρισμένα καθίσματα. Ο δολοφόνος δεν είναι εξ επαγγέλματος κακοποιός. Είναι αρχαίος. Απόδειξη ότι ενώ μπήκε εδώ μέσα για να σκοτώσει και να ληστεύει, έφυγε πανικόβλητος μετά το έγκλημά του, χωρίς να πάρει μαζί του το παραμικρό! Κι ταξί μεσα στο χρηματοκιβώτιο όλα αυτά τα χρηματοδόματα άθικτα! Άλλες δεσμες χαρτονομισμάτων στο τραπέζι! Βλέπεις; Ο δολοφόνος έστράφη εις φυγήν μόλις είδε τα χέρια του ματωμένα! Έκαναν λοιπόν τις πρώτες σου παρατηρήσεις. Τώρα, αν θέλεις να τον πιάσεις, έλα αύριο κατά τις δέκα το βράδυ, στο «Κάμερον μπάρ»!

— Στο «Κάμερον μπάρ»;  
— Ναι. Έγχε μαζί σου τις χειροπέδες σου. Και μήν ξεχάσεις να καταθέσεις μισό σελίνι στην «Εταιρία προς προστασίαν των ζώων» αν θέλεις να ξαναδεις το πιστόλι σου. Γιατί σου!...

Και με τις λέξεις αυτές, έγύρισε τον διακόπτη του ηλεκτρικού και τον κατάπιε το σκοτάδι. Ύστερα από λίγο, έβγαίνει από το εργοστάσιο και ο ινσπέκτωρ Σούμπερ σκεπτικώς αλλά εύγλωττος για την βραδιά του.

**Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ**

Την άλλη μέρα, κατά τις έννεα το βράδυ, ο ινσπέκτωρ Σούμπερ έμπαινε στο «Κάμερον μπάρ» και κατάπληκτος ανείκυρος τον Μάρτεν Ντάλ σε ένα τραπέζι.

— Σού εδώ;  
— Γιατί όχι; Το «Κάμερον μπάρ» είναι ένα πρώτης τάξεως κέντρο υφαιών κοριτσιών. Φλεοτάρια κανείς εδώ μέσα, άκουει τις εξωτερικές ειδήσεις. Πώς σου φαίνεται ή χαριτωμένη αυτή κοπέλλα που κάθεται στο πλαϊνό του τραπεζάκι; Δεν την βρίσκεις όμορφη; Κάθησε λοιπόν! Πώς από δω;

Ο Σούμπερ κάθησε και άναψεν ένα τσιγάρο.

— Εξέρεις ότι δολοφονήθηκε χθες βράδυ ο εργοστασιάρχης Κέϊμπεν;

— Τι μου λές! Μίλα σιγά λοιπόν να μή σ' άκούση και λυπηθή αυτή ή όμορφη νέα, γιατί είναι ή δακτυλογράφος του!

— Την γνωρίζεις;  
— Έξ όψεως. Γι' αυτήν συχνάζω εδώ τώρα τελευταία. Μου άρσει υπερβολικά και δεν ξέρω πώς να κάνω για να την κατακτήσω. Είναι έρωτευμένη τραλλά με έναν νέο όνοματι Μείσορ. Αυτόν περιμένει θά τον δει σε λίγο. Νάτον κιόλας πόυχεται!

Πραγματικά, ο ινσπέκτωρ είδεν ένα γλωμό νέο να προχωρή προς το τραπέζι της μίς Πατρίτσιας, να αλλάζει χειοαφία μαζί της και να κάθεται σάν άπογοητευμένος, κυττάζοντας άλλόκοτα ό λόγουά του.

— Μίλα σιγά, Σούμπερ, και τέντωσε τ' αυτιά σου να δούμε αν αυτή γνωρίζη το τέλος του πορστραμένου της.

— Κάπως άλλόκοτο σε βλέπω άπόψε Μείσορ, άγοισε γίγοντας ή Πατρίτσιια.

— Άλλόκοτο;

— Είσαι κατάγλωμος, τα μάτια σου είναι κουμένα και σάν σβουμένα.

— Βρίσκεις; Ίσως. Έγχε δυο νύχτες να κλείσω μάτι.

— Γιατί;

— Ρωτάς; Ύστερα από την τελευταία μας συνάντηση...

— Τι παιδί πού είσαι! Πάρε το άπόφαση, Μείσορ. Θα μείνουμε φίλοι άπόυ είναι άδύνατο να γίνουμε άνδρόγυνο. Έλα! Άφισε πιά αυτό το λυπημένο υφος! Νά! Σε λίγο θ' άκούσης και μια όμιλία του μίστερ Κέϊμπεν:

— Όμιλία του Κέϊμπεν!

— Δέ διάβασες τή ραδιοφωνικό προγραμμα; Ο προϊστάμενός μου θά όμιλήσει άπόψε περί εξαπλώσεως του έμπορίου των άγγλικών ύφασμάτων εις τας ουδέτερας χώρας. Γιατί όμως σου φαίνεται περίεργο αυτό; Τι με κυττάζεις έτσι;

— Έγώ; Πώς σε κυττάζω; Δεν περιμένα ν' άκούσω άπόψε διάλεξη και μάλιστα εκ μέρους του μίστερ Κέϊμπεν.

Ύστερα από λίγο, άκούγταν άπό το ραδιόφωνο ή φωνή του σπήκερ.

— Όμιλία του εργοστασιάρχου Όσκαρ Κέϊμπεν, περί εξαπλώσεως του έμπορίου των άγγλικών ύφασμάτων εις τας ουδέτερας χώρας!

Ο νεαρός Μείφορ άκουγε σε λίγο σάν άπολιθωμένος την φωνή του Κέϊμπεν και, έφ' όσον ή διάλεξη προχωρούσε, άλλαζε φυσιογνωμία. Η χλωμάδα του προσώπου του γάθηκε. Άρχισε να γίνεται ζωηρός και τα μάτια του πετούσαν άλλόκοτες λάμψεις. Φαινόνταν ένθουσιασμένος. Έπιανε τα λόγια του όμιλητού! Γελούσε! Μόνο πού δεν έχειροκρότησε όταν ή όμιλία τελείωσε.

— Τόσο μεγάλη αίσθηση σουκανε ή όμιλία του Κέϊμπεν; ρώτησε ή Πατρίτσιια.

— Ναι; Βρίσκεις πώς μούκανε αίσθηση; Όμολογώ ότι...

Άλλά δεν πρόλαβε να άποτελειώση την φράση του. Η φωνή του σπήκερ άκούσθηκε και πάλι:

— Άγαπητοί μου άκροαταί, άκούσατε την διάλεξη του Όσκαρ Κέϊμπεν. Όφειλω να σας πληροφορήσω ότι, επειδή ο Όσκαρ Κέϊμπεν θά ήτο άπόψε έξαιρετικά άπασχολημένος, για να μην άναβάλη την διάλεξη του, την άπετύπωσε προοθής εις φωνογραφικήν πλάκα, όπως συνήθως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Έπομένως άκούσατε την διάλεξη, αλλά όχι τον ίδιο όμιλητή. Την άποκάλυψη αυτή σας κάνω με άφάνταστη συντριβή, διότι ο όμιλητής έδολοσυνήθη άνάνδρωσ γθες βράδυ, επειδή δε σήμερα, λόγω της Κυριακής σνίας δεν έκυκλοφόρησαν έφημερίδες, ή δολοσυνία δεν έγνωσθη ειστί εις το πολύ κοινόν. Οι άγαπητοί άκροαταί άς πληροφορηθούν έπίσης, ότι ή άστυνομία εύρίσκειται επί τα ίγνη του δολοσόνου.

— Άλλά, τί παθάνεις Μείφορ; ρώτησε και πάλιν ή μίς Πατρίτσιια. Γιατί ξαναγλωμισεις;

— Η είδησις αυτή...

— Λυπηθήκες βλέπω περισσότερο άπό μένα για τον θάνατο του προϊσταμένου μου.

— Και έγει το λόγο του! επενέθη λέγοντας ο Σούμπερ και θγάζοντας άπό τη τσέπη του τις χειροπέδες.

Ο Μείσορ έβρινε για λίγες στιγμές σάν άπολιθωμένος και τέλος έκουψε το πρόσωπό του στα γέρια του. Η μίς Πατρίτσιια εκύτταζε σάν άποβλακωμένη.

— Δεν καταλαβαίνετε, μίς; είπεν ο Σούμπερ. Δεν άκούσατε τον σπήκερ που είπεν ότι ή άστυνομία εινε επί τα ίγνη του δολοσόνου; Νά ο δολοφόνος! Σκότωσε θλακωδώς και θλακωδώς ποδόθηκε! Μετάνοισε μετά το έγκλημά του κι' άκούγοντας την φωνή του θύματός του, νόμισε πως μόνο το έγχε πληγώσει και ότι όπωσδήποτε δεν θάπεστε στα γέρια της δικαιοσύνης, γιατί το θύμα δεν τον είχεν άναγνωρίσει! Άκούγοντας όμως έπειτα ότι επρόκειτο περί πλάκας και ότι ή άστυνομία βρίσκειται επί τα ίγνη του, ξανάγασε τή ήθικ του και... θαναμάστε τώρα το άνθηάκινο αυτό κουρέλι πού θά παραλάβη σε σοάντα μέρες ο δήμιος!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΑΞΟΥ ΑΥΑΝΟΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Άπόδοσις;

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

**Ανέκδοτα**

**Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΓΚΑΜΕΛΕΝ**

Ο στρατηγός Γκαμελέν, ο άνθρως, στα χέρια του όποιοι αι Δυτικάι δυνάμεις έχουν έμπιστευθή τις τύχες των στρατευμάτων τους, και προς τον όποιον ο γαλλικός λαός έχει άπόλυτον έμπιστοσύνην, ότι θά τον οδηγήση ασφαλώς προς την νίκην, είναι άνθρως έξαιρετικά άπλος και μετριόφρων. Σχετικό με την άπλότητά και την μετριοφροσύνην του είναι και το ακόλουθο ανέκδοτο:

Μετά την ένδοξον μάχην του Μάρνη κατά τον πόλεμον του 1914-18, κάποιος είπε εις τον Γκαμελέν:

— Λέγουν πάς συνεβάλατε και σείς πολύ εις την περιφανή νίκην. Είπατε ο δεξιός βραχίον του Ζόφρ.

— Μπα; άπήντησε με κατάπληξιν ο Γκαμελέν. Σας βεβαιώθ ότι μόλις αυτήν την στιγμήν πληροφουθμαι ότι ο στρατάρχης είναι άριστερόχειρ.

**ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ ΚΑΙ ΣΑΡΛΩ**

Ο Κόναν Ντόυλ, ο πασίγνωστος συγγραφέυς του άστυνομικού άριστουργήματος «Τα κατορθώματα του Σέρλοκ Χόλμς», διηγείτο κάποτε την ακόλουθη γκάφα του:

Κάποια μέρα στο θέατρο έπαίζετο ένα άπό τα έργα του διασημού συγγραφέως. Τόν έπλησίασε ένας άσημος ήθοποιός πού ύδεύετο μικρούς ρόλους στη σκηνή και του άνέπτυξε διάφορα μεγάλα σχέδια πού έκανε για το μέλλον.

Ο Κόναν Ντόυλ δεν κατώρθωσε να καταλάβη τίποτ' άλλο, παρά μόνο την τελευταία φράση: «Θά γίνω πολυεκατομμυριόχος. Άν θέλετε, σας προτείνω να γίνωμε συνέταιροι».

Ο Κόναν Ντόυλ, χαμογέλασε και άρνήθηκε.

— Έκείνη την ήμέρα, διηγείτο άργότερα ο μεγάλος συγγραφέυς άναφέρων το επεισόδιον, έκασμα την μεγαλύτερη γκάφα της ζωής μου. Ο άσημος εκείνος ήθοποιός δεν ήταν άλλος άπό... τον Τσάρλυ Τσάπλιν, τον περίφημο βασιλέα του γέλωτος του κινηματογράφου.

**ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ Η ΠΕΤΡΑ**

Κάποτε ο πρωτοπυγμάχος Μαρσέλ ΤΙΛ έδέχθηκε την έπίσκεψη κάποιου φίλου του. Ο τελευταίος παρατηρεί με περιέργεια ένα, μεγάλο λιθάρι κι' ένα μαραμένο ρόδο πάνω στο τραπέζι του σαλονιού σκεπασμένα μ' ένα γυάλινο βάζο.

— Τι σημαίνει αυτό το λιθάρι; ρωτά τον Μαρσέλ ΤΙΛ.

— Είναι ή πέτρα πού μου πέταξε άπό φθόνο στο κεφάλι κάποιος Νέγγρος, άπάντησε ο ΤΙΛ.

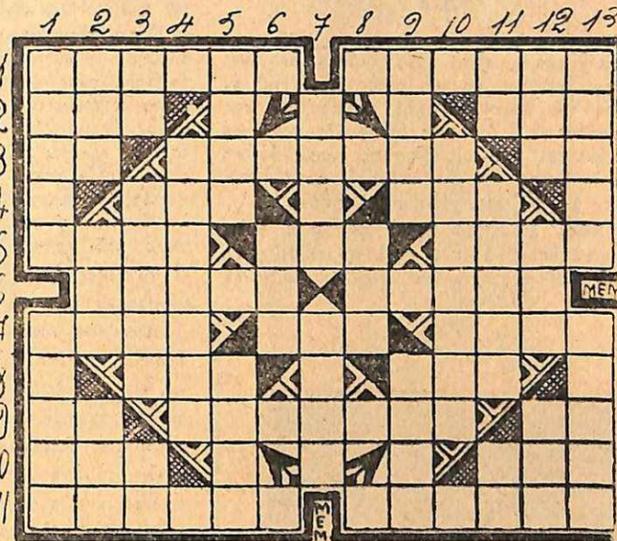
— Και αυτό το μαραμένο ρόδο;

— Άι... Μιά μικρή άνάμνησις άπό τον τάφο του δυστυχισμένου εκείνου Νέγγρου.

**Για να οιασκεδάσετε**

**ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ**

Οριζοντίως: 1) Νεκρός (μεταξ.)— Πτωχός. 2) Το τρέξιμο ύγρου.— Πλησίασε! 3) Βεβαίως (άρχ.)— Ο διευθύνων.— Μέτρον έπιφανείας. 4) Άριθμητικόν.— Ναυτικόν κέλευσμα. 5) Φυτόν.— Καταφατικόν.— Γίνεται εις την θάλασσαν. 6) Προϊόντα της άμπέλου (πληθ.)— Λαξευτικόν όργανον. 7) Κατοικίδιον ζώον (πληθ.)... και άβλαβή.— Χαϊδευτικόν γυναικείον όνομα. 8) Καταφατικόν.— Γάλλος στρατάρχης. 9) Μέτρον έπιφανείας.— Έωσφόρος.— Πρόθεσις. 10) Άριθμητικόν.— Όργανον αίσθήσεως. 11) Πενασμένες (έλαφρώς άνορθόγρ.)— Ιστορικός ποταμός της Γαλλίας.



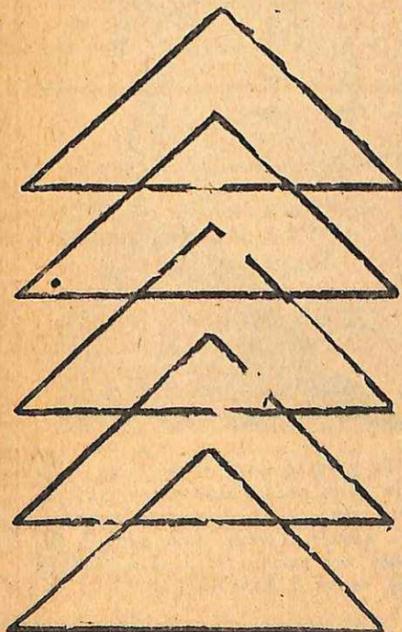
Καθ' έταως: 1) Η μήτηρ πάσης κακίας.— Όπτασία. 2) Άμερικανός ποιητής.— Άνθος.— Όργανον αίσθήσεως. 3) Όμοιωτικόν.— Το δίδει το πρόβατον.— Άρθρον (πληθ.) 4) Έρρίφη εις την κάμινον. 5) Όχι στερεά.— Έξωτική νήσος. 6) Γαλλική λουτρόπολις (γαλλιστί). 7) Φρούτα.— Θεότητες της αρχαίας έλληνικής μυθολογίας. 8) Όχι άνι-

σα. 9) Πρόθεσις.— Όσπριον. 10) Μία των Γυκλάδων. 11) Νότα.— Ιστορικός λιμήν της Άττικής.— Ό ύπάρχων. 12) Ούδενός έξαιρουμένου (ουδ.)— Χρονική ύποδιαίρεσις.— Περιέχουν πολλούς της προηγουμένης λέξεως (πληθ.) 13) Νήσος Β. της Καρπάθου.— Δικαστής του Σωτήρος.

(Άποστολεύς! Μηνάς Ματσάκης— Τουρκολίμανο Πειραιώς).

**ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ**

Προσπαθήστε να σχεδιάσετε το κατωτέρω σχήμα με μονοκονδυλιά, χωρίς να περάσετε πάλι πάνω σε χαρταμύνη γραμμή.



**ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ**

8 φορές 8 τί κάνουν; 64! Και όμως! Προσπαθήστε να κάνουν... 1000!

**ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ**

1ο Υπάρχουν δέκα μέρες στην παγκόσμιο ιστορία, κατά τις όποιες δεν συνέβη τίποτα. Ποιές είναι αυτές;  
2ο Ποιοι ήταν οι τρεις Σωματοφύλακες;  
3ο Ποιοι ήταν οι έπτά σοφοί της Έλλάδος;  
4ο Ποσα ήταν τα έ-λ θαύματα του κόσμου;

**ΑΝΑΚΑΤΩΜ**

Μπορείτε να βοηθε τί σημαίνουν οι άναγραμματισμοί αυτοί;  
1— ΑΑΓΗΟΟΡΥΥ (Κράτος της Άμερικής).  
2— ΑΑΔΕΜΜΡΕΤ (Πόλις της Όλλανδίας).  
3— ΑΑΝΟΟΡΕ (Ποταμός της Γαλλίας).  
4 ΛΟΟΝΡΥΥ (Χώρα της Ιταλίας).

**Λύσεις προηγουμένου**

**ΟΥΛΛΟ**

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 641  
Οριζοντίως: 1) Χοροδιδασκαλεία.— Σημαιοστολισμός.— 2)

ΡΑ—σαν—οωρα—αρ—το—ου.— 3) Φιάτ.— Λ. Τ.— ΚΙ—πνοή—Χάλ.—έάν.— 4) ΣΙ—ας—λώ—ΙΓ.—Ράξ.—Μά.— 5) Γάτος—άμι—έμα—πρό—Ήτο—ύπό—Ίων.— 6) Ήδονή—Ύπρ—Ίας—Ρά—δν—σασί—ΣΤ.— 7) Ατ—τάκ—Ντίνα—πύρ—Ίώ—ΣΑ.— 8) Νομισματοκοπέια—Άλεξανδρούπολις. 9) ΤΙ—δκά—έρ—ια—Σάν.— 10) Α. Ε.—ία—Δόγης—Τσάι—ΛΑ—ΔΙΣ'— 11) ΑΜΟΚ—ΡΕ—Τ. Σ.—Μά—αί.— 12) Πο—ΚΑ—Χάμ—πά—ΠΩΠ.— 13) ΑΣ—ήττα—ΕΟΝ—Έλενίτσα—ΝΗ—ΠΟΑ. 14) Σαββατοκύριακα—Σακχαροκάλαμον.

Καθ' έταως: 1) Χριστιανία—πάς.— 2) Όα—το—έδωσα.— 3) ΓΗ. 4) Άδ.—Ίακώβ.— 5) Άστο—Σταμάτα.— 6) Ίστιον—Μι—Άτ.—Δά—Σήμα—δίκά.— 8) Άννα—τό—έκ.— 9) Αύτοκλήτου.— 19) Καλαμπάκα—Ν Ρ.—Γίσρκο.— 12) Όρα.— 13) ΚΛ—ΜΕ—ΓΕΜΕΚ.—Ίδιωματική Λά.— 15) ΛΩ—Άσία.— 16) ΡΙΣ—Νά.— 17) ΣΑ—Πράα.— 18) Πήρα—Λας—Τ. Σ.— 19) Μάν—Περάτωνα.— 20) Άρον—Νύξ—Ίσιάκ.— 21) Ίση—Ρά.— 22) Ίτο—άμυνα.— 23) Σταγον'—Λήρ.— 24) Τδ—Όρα—ΜΙ—ΥΣ—Τάς.— 26) Άρπα—ί—πά.— 27) Ίόλαος—παραβολ.— 28) Σύ—Ίσον. Α. Α.— 29'—Άμύς.— 31) Συνάντησις—Πάν.

**Ο ΠΥΡΓΟΣ**

Τοποθετείτε το 6 στο Β, το 5 στο Γ, το 4 στο Δ, το 5 στο Δ, το 6 στο Δ, το 3 στο Β, το 2 στο Γ, το 3 στο Γ, το 4 στο Β, το 3 στο Α, το 2 στο Β, το 3 στο Β, το 6 στο Α, το 5 στο Γ, το 4 στο Β, το 5 στο Β, το 6 στο Β.

**ΛΑΘΗ**

Εάν πάρωμε ως βάση την πρώτην εικόνα, θα παρατηρήσωμεν:

**ΣΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΙΚΟΝΑ:**

- Ο πίναξ είναι διαφορετικός.
- Οι δείκται του ώρολογίου προχωροδν άντιστρόφως.
- Το κάθισμα της γυναίκας δεν είναι δημοιο.
- Το κάθισμα του άνδρός δεν έχει έρεισίνωτον.
- Το τραπέζι έχει παχύτερο, διπλό, κάλυμμα.
- Η ζώνη της γυναίκας είναι λευκή.
- Η γυναίκα δεν φορεί βραχιόλι.
- Τα ποτήρια δεν είναι δημοια.
- Το περιεχόμενο του μπουκαλιού δεν χύνεται με τέτοια γωνία αλλά καθέτως.
- Το μπουκάλι περιέχει ένα υγρό, ένψ στην πρώτην εικόνα είναι κενό.
- Η γραβάτα του άνδρός είναι λευκή.
- Τα υποδήματά του είναι μαύρα.
- Δεν υπάρχουν κουμπιά στο άριστερό χέρι του ζακκέτου του, ένψ φαίνονται δυο στο δεξιό.

ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ, κατά τον ίδιο τρόπο θα παρατηρήσετε και άλλες διαφορές έν σχέσει με την δευτέρα εικόνα. Π.χ. Η μπλούζα της κυρίας έχει διαφορετικό σχέδιο κ. ού. κ.

**ΜΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ**  
 Η φίλη μου, που υπογράφεται «Έρ-  
 γαζομένη», μου παραπονείται  
 ότι τώρα τελευταία οι συνθήκες  
 της εργασίας έγιναν σκληρότερες παρά  
 ποτε, οι αμοιβές αρκετών επαγγελμά-  
 των, όπως των ραπτριών στα σπίτια, ή  
 άλλων κατ' αποκοπήν εργασιών έμειώ-  
 θησαν ενώ η εργασία ωλιγόστευσε.

Το φαινόμενο είναι φυσικό. Όταν έ-  
 λος ο κόσμος εύρισκεται επί ποδός πο-  
 λέμου, όταν οι συγκοινωνίες έδυσχερά-  
 νησαν σε αφάνταστο βαθμό εκεί που δεν  
 διεκόπησαν ολοκληρωτικά, ο αντίκτυπος  
 δεν είναι δυνατόν να μη φθάση και σε  
 μάς.

Ωστόσο, αν συγκρίνωμε την δική μας  
 κατάσταση με την κατάσταση που ύφι-  
 σταται σχεδόν παντού, πρέπει να δυολο-  
 γήσωμε ότι η διαφορά, και μεγάλη μάλι-



# ΤΟ ΚΑΡΥΝΕ

Και εύτυχως τὰ έχουν οι περισσώτε-  
 ρες. Σ' αυτό οφείλεται κυρίως η προτί-  
 μησης των παντού, και όχι στα μικρότε-  
 ρα ήμερομίσθια που παίρνουν.

στα διαφορά, είναι υπέρ ήμων. Δεν είναι  
 όμως δυνατόν να μη αισθανοῦμε κι' έ-  
 μείς τις δυσκολίες της παγκοσμίου κα-  
 ταστάσεως. Σε μάς ιδίως τις γυναίκες  
 απόκειται να τις ολιγοστεύσωμε άκμη  
 περισσότερο με την ύπομνη, με τό θάρ-  
 ρος, με τό χαμόγελο πρό πάντός.

Αυτά είναι τὰ τρία σπουδαία έπλα  
 με τὰ όποια πρέπει να αντιμετωπίζη τη  
 ζωή και την δουλειά κάθε εργαζομένη  
 γυναί

Κατά τις παραμονές των έορτών μου  
 εδόθηκε η εύκαιρία να τις θαυμάσω. Η  
 εργασία τους στα διάφορα καταστήματα  
 ήταν πραγματικά εξαντλητική, διότι έ-  
 φέτος έσημειώθηκε μεγάλη κίνηση στην  
 αγορά, κινήσις ανέλπιστα για τις σημε-  
 ρινές περιστάσεις. Και μ' αυτή την εύ-  
 καιρία, δεν παραλείπω να τονίσω τη μεγά-  
 λη εντόπιση που μου έκανε το προσω-  
 πικό του καταστήματος «Ίλιον». Έκει  
 οι γυναίκες ήταν τόσο πολλές ώστε φαι-  
 νόντουσαν σαν να είχαν κατορθώση να  
 λύσουν τον νόμον του άδιαχωρήτου. Κι'  
 όμως η ταμίας και οι διάφορες πωλήτρι-  
 ρες είχαν διατηρήσει τό χαμόγελο που  
 τις χαρακτηρίζει, και παρ' όλη την κο-  
 μοσυροή έδειχναν με προθυμία και ύπο-  
 μονή στο άγοραστικό κοινόν τὰ διάφορα  
 αντικείμενα προς έκλογήν.

Μπράβο στον γυναικείο εργαστικό κό-  
 σμο. Έτσι σας θέλω, έτσι θα κατορθώ-  
 σετε να δείξετε την άξια σας, να επι-  
 βληθήτε. Με τό ευγένεσσο γυναικείο  
 ύπλο, από χαμόγελο.

ΛΟΡΑ

## Ένα εξαιρετικό ώραίο φορέμα άυπινιέ



Το μοντέλο αυτό είναι άντι-  
 γραφή ενός μεγάλου οίκου. Τὰ τρία  
 τέταρτα του κορσάκι και τὰ μανίκια  
 είναι από μαύρο τούλι. Γαρνίρεται δέ  
 με σειρές από νταντέλλα βαλανσιέν  
 μαύρη. Από τό μπούστο και κάτω

στολίζεται με σειρές από κορδέλλα  
 γυαλιστερή σατέν ή σιρβέ που τελει-  
 ώνουν σ' ένα φιογκάκι εμπρός. Τὰ  
 μανίκια επίσης σχηματίζουν μανσέτα  
 με σειρές από κορδέλλα. Η φούστα  
 είναι κλόε.

## Μοντέλο εξαιρτικ



Το μοντέλο αυτό είναι λίγο εξαν-  
 ρική αλλά πολύ κολακευτικό. Προσέ-  
 ξετε πόσο χαμηλά κατεβαίνει πίσω  
 στο κεφάλι. Γίνεται από φέτρ ή θε-  
 λοῦδο και γαρνίρεται μ' ένα φιόγκο  
 υπό ταφτά ή θελοῦδο.

# Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

## Αθηναϊκά κουτσομπολιά και χρήσιμες συμβουλές

Καθημερινώς στις Αθήνας κτίζον-  
 ται νέες πολυτελέστατες πολυκατοικί-  
 ες, ανοίγουν καινούρια κέντρα, νέα  
 καταστήματα... Ανακαινίζονται με-  
 ρικά παλιὰ γνωστά καταστήματα και  
 γίνονται τόσο άγνωρίστα ώστε να διε-  
 ρωτάται κανείς ποιά μαγική ράβδος  
 τὰ μετέβαλε έτσι.

Προχθές ήθελα διαστικά να προ-  
 μηθευθώ μερικές πάστες για τό σπίτι  
 μου κι' έπήγα στο Ζαχαροπλαστέιον  
 Μπερνίτσα, γωι Όμοιοις και Πα-  
 τησιών. Έστρέβα κυριολεκτικώς τὰ  
 μάτια μου, τόσο άγνωρίστο που έγι-  
 νε. Τὰ καθίσματα περιωρίσθησαν στο  
 βάθος του καταστήματος και επάνω,  
 σε ένα είδος εξέδρας. Έμπρός, μόλις  
 εισέρχεσθε στο κατάστημα, βρίσκετε  
 πολυτελέστατες γυάλινες βιτρίνες, ό-  
 που είναι εκθεσιμμένες πάστες και δι-  
 άφορα βουτήματα και σοκολατάκια.  
 Κατ' αυτόν τον τρόπον είναι προφυ-  
 λαγμένα από την σκόνη κι' από τ' ά-  
 διάκριτα χέρια. Είναι δέ τόσο καλλι-  
 τεχνικά τοποθετημένα, ώστε τραβούν  
 τό μάτι και προκαλούν την όρεξιν.

Έκείνο τό όποιον με εύχαρίστησε ί-  
 διαίτερως, και τό όποιον συνιστώ  
 στην προσοχήν σας, είναι τό τμήμα  
 έτοιμων φαγητών και μαζέδων. Ψάρι  
 μαγιονέζα, ρωσική σαλάτα, καλαμα-  
 ράκια τηγανιτά, ντολμαδάκια, πηήτες  
 διάφορες, πατέ ντε φουά-γκρά φρέσκο,  
 γαρίδες, άστακοί κλπ.

Το τμήμα αυτό θα είναι σωτήριο  
 για πολλές από μάς. Να προχθές  
 π.χ. τὰ παιδιά μου με είδοποίησαν  
 δύο ώρες πριν ότι θα ήρχοντο μερικοί  
 φίλοι των, νέοι και νέες από 18-22  
 ετών. Τί να τους έτοιμάσω σε τόσο  
 μικρό χρονικό διάστημα; Δεν ήξερα  
 ότι ο Μπερνίτσας είχε ιδρύσει τό τμή-  
 μα αυτό. Στα άλλα γνωστά καταστή-  
 ματα των Χαυτειών δεν εύρηκα σχε-  
 δόν τίποτα εκείνη την ώρα. Αναγκά-  
 στηκα λοιπόν να τους κάνω προχθί-  
 ρως μερικά σάντουιτς και να τους ά-  
 γοράσω γλυκά. Έσοκώθηκα όμως  
 για να προλάβω. Τώρα όμως ξέρω  
 που να αποταθώ και εύθώρησα καλό  
 να τό μάθετε κι' εσείς. Έξ άλλου οι  
 πάστες του είναι περίφημες. Πολύ  
 ενδιαφέρον επίσης είναι τό τμήμα του  
 καφέ. Έξπρόσω.

## ΑΥΤΟ ΕΞΑΙΡΗΤΙΚΑ ΕΛΑΤΑ



Το πρώτο αρ-  
 στερά είναι πολύ  
 σικ. Το κομμάτι  
 του κρύβεται κάτω  
 από την ασυνήθι-  
 στη γαρνιτούρα ά-  
 πό ρενάρ. Το κά-  
 τω μέρος του παλ-  
 τού σχηματίζει ι-  
 κλός και πιέστες  
 με δυο λοζά πρόσ-  
 θετα κομμάτια που  
 σβύνουν στην μέση.

Το δεύτερο μον-  
 τέλο εφορέθηκε άρ-  
 κετά έφέτος με  
 διάφορες παραλλα-  
 γές αλλά εξακο-  
 λουθεί να είναι ώ-  
 ραίο. Ο ίσιος για-  
 κās και οι λουρί-  
 δες από άστραχάν  
 μακραίνουν την σι-  
 λουέττα. Οι τσέπες  
 είναι ή μοντέρο-  
 να λεπτομέ-  
 ρεια άξια ιδιαι-  
 τέρως προσοχής.



## Πρακτικές συμβουλές

Για να μη σας σπάζουν οι γυάλινες  
 κιατέλες όταν ρίχνετε μέσα μια κρέμα  
 ζεστή, τοποθετήστε τις επάνω σ' ένα ύ-  
 γρο πανί διπλωμένο τέσσερες φορές.

Για να διατηρήσετε την γυαλάδα και  
 την άσπριλα στο λευκό κρέπ-ντέ-σιν,  
 προσθέσετε μισό ποτήρι γάλα στο νερό  
 που θα τό ξεπλύνετε.

Μια συμβουλή για όσες δεν έχουν πολ-  
 λά φορέματα είναι να κάνουν ένα φορέμα  
 σε δυο κομμάτια, την φούστα και τό  
 υποουστάκι. Έτσι ή φούστα φοριέται με  
 άλλες μπλούζες και ή μπλούζα με  
 άλλες φούστες.

Τὰ μαλλιά πρέπει να ξεπλύνονται

πάντοτε με νερό της ίδιας θερμοκρασίας  
 με τό νερό του πλυσίματος. Δεν πρέπει  
 να είναι όμως, ούτε πολύ ζεστό ούτε πολύ  
 κρύο, χλιαρό. Στο τελευταίο ξεβγάλμα  
 βάλετε όλίγο σαποῦνι. Έτσι τὰ μαλλιά  
 σας μένουν μαλακά και άφράτα.

## Μαγιονέζα άνοδοχεσία

Οι μεγάλες άνοδοχές με ειδών-ειδών  
 άνθη δεν συνηθίζονται πλέον. Δυό-τρεις  
 νάρκισσοι άρκούν για μια ώραία διακό-  
 σμηση. Με την εύκαιρία αυτή σας συμ-  
 βουλεύω να έίστε πολύ προσεκτικώς όταν  
 τοποθετήτε άνθη στα βαζάκια σας. Προ-  
 σέξετε τους χρωματισμούς, τό βάθος, τό  
 περιβάλλον, όπου θα τό τοποθετήσετε.  
 Αλλά πρό πάντός μην ανακατεύετε δια-  
 τὰ είδη και δια τὰ χρώματα σ' ένα βάζο  
 διότι, κινδυνεύετε να αποδώσετε άκριβώς  
 τό αντίθετο απ' ότι προσεδόξατε.

### Χαριτωμένη μιλουζα



Οι ώριμες πλούζες είναι η σωτηρία πολλών γυναικών. Με μία φρούστα από σατέν ή από βελούδο μαύρο και διάφορες μπλουζές άμπιγιέ θα είσθε πάντα σίχ. Το σημερινό μοντέλο μας είναι εξαιρετικό. Έχει κι' ένα μεγάλο προσόν: λεπταίνει την σιλουέττα. Γίνεται από κρέπ σατέν, μαροκέν ή βελούδο. Κλείνει πίσω μ' ένα κοκκάλινο εκλαίρ που τελειώνει στη μέση.

### ΚΟΥΖΙΝΑ

#### Ψάρι πλακί

Καθουρίζετε με λάδι και ντομάτα ως συνήθως, 100—150 δράμα κρεμμύδι ψιλοκομμένο, ρίπτετε προς το τέλος 2 ματσάκια μαϊντανό επίσης ψιλοκομμένο και λίγο σκόρδο σε μικρά κομματάκια. Όταν πάρουν χρώμα, προσθέτετε την υπόλοιπη ντομάτα και αρκετό νερό, ώστε να καλύπτεται το ψάρι το όποιο πρέπει να είναι μάλλον τ' το τα γονδρά είδη, και όταν πάρη η τ' το βυθίζετε στη σάλτσα για να βρ και να μείνη μία σάλτσα φηκτή χωρίς ύγρο. Πρέπει να είναι η φωτιά σιγανή για να μη πιάση το φαγητό. Είς τα κρεμμύδια να βάζετε λίγο αλάτι διότι το ψάρι θα είναι αλατισμένο. Στο τέλος προσθέτετε για να σβύσετε την σάλτσα ένα ποτήρι κρασί της άρεσκείας σας.

#### Σηκωτάκι μουσχάισα τηγανίττα

Παίρνετε σηκωτάκια μουσχάισα ή και όλόκληρη σηκωταριά την κόβετε σε τεμάχια τετράγωνα ή μακρούα, τα αλευρώνετε αφού τα αλατίσετε προηγουμένως και τα τηγανίζετε με λάδι, φροντίζοντας να μη ξεραθούν. Στο τέλος τα σβύνετε με 1)2 ποτηράκι ξύδι και σερβίρετε. Αν θέλετε τα τηγανίζετε με βούτυρο, αλλά με λάδι είναι νοστιμώτερα.

### ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

#### Η περιποίηση του προσώπου

3ον

Στο προηγούμενο φύλλο μας σας εξήραγα για την ειδική υγιεινή περιποίηση του προσώπου σας αναλόγως της ποιότητας της επιδερμίδος σας. Μιλήσαμε για τα ξηρά δέρματα. Επίσης και για την θεραπευτική λουσιών που πρέπει να χρησιμοποιούν όσες έχουν λιπαρά επιδερμίδα, μετά το πρωινό πλύσιμό των, καθώς και το βράδυ προ του ύπνου. Την γοήσιν της θεραπευτικής αυτής λουσιών Alcohol can phré κ.τ.λ. (ή συνταγή έχει γραφή στο προηγούμενο) καθώς είπαμε την αραιώνετε ή και την σταματάτε αναλόγως της υποχωρήσεως της λιπαρότητας του προσώπου σας, όπως πλέον και περιορίζετε στην γοήσιν μόνον των στυπτικών καλλυντικών σας, δηλ. του καλλυντικού που χρησιμοποιείτε προ της πούδρας και του ειδικού για το βράδυνο καθάρισμα της επιδερμίδος. Τις κατάλληλες συνταγές θα τις βρήτε στα προηγούμενα άρθρα μου «Τα καλλυντικά».

Ιδιαίτερος τονίζω ότι όσες έχουν λιπαρά επιδερμίδα πρέπει ν' αποφεύγουν όλοτετα τις κρέμες γιατί εκτός των λόγων που αναφέραμε ήδη στα προηγούμενα άρθρα και ένας λόγος παραπάνω, είναι ότι μ' αυτές λιγδώνει και γυαλίζει περισσότερο το πρόσωπο και χάνεται άμεσα το πούδραρισμα.

Να χρησιμοποιείτε πάντα στυπτικές λουσιών, οι οποίες δεν περιέχουν γλυκερίνη, και είναι παρασκευασμένες με ειδικά συστατικά όπως το γαμάλι, το βύορ τοιανταφύλλων, άγγουριού φασκουλιιάς, λεβάντας ή μίγμα από αυτά, αναλόγως του βαθμού της λιπαρότητας, που παρουσιάζει το δέρμα.

Παρακάτω σας γράφω μία συνταγή ενός τέτοιου γάλακτος, ο όποιο είναι άριστον καλλυντικό για τις λιπαρές επιδερμίδες και χρησιμοποιείται προ της πούδρας.

Eaux distillé d Hamamelis	50 gr.
Faux de oses	100 >
Eaux de sange sclá ée	50 >
Eaux de la anpe	42 >
Steara e lactes ent	0.50 eut
Ess nce de roses	0,25 >

Γενικώς, δύο φορές την εβδομάδα τακτικά να χρησιμοποιήτε κτυπημένο άσπραδι άγρου. Όσες έχουν ξηρά επιδερμίδα θα χρησιμοποιούν ιδίως τον χειμώνα μία φορά το άσπραδι και μία φορά τον άνοιξη—μέ το όποιο θ' αλείψετε όλο σας γενικώς το πρόσωπο εκτός του άνω και κάτω βλεσάρου και του άνω χείλους. Μετά δέκα δε λεπτά της ώρας, κατά τα όποια θα μένετε ξαπλωμένες μ' ελαφρώς κλειστά τα μάτια, ξεκαθαρίζετε στην άρχη το πρόσωπο μ' ένα θαμμάκι βοεμένο σε ζεστό νερό κι' ύστερα πλένετε και μ' άφθονο λιγάκι γλυαρό νερό.

Πάντοτε, ποσοτό βάζετε το αυγό θα ξεακινιάσετε καλά και μετά το θγάλισμο του αυγού θα χρησιμοποιήτε το καλλυντικό σας της ημέρας. Η μάσκα αυτή συγκρατώνω όφελει και στην πρόληψη, στον και στη βελτίωση των περισοεισικών ουτίδων των οφθαλμών ως και του άνω χείλους.

Στη επόμενα: Ειδική περιποίησης για όσες έχουν μέτρια επιδερμίδα (νοουάλ).  
**ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ**  
 Δερματολόγος Ιατρός  
 Σόλωνος 40

### ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

#### ΛΟΥΡΑ

Τριφύλλι, Καλάμας, Μιά κουδέντα είναι το άδυνατίσμα 5—6 οκάων. Άλλ' ύστερα θα μου ζητάτε φάρμακα για τις ρυτίδες, γιατί θα σουφρώση το πρόσωπό σας και θα χάση την όρσοιά του—λοιπόν, να μην τρώτε απόλυτως—μ' απόλυτως γλυκά. Στο γάλα σας, στο τσάι ή στον καφέ ελαχιστοτάτη ζάχαρη. Επίσης να τρώτε ελάχιστο ψωμί και καθόλου ζυμαρικά. Να προτιμάτε κρέας σγάρας ή έστω και φούρνου, ψάρι σγάρας, χορταρικά. Όλίγα φρούτα και τυρί. Όσπρια ελάχιστα. Πατάτες επίσης. Μη λιπαρές τροφές και τα χοιρινά να τ' αποφεύγετε. Με την τακτική αυτή θα χάσετε ακίνδυνως μερικά κιλά μέσα σε δύο μήνες.

Καστανήν Έπαοχιώτισσαν, Κέρκυραν. Να σταματήσετε προς τέρων την γοήσιν της λουσιών άλχοόλ και μφορέ κ.τ.λ. και να χρησιμοποιήσετε την εξής αντί εκείνης:

Alun pulverisé	10 gr.
Amm niaque	1 >
Ac de sal cyique	0,10 c ni
Eau de r se-	100 gr.
Glycerine	50 >
Lau de laurier cerise	10 >
Zibas (terpin l)	15 >

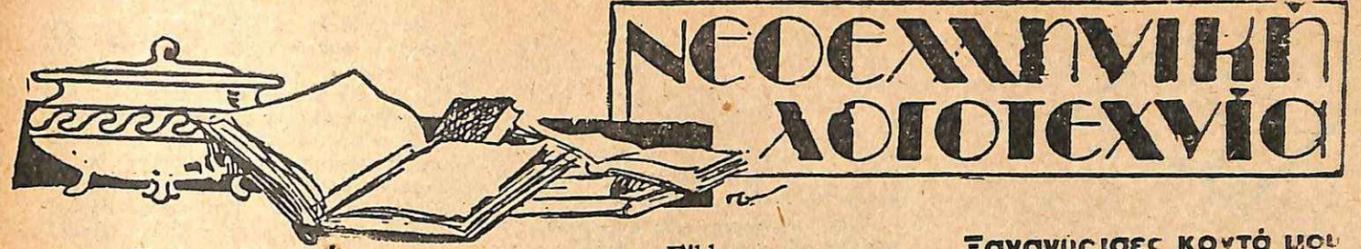
Την άλλην λοιπόν προ της πούδρας θα την εξακολουθείτε. Θα χρησιμοποιήτε επίσης δύο φορές την εβδομάδα άγρο. Την μ'εν μία φορά το άσπραδι και την άλλη τον κόκο. Μετά 10 λεπτά θα ξεβγάξετε το πρόσωπο με άφθονο χλιαρό νερό. Μετά διημνη ξαναγράφετε μου.

Α.Β.Γ. 3 Ένταυθα, Σας άπαντώ εξαίρετικώς άμέσως. Έδιάβασα, αγαπητέ μου, επισταμένως το γράμμα σου. Τα συμπτώματα που παρουσιάζει ή γυναίκα σου είναι ψυχασθενούστρικά. Δεν είναι επικίνδυνα, αλλά χρειάζεται θεραπεία, γιατί ή κατάσταση αυτή και την ίδια εξασθενεί αλλά και στο περιβάλλον της έπιδρα. Λοιπόν, χωρίς άναβολή να της κάνετε ένδοφλεβίως μία σειρά εκ 15 ένέσεων Calcibromine. Αν πάλι δεν μπορείτε να της κάνετε λόγω οικονομικών σας στενοχωριών, τότε τουλάχιστον να παίρνη ένα κουταλάκι του γλυκού το μεσημέρι κι' άλλο ένα κουτάλι, της σούπας όμως, το βράδυ, μισή ώρα προ του φαγητού διαλυμένο μέσα σ' ένα φλυτζάνι χλιαρό τίλιο από το L quide Passifloriue. Θα πάρη συνέχεια 2 φιάλες. Είναι άνάγκη, όμως, να γίνουν οι ένέσεις. Αυτά όλα όφείλονται σε στενοχώρια και σε ύπερκόπωση. Μετά 1 μήνα ακριβώς να μου ξαναγράψετε, πληροφορώντας με άκομη αν είναι άδύνατη, αν είναι τακτική στην περίοδό της ως και αν έχη υποβληθή εις εκτρώσεις. Διότι δυστυχώς κι' αυτές σιγά-σιγά στην ίδια κατάσταση οδηγούν.

Αν μ' έχετε άνάγκη προσωπικών, ελάτε έλεύθερα στο ίατρείο μου, Σόλωνος 40 (10—1 ή 5 1)2—8) και θα σας εξυπηρετήσω άνολοκέρδως.

Α. Κ. Α. Στυνομίχον, Ένταυθα. Και σε σας άπαντώ ως εκ της φύσεως του ζητήματός σας, άμέσως. Δυστυχώς ή ποώτη θεραπεία έπρεπε να περιορισθή μόνον εις ένεσθοθεραπείαν, να γώως κακώς έηκολούθησε ή τοπική ή όποια και έσως ως άποτέλεσμα την επέκτασιν της παθήσεως. Έπειδή είσθε συγ-

ΚΟΥΖΙΝΑ Α. Ζ.  
 (Συνέχεια στή σελίδα 50)



#### Στόν κ' ε ημίτη

Ποιός είσ' εσύ, χλωμέ Ποιητή, τραγουδιστή της θλίψης που ό μαύρος πόνος φώλησε μία νύχτα και μέσ' στην έρημιά ζητάς το δράμα σου να κρύψης σου θασανίζει και φριχτά πεθαίνει τη ζωή σου;

Γύρω σου σύννεφα βαρεία, και μαύρη καταιγίδα, ούτ' ένα χάδι έαρινό να σε παρηγορήσει, σ' άναγώς στα πέλαγα, χωρίς καμμιάν έλπίδα, —κρίνος που δεν μυρίστηκε και γέρνει προς τη δύση;

Της νειότης σου τ' άνειρα πώς γύραν μαραμμένα κι' έτσι νωρίς άπ' τη ζωή κουράστηκες άνάιτια; Ποιό δράμα έχεις τραγικό κι' έσύ στα περασμένα και ποι' άνιστόρητη, τρελλή, μ'ας κρύβεις περιπέτεια;

Ποιός είσαι, ποιός; Στ' όλάνθιστο, χαρούμενο νησί μας είναι τόσο άπαλά: στη θάλασσα τ' ά πλοία, στα περιβόλια ή χαρά, ή δρόσος στην ψυγή μας, κι' όλα δσα πλέκουν γύρω μας μιά έρωτική ιστορία...

Ό!... Δι' άξ, τραγική ποιητή, τις σκέψεις σου τις μαύρες (έδω είν' όλάνθιστο νησί και της χαράς βασίλειο!) και γύρω μας, μέσ' της αύγης τις μαγεμένες άδρες χαιρέτησε μιά νέα ζωή κι' ένα καινούργιο Ήλιο!

#### ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (Χίος) — Εΐνε φορές...

Είναι φορές που άθελα, σάν ή καρδιά πονάει, τ' άθήματα μ'ας φέρνουνε στις άγιες ένώνες μπρός στο χλωμό καντήλι τους που μόλις και φωτάει τις πονεμένες τους μορφές με τις χρυσές κορώνες. Άπό την θλίψη την βαρεία τ' ά γόνατα λυγίζουν, ή δακρυσμένη μας ματιά την Παναγιά και τ' ά στεγνά τ' ά χείλη μας και τ' ά σιωπηλά φελλίζουν πολλές φορές, έτσι άθελα, σάν ή καρδιά πονάει...

ΚΟΥΖΙΝΑ Α. Ζ.

#### Είπτε

Τ' άτίμητα διαμάντια, τ' ά λαμπερά πετράδια, τ' άστρα που τρεμοσβύνουν στών ουρανών τ' ά πλάτια, δεν θα μπορούν να σβύσουν την λάμψη που σκορπίζεται άπ' τ' ά δικά της μάτια...

Του νάρκισσου, του κρίνου οι εύωδιές, του ρόδου τ' άρωμα της γαρδένας, τ' ά μύρα της Βαγδάτης, όλα μαζί αν τ' ά βάλης, ποτέ δεν θα μπορούσεν να κρύψουν τ' άρωμά της...

Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, αλλά δεν θα κι' αυτή του Παραδείσου ή χρυσαφένια πύλη, να μ' έκανε ν' άρνιόμουν την ήδονή που τ' ά λικά της χείλη...

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΛΑΜΠΙΡΗΣ — Χωρισμός — Βαρύς, σκληρός—άλλοιμονο!— ό χωρισμός μας που ή μοίρα μ'ας έφόρτωσε πικρά του ένός στον άλλον θα τρέχ' ό λογισμός μας όταν θ' άζουμ' άγάπη μου μακρά...

Ποιός ξέρει αν ιδωθούμε άλλη φορά... Σώπα! Μή κλαίς, ήταν της τύχης μας γραμμένα. Άς πιούμε τ' ά στερνά-φιλιά! Φίλησέ με άκομη, φίλαμε, παρθένα! Γ. ΠΡΗΓΟΡΙΟΥ — Κλύδωνας — Έχουν περάσει δεκάξη όλόκληροι μήνες από τον καιρό που γνωριστήκαμε. Μιά ώραία καλοκαιρινή βραδυά του Άγίου Ιωάννου, ανταλλάξαμε τις πρώτες νουβέντες. Όλοι οι δρόμοι—θυμάμαι— ήσαν φωτισμένοι από φλόγες, και μιά παράξηση κάπνα άπλωνόταν παντού. Σ' ένα στενάκι της γειτονιάς μου, είγαν άνάψει ένα μεγάλο καλάθι, και οι φλόγες του περνούσαν τις στέγες των σπιτιών. Κάθησα κι' έβλεπα τ' ά παιδιά που με άγωνία και χαρά πηδούσαν. Έξαφνα άντίκρυσα άπέναντί μου ένα κοριτσάκι, πολύ νόστιμο, με έαυθά άπλωτά μαλλάκια, μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη. Τό προσάπαι της έλαμπε, τ' ά καστανά της ματάκια είχον γίνη πιό γλυκά άπ' ό,τι ήσαν! Νά ή εύκαιρία που ζητούσα τόσο καιρό. Και στο χαμόγελό της, μιά φωτιά άγάπης άναψε έξαφνα μέσα μου, που ήταν μεγαλειότερη άπ' όλες τις χαμόσυνες φωτιές της καλοκαιριότητας εκείνης βραδυάς...

Πήγαινε από κοντά μου! Φύγε μακρούα, σε μέρη ξένα και άγνωστα! Ίσως μπορέσης εκεί να βρής τ' ά λημονιά...

Μοι' όζεις... Τοιαντάφυλλο βελούδινο, κλειστό, έδένινα γαρνιρισμένο, αϊθέρο, άχνοζωγραφιστό, σε φόντο χλωμοφωτισμένο, —χειλάκια βυθισμένα στη σιγή ματιά φωτόχυτη, θλιμμένη, του στίχου μου άστειρωτη πηγή, ΕΣΥ, γλυκειά μου αγαπημένη!

ΘΑΝΟΣ ΔΩΡΟΣ (Φάμπρικα) ΚΑ. ΣΕΡΓΙΟΥ

#### Ξαναγύρισες κοντό μου

Έφυγες μακρούα μου! Ίια που, τίσιος ξέρει; Ίσως θέλησες στην άπομάκρυνση αυτή από μένα να σβύσης όλοτετα ό,τι μόνη σου έδημιούργησες μέχρι τώρα.

Τί νόμισες; Πώς ήταν εύκολο να με ξεχάσης! Φαντάσθηκες πως τόσο γρήγορα μπορούσες να με βγάλης άπ' τη σκέψη σου; Πώς ήταν εύκολο να διώξης μακρούα σου όλες εκείνες τις ευχάριστες στιγμές που πέρασες μαζί μου; Και να που τώρα ξαναγύρισες κοντά μου. Ζητάς από μένα να σε συγχωρήσω. Όμως όχι! Είναι άδύνατο να σου προσφέρω αυτή τ' ά χαρά. Πάνε πιά, έλλαξαν οι καιροί. Και μαζί τους, έλλαξαν και έγώ. Δεν είμαι ό ίδιος όπως με ήξερες... κάποτε.

Στα μάτια μου τώρα δεν θα άντικρούσης τ' ά γλυκειά σου μορφή που άντιπροσώπευε για μένα όλόκληρη την ύπαρξή μου. Δεν θα ξανακούσης ποτέ πιά άπ' τ' ά χείλη μου τ' ά γλυκόλογα εκείνα της άγάπης που σου ψιθύριζαν όταν μακρούα άπ' τ' ά βλέμματα των ανθρώπων, με ώρκιζόσουν πως θα μ' αγαπούσες πά τα, και πως μόνάχα ό θάνατος θα μ'ας χωρίζε άπ' τη ζωή... Τώρα στέκω μπρός σου ξένος, άδιάφορος. Όμοιος με τους διαβάτες που συναντά κανείς άθελα μπροστά του στο δρόμο της ζωής του.

Τί με κυττάς με μάτια δακρυσμένα; Προσπαθείς να με πείσης πως μετάνιωσες πικρά για όλα, όσα ουδένες; Σου λέγω πως δεν με συγκινούν πιά τ' ά δάκρυά σου. Δεν ζητώ από σενα, παρ'ά να με ξεχάσης όλοτετα... Έσχίσε όλα τ' ά σουβενίρο μου που βρίσκονται στα χέρια σου, γιατί είναι άνώφελο να τ' ά κρατ'ες, λέγοντας πως σου θυμίζουν τ' ά περασμένα, αφού αυτά τ' ά περασμένα σου δεν τ' άγάπησες στ' άλήθεια.

Πήγαινε από κοντά μου! Φύγε μακρούα, σε μέρη ξένα και άγνωστα! Ίσως μπορέσης εκεί να βρής τ' ά λημονιά...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΡΩΝΗΣ (Κομοτινή)

Μοι' όζεις... Τοιαντάφυλλο βελούδινο, κλειστό, έδένινα γαρνιρισμένο, αϊθέρο, άχνοζωγραφιστό, σε φόντο χλωμοφωτισμένο, —χειλάκια βυθισμένα στη σιγή ματιά φωτόχυτη, θλιμμένη, του στίχου μου άστειρωτη πηγή, ΕΣΥ, γλυκειά μου αγαπημένη!

ΘΑΝΟΣ ΔΩΡΟΣ (Φάμπρικα)

# Τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον

## 1.—ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ ἡμερῶν τὸ νέο βιβλίον τοῦ μεγάλου μας συγγραφέως κ. Σπράτη Μυριβήλη μετὸν τίτλον: «Τὸ Γαλαζίον βιβλίον».

Γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ συγγραφέως κάθε παρουσίαις. Ἀπλῶς ἀναφέρουμε τί κάθε παρουσίαις. Ἀπλῶς ἀναφέρουμε τί γράφει γι' αὐτὸν ἡ Μεγάλη Γαλλικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία στὸ σχετικὸ τῆς ἀρθρο:

«Ὁ ἀτελείωτος πόλεμος τράνταξε τὰς συνειδήσεις καὶ στὰ Βαλκάνια. Πολλὰ βιβλία γράφηκαν. Τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι τὸ «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ» τοῦ Σπράτη Μυριβήλη.

» Δὲν ξέρετε κανεὶς τί πρέπει νὰ πρωτοθυμᾶσθαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ βιβλίον; Τίς ἐξοχες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς Λέσβου καὶ μέσα στὰ μακεδονικὰ χωριά τῶν μετόπισθεν, τὴν σπαρακτικὴν παθητικὴν τῶν ἐπεισοδίων ποὺ τὰ διηγείται μετ' ἀπλότητος, τὸ κύμα τῆς ποιήσεως ποὺ τυλίγει τὰ τοπία καὶ τοὺς ἀπλοῦς ἥρωας τῶν δράματων ἢ τὸν ἐξαιρετικὸν πλοῦτον μιᾶς γλώσσας γεμάτης ἀπὸ λυρισμὸν, τῆς ὁποίας οἱ ἀδίκους μεταφορὰς εἶναι τόσο εὐστοχες, σωστὲς καὶ ωραίες, ὥστε ποτὲ δὲν σὲ κουράζουν.

» Ἡ διήγησις τοῦ Μυριβήλη δὲν κατευθύνεται μετὰ κανένα τρόπο ἐναντίον τοῦ πολεμικοῦ ἔθρου. Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπολύτως καθαρὸν ἔργον τέχνης.

» Ὁ Μυριβήλης διηγείται ἀκόμα στὰ ἔργα του γοητευτικὰς ἱστορίας γιὰ ψαράδες καὶ καραβοκύρηδες.

## 2.— Ἡ «ΓΑΛΗΝΗ»

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετῶν χρόνων σιωπῆς καὶ ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἐξοχὸν χρονικὸν τῆς αἰμαλωσίας «Τὸ νούμερον 31328», ἔκυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν τὸ τρίτον κατὰ σειράν βιβλίον τοῦ ὁ γνωστὸς νέος λογοτέχνης καὶ πεζογράφος κ. Ἡλίας Βενέζης, τῆς «Γαλήνης». Τὸ νέον ἔργον τοῦ ἐξαιρετικοῦ μας λογοτέχνου εἶν' ἕνα μυθιστόρημα ποὺ τὸ ξεχωρίζει ἡ προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ συγγραφέως, καὶ ἡ πρωτοτυπία τῆς τεχνικῆς καὶ τοῦ ὅρου, ἀποτελεῖ δὲ ἕνα ἰδιαιτέρου σταθμοῦ ἐπὶ τὴν τελευταία πλοῦσιον λογοτεχνικὴ παραγωγή τοῦ τόπου μας. Γιὰ τὴν παλαιότερη ἐργασία τοῦ κ. Βενέζη, τόσο τὴν τυπωμένην στὰ βιβλία («Μανώλης Λέκας» διηγήματα, «τὸ Νούμερον 31328» μυθιστόρημα) ὅσο καὶ τὴν σκορπισμένην ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ ἔχουν ἐκφραστῆ μετὰ πλέον θαυμαστικὰ λόγια ὄχι μόνον οἱ Ἕλληνες κριτικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ δυσκολᾶς ἐκ τῶν ξένων Ἑλληνιστῶν καὶ διανοουμένων, ὥστε νὰ περιττεύῃ ἐδῶ πλατύτερη παρουσίαις.

## 3.— ΠΑΥΛΟΥ ΦΛΩΡΟΥ: «Ὁ ἈΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ἘΠΟΧΗΣ».

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἐποχῆς εἶναι τὸ

νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. Παύλου Φλωρου, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς τὰς ἐκδοτικὰς οἰκίας «Πυρσός».

Ὅσοι ἐγνώρισαν τοὺς «Ἀποίκους» τὸ πρῶτον τοῦ μυθιστορήματος θὰ εὕρουν εἰς τὸν «Ἄνθρωπον τῆς Ἐποχῆς» σημαντικὴν ἐξέλιξιν. Μετὰ τὸ νέον αὐτὸ ἔργον τοῦ κ. Φλωρος φανερώσει ἔτσι ἕνα τάλαντον πολὺπλευρον ποὺ ἔχει τὴν ἰκανότητα ν' ἀνανεώνεται καὶ πὺ ἀκόμα παρουσιάζει, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν «αρχολῶν» καὶ τῶν πατημένων ἰχνῶν, μίαν ἀξιολόγον πρωτοτυπία, τὴν ὁποίαν ἡ κριτικὴ τοῦ ἀνεγνώρισεν ὁμοφώνως.

## ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ τεύχος Δεκεμβρίου μετὰ περιεχόμενα: 1) Ρωμαντισμὸς καὶ πραγματικότης μία ἐξήγησις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

κ. Σπυρ. Μελά. 2) Αἱ ἀπεριόριστοι πιθανότητες κάποιας μελλούσης ζωῆς. Ἰπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα (Ἀριστοτέλους 67). 3) Αἱ ἀδικίαι τῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνστ. Μέρμηγκα. 4) Διδράσις τοῦ Ἐφέτου Ἀθηνῶν κ. Ἀριστ. Κορωνάκη. Τηλεπάθειαι τῆς κ. Μ. Γρηγορίου ἐκ Μυτιλήνης καὶ τοῦ κ. Ἀλεξ. Καττήγακη ἐκ Τρικάλων. Πωλεῖται μόνον εἰς τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα.

## ΕΥΤΥΧΙΣΤΕ ΓΑΜΟΙ

Πῶλ Μενεστρέλ καὶ Εἰρήνη—Διαμαντῆ—Φιλίππιδου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν τὴν 30 Δεκεμβρίου 1939.

Παράνυμφος παρέστη ὁ τραπεζίτης κ. Μιλτ. Σινιόσγλου.

## ΕΥΧΑΙ

Τὸ ἐν Σύρῳ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον ἐφημερίδων καὶ βιβλιοχαρτοπωλείον κ. Γεωργίου Σταθοπούλου εὐχεται εἰς τοὺς εἰσὺς τοῦ εὐτυχισμένου τὸν καινούριον χρόνον...



Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Διότι ἐν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεῖ δύο φοράς περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπεπυκνωμένη ἐριστήμονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προσεθετὴ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσθαι ὑγιὰ καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομικὴ.



ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Α\*ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

# Μεταξύ μας

Θ. Ἀσημακόπουλον. Τὸ πεζὸ σας εἶναι δυστυχῶς κοινὸ καὶ ἀσαφές. Ἐργασθῆτε ὡς ἐξῆς: διαλέξτε κάποιο θέμα, ξεκαθαρίστε το στὸ μυαλό σας, ἐξακριβώσατε ἐὰν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ τουλάχιστον δύο-τρεις ἰδέες λίγο πρωτότυπες, ἀποσπαστικὰς σας ἰδέες καὶ ὄχι κοινοτυπίας, καὶ τότε γράψτε.—Δέσπω Ε. Κ. Ἐνταῦθα. Σχετικῶς καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπιδιώξετε νὰ μᾶς στέλνετε ἀκόμη καλύ-

τερα.— Πάσιον, Κιάτον. Τὸ θέμα τοῦ ποιήματός σας εἶναι δυστυχῶς πολὺ κοινόν. Σὰς παραπέμπωμιν στὴν ἀπάντησιν ποὺ δίνωμε ἀνωτέρω στὸν κ. Θ. Ἀσημακόπουλον. Προσπαθήσατε, μελετήσατε, καὶ ἐπειτα γράψτε.— Ὁμ. Παπαϊωάννου, Γλυφάδα. Τὸ πεζὸ σας εἶναι δυστυχῶς πολὺ ἀσαφές καὶ κοινόν. Στείλτε μᾶς κάτι πιὸ πρωτότυπον.— Γ. Παυλάτον, Ἐνταῦθα. Ἡ παράδοσις κάποτε τῶν ὄρων τῆς συνεργασίας, ὅπως μᾶς ἀναφέρετε, ὀφείλεται σὲ δύο αἰτίαι. Εἴτε γίνεται ἐν γνώσει μας, ὅπως συνέβη μετὰ ἕνα διὰ ἔργα σχετικὰ μετὰ τὴν πρωτοχρονίαν, τὰ ὁποῖα ἐδέχθημεν λόγῳ ἐπιχειρηματικῆς, εἴτε κάποτε ὀφείλεται καὶ σὲ παραδρομὴν, ὅταν μᾶς διαφεύγῃ ὅτι

ὑπάρχει ἤδη ἄλλο ἐγχευμένον καὶ ἀδημοσίευτον. Ὅπωςδήποτε

προσπαθοῦμε πάντοτε νὰ κρατοῦμε τὴν τάξιν αὐτή.— Ε. Ντάρδαν, Ἐνταῦθα. Διηγήματα δυστυχῶς δὲν κρίνομεν κατὰ κανόνα. Στείλτε μᾶς κάτι συντομώτερον.— Βαθύφωνον, Ἐνταῦθα. Αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε, ἀντίκειται στὸν κανονισμὸν τῆς σελίδος αὐτῆς. Τὸ πεζὸ σας καλόν, σύντομον εὐτυχῶς, καὶ θὰ δημοσιευθῆ.— Διον. Ραφτόπουλον, Κέρκυρα. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ, μετὰ κάποια διορθώσιν.— Ρένον Μπάγκη, Ἀθήναι. Στείλτε μᾶς κάτι πιὸ πρωτότυπον.— Τάκην Χ. Ἰωάννιναν. Τὸ «ἀπόψιν» εἶναι ἀρκετὰ καλόν καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Κ. Ι. Γ., Ἐνταῦθα. Ἡ ἀπάντησις μας θὰ εἶναι καὶ πάλι, δυστυχῶς, ἕμωια μετὰ τὴν προηγουμένη. Σὰς παραπέμπωμιν σὲ ὅσα λέμε ἀνωτέρω στὸν κ. Θ. Ἀσημακόπουλον.



Ἡ μητέρα τὸν πιέμπτη τὸν περιποιεῖται μετὰ NIVEA.

Ἡ βελουδένια ροζ ἐπίδερμις του εἶναι πολὺ τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη. Καυστικὰ ὑγρά, ἰδρῶς καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ καιροῦ μποροῦν εὐκόλως νὰ θλάσῃ τὸ δέρμα, προξενοῦν πληγὰς, κοκκινίλας, ἐρεθισμοὺς. Ἀλλὰ ἡ μητέρα του γνωρίζει ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ προφυλάξῃ μετὰ τὴν κρέμα NIVEA. Διὰ τῆς συγγενοῦς πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT τρέφει ἡ NIVEA τὸ δέρμα καὶ τὸ προφυλάττει. Ταυτοχρόνως ἡ NIVEA τρέφει καὶ δυναμώνει τὸ γέρον δέρμα καὶ εἶται διατηρεῖται ἡ φυσικὴ τρυφερότης του



Τὰ μισοβία

καλλιεργοῦνται εὐκόλως ἐπὶ τὴν ὑγρὰ θερμότητά του στόματος. Καταζετε τὸ στόμα σας μετὰ τὴν ἐπισκευαστικὴν ὀδοντόπασταν ENTELEBAΪΣ ποὺ τὸ ἐξυγιαίνει καὶ ὠμορφαίνει τὰ δόντια.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτικὴ Ἐταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

### ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΞ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46)  
 εξετάσω και να σας υποδείξω ό,τι πρέπει  
 γνά ν' απαλλαγίτε της χρονίας παθήσε-  
 ως ή όποια και δικαίως σας απελπίζει.  
 Θα σας παράσχω την συνδρομήν μου τε-  
 λείως άφίλοκερδώς, διτι όλοι ευρέθημεν  
 στις δύσκολες αυτές στιγμές. Σεις έχετε  
 κι' ένα λόγο παραπάνω να θεραπευθήτε  
 γρήγορα, εφόσον είσθε αναγκασμένος να  
 εργάζεσθε κα ινα σπυροδάξετε συγχρόνως,  
 πράγμα που είναι προς τιμήν σας. Σ' ένα  
 μέλλοντα επιστήμονα είμεθα νομίζω  
 έμεις οι παλαιοί υποχρεωμένοι, να τρέ-  
 φουμεν κάθε συμπάθεια.

**Τά φορέματά Σας θα-  
 φόμενα με Γερμανι-  
 κάς Βαφάς «ARTI»  
 ούδέποτε διακρίνον-  
 ται ως θαμμένα.**

## “ ΜΠΡΕΝΤ ”

Έλεύτεραι έπαγγελ-  
ματικά σπουδαί.

### ΚΟΗΤΙΚΗ - ΡΑΠΤ ΨΗ

Δίδακτρα λαϊκά, ευ-  
θηνά, λόγω της κατα-  
στάσεως.

Μεγάλοι εύκολοί  
πληρωμής. Οικοτρο-  
φείον υπό άύστηράν  
οικογενειακήν επίβλε-  
ψιν. Κοσμοισμός διδε-  
ται δωρεάν.

Μαθήματα νυκτερι-  
νά δια τας έργαζομέ-  
νας.

Μέγαρον όδός Πε-  
τράκη 3 (Έρμού -  
Βουλής). - Τηλ. 32.  
700.

## ‘Ο «Ρωμηός» του Σουρή

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Είχε άμετρα πλήθη θαυμαστών και στο  
έσωτερικό και στο έξωτερικό. Άλλοι απ’  
αυτούς του έκαναν δώρα και άλλοι του έ-  
γραφαν ένθουσιώδη γράμματα...

Είναι περίεργον ότι ο Γ. Σουρή, που  
έζη την Ελλάδα με τον «Ρωμηό» του,  
ήταν άνθρωπος μελαγχολικός και γκρι-  
νιάρας. Πάντα τον διέκρινε μιá διαθέση  
γεμάτη θλίψη και ειρωνία. Σπάνια έγε-  
λούσε.

Πολλά γωστάει ο «Ρωμηός» και σ’  
ένα άλλον άφανη έννάτην: Την σύζυγο  
του Γ. Σουρή, Κα Μαρί. Αυτή είχε το  
οικονομικό μέρος της εκδόσεως του «Ρω-  
μηού». Εισέπραττε κι' επλήρωνε. Λένε  
μάλιστα πως έξησφάλιζε και το συντα-  
κτικό μέρος του «Ρωμηού» με πρωτότυ-  
πο τρόπο. Έπειδή ο Σουρή πολλές φο-  
ρές είχε τρυπηθεί, αναγκαζόταν η Κα  
Μαρί να τον κλειδώνει την Παρασκευή  
στο γραφείο του για να γράψη τον «Ρω-  
μηό». Και αν ο Σουρή δέν έδήλωνεν ότι  
ή ύλη του «Ρωμηού» ήταν γραμμένη, η  
Κα Μαρί δέν τον έξεκλείδωνε.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

### ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Εις ευρύν κύκλον συγγενών και  
φίλων, έγινε την Κυριακή 7 τρέχ.  
ή βάπτισις του χαριτωμένου υιοδ του  
κ. Θεοφάνους Καλογεράτου. Τόν μι-  
κρόν ανεδέχθησαν εκ της κολυμβή-  
θρας ο κ. Χαράλαμπος Α. Γερολυ-  
μάτος, Ιατρός, μετά της άνευμίας του  
δίδος Δεσποίνης Κ. Γερολυμάτου, ό-  
νομάσαντες αυτόν Κωστάκην.

Εις τούς εύτυχείς γονείς και άνα-  
δόχους εύχομαι να τοίς ζήση.

**IRIDA**  
 ΒΑΦΑΙ  
 ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ  
 GEN. ANT.  
 Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ κ. Α²² ΘΩΜΑΚΟΥ  
 ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 · ΤΗΛ. 27-551

### ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε Γερμα-  
νικάς Βαφάς «ARTI» προ-  
σέχετε τó πακετίδιον  
ν' αναγράψη τήν παγκο-  
σμίου φήμης Μάρκα:

# ARTI

και αν ο πωλητής, έπει-  
δή από τας κρινάς βαφάς  
κερδίζει κατι επί πλε-  
ον, σας συστήση βαφήν  
άλλης μάρκας να μη τήν  
δεχθήτε αλλά να έπιμή-  
νητε να σας δώση ARTI.

## Μόνον ή

# Αεροποημένη

## Πούδρα άντέχει είσαυτήν τήν δοκιμην

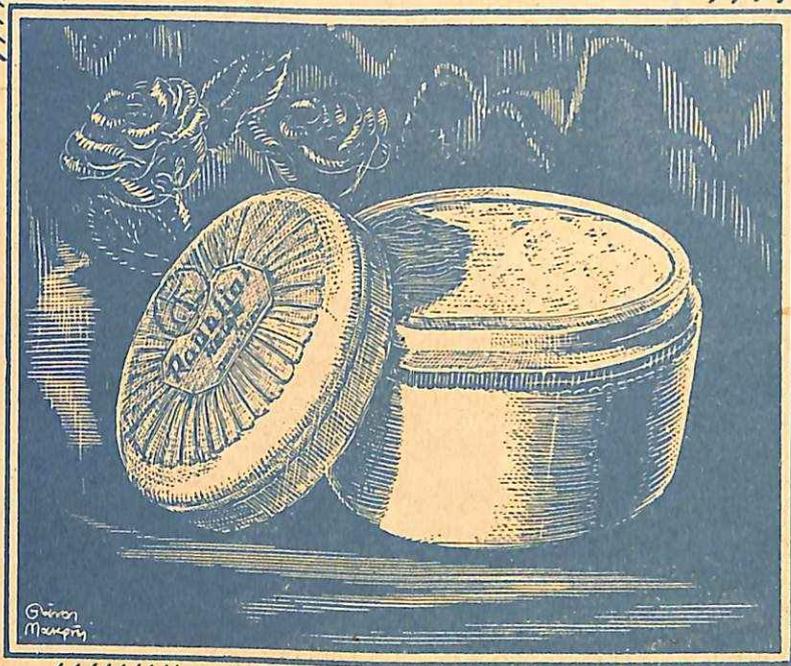


Χρώμα «μάτ» καθαρο  
 και γοητευτικό από τας 9  
 το πρωί μέχρι τας 5 το ά-  
 πόγευμα. Δέν έχετε άνάγκη  
 να ξαναπουδραρισθήτε  
 όλόκληρη τήν ήμέρα. Αυ-  
 τά είναι τά ήγγυημένα ά-  
 ποτελέσματα με τήν νέαν  
 αεροποιημένην πούδραν.  
 Ο εκπληκτικός τρόπος ά-  
 εροποιήσεως, είναι ή άνα-  
 κάλυψις ένός Παρισινού  
 χημικού. Μόνον ελαφρά  
 πούδρα, όπως ο άέρας,  
 συλλέγεται δι' αυτήν τήν  
 χρήσιν. Έτσι έπιτυγχάνε-  
 ται μιá πούδρα δέκα φο-  
 ρές λεπτότερα και ελα-  
 φροτέρα από τας συνή-  
 θεις. Αυτή ή μέθοδος χρη-  
 σιμοποιείται τώρα εις τήν  
 παρασκευήν της πούδρας  
 Τοκαλόν. Ίδου διατι ή  
 πούδρα Τοκαλόν έξαπλου-  
 τήν τήν τήν τήν τήν τήν  
 μοιδήμωφως καλύπτουσα  
 τήν έπιδερμίδα με ένα  
 σχεδόν άδιόρατον πέπλον

ωραιότητος, διατι δίδει  
 μιαν ωραιότητα φαινομε-  
 νικώς φυσικήν, τόσοσ διά-  
 φορον εις άποτέλεσμα ά-  
 πό τας βαρείας πούδρας  
 παλαιάς μόδας, αι όποια  
 δίδουν τήν έντύπωσιν οτι-  
 σιδώματος. Η πούδρα  
 Τοκαλόν κρατά τόσοσ πο-  
 λύ επί της έπιδερμίδος, ώ-  
 στε να είναι τώρα γνωστή  
 ως ή πούδρα που κρατά 8  
 ώρας. Απαλάττεσθε από  
 τήν λιπαράν έπιδερμίδα,  
 από τήν γυαλάδα της μύ-  
 τής και αποκτάτε ένα ευ-  
 γενικό μάτ χρώμα που  
 δέν τó χαλά ούτε ο άέρας,  
 ούτε ή βροχή ή ή έφίδρω-  
 σις.



Κυρία μου...



.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικώς, είναι έγκεκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας 'Ελληνικας 'Εκθέσεις και εις την "Εκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σας βεβαιώσουν για τα καλά αποτελέσματα, που θα έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνως από τον άρωματοπώλην σας ..ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ" και μη αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, που μπορούν να σας χαλάσουν το δέρμα.

**ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ**

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΙΑΣ

Κυρία μου...